

บทนำ

ศิลปะแห่งภาพลวง

ทับทิมผลนั้นถูกวางไว้อย่างหมิ่นเหม่ริมขอบโต๊ะจนน่ากลัวจะกลิ้งตกลงมา

ใครบางคนบิมันออกเป็นสองซีกจนเห็นเนื้อในที่มีเม็ดสีแดงก่ำเล็กๆ นับร้อยเม็ดอัดกันแน่นอยู่อย่างท้าทายให้คนมองเอื้อมมือคว้าไปกัดกิน ขณะที่ลูกพีชสูงงอมสีเหลืองอมชมพูชวนให้น้ำลายสอเต็มกระพุ้งแก้ม และพวงองุ่นสีเขียวหยกเปล่งปลั่งถูกวางไว้บนสุดของผลไม้กองโตทำให้นึกถึงรสชาติหวานฉ่ำของหยาดน้ำทิพย์ เช่นเดียวกับผลเบอร์รี่ป่าสีแดงที่แค่มองก็รู้สึกเปรี้ยวติดปลายลิ้นเสียแล้ว

มีเพียงผีแปร่งอันประณีตของ จาน ฟาน ไซซึ่ม เท่านั้น ที่ทำให้คนมองภาพนี้รู้สึกได้เช่นนี้

หรือไม่เช่นนั้น...

ก็มีแต่ช่างลอกเลียนภาพระดับบรมครูเท่านั้นที่จะวาดภาพหุ่นนิ่งอย่าง ที่จานวาดได้ออกมามีชีวิตชีวาเช่นนี้

ชายหนุ่มคิดพร้อมกับขยับตัวเข้าใกล้ภาพวาดที่สูงเกินครึ่งเมตรตรง

หน้าอย่างพิจารณา ที่มุมล่างซ้ายของภาพมีลายเซ็นเป็นภาษาอังกฤษเล่นทางอ่อนช้อยเกี่ยวกระหวัดกันด้วยเส้นสีน้ำตาลเข้มจนเกือบกลมกลืนไปกับเงาไม้ของภาพ

เขาจำการม้วนหัวตัววีให้เป็นขดกลมของจานได้จนขึ้นใจ เช่นเดียวกับมั่นใจว่าฝ่ายนั้นมักลงน้ำหนักที่เส้นด้านขวามือของตัวเอชมากกว่าด้านซ้าย

หลังจากพิจารณาอยู่นานชายหนุ่มก็กล้าประกาศว่าภาพนี้เป็นภาพเขียนของ จาน ฟาน ไฮซัม ศิลปินชาวดัตช์ชื่อก้องโลกจากศตวรรษที่ ๑๘ ซึ่งถูกขโมยไปจากหอศิลป์แห่งชาติกรุงลอนดอนเมื่อหลายปีที่ผ่านมา

และเมื่อเขาลองมองไปรอบๆ ตัวอีกครั้ง

ชายหนุ่มก็พบว่าที่นี่ไม่ได้มีเพียงแค่รูปเขียนของจานที่ถูกขโมยมาเท่านั้น แต่ยังมีภาพของแว่นก๊อກกับดอกกลาส ที่ถูกขโมยออกจากพิพิธภัณฑน์ในซูริกเมื่อสองปีก่อน

ระหว่างภาพทั้งสองภาพมีภาพของปีกส์โซ่จำนวนเก้าในสิบสองภาพที่มาริน่า หลานสาวของเขาแจ้งความว่าหายไปจากวิลลาในเมืองริเยร์รา ในช่วงปลายทศวรรษ ๑๙๕๐ ปรากฏอยู่

ขณะที่ภาพของโมนีต์ กับ อองรี มาติสส์ ซึ่งหายไปจากพิพิธภัณฑน์แห่งชาติในกรุงรีโอเดจาเนโรตั้งแต่ปี ๒๐๐๖ ก็แขวนอยู่อีกด้านหนึ่งของห้อง

ยิ่งสำรวจ เขาก็ยิ่งพบว่าที่นี่เป็นเสมือนถ้ำของโจร ๔๐ คนในเรื่องพันหนึ่งราตรีไม่มีผิด

รูปภาพเกินกว่าครึ่งที่ถูกขโมยจากพิพิธภัณฑน์ทั่วโลกในรอบสิบห้าปีมานี้ถูกสะสมเอาไว้ที่นี่

เขาจะต้องบอกเรื่องนี้ให้อาลีบาบารู้เร็วที่สุด...

ชายหนุ่มคิดพร้อมก้าวขึ้นบันไดเวียนไปข้างบนอย่างรีบเร่งและใช้ปากกาซึ่งเป็นกล้องถ่ายวิดีโอและภาพนิ่งที่น่าติดตัวมาด้วยบันทึกภาพเขียนทุกภาพเอาไว้จนครบ

หลังจากนั้นเขาก็ลงมือบันทึกเสียงเพื่อบอกถึงวิธีการเข้ามาในสถานที่
แห่งนี้อย่างละเอียด เพื่อเป็นประโยชน์กับหน่วยงานที่สังกัดอยู่ก่อนจะหนีบ
ปากกากลับเข้าที่ปากกระเป๋าสี้อยู่แล้วถอนเท้าออกจากสถานที่แห่งนี้
ด้วยความรวดเร็ว

จากทางตาเขาเห็นกล้องจับภาพวงจรปิดที่มุมห้องบันทึกภาพเขาเอาไว้
ชายหนุ่มได้แต่ภาวนาว่าเขาจะมีเวลาเหลือพอสำหรับการหลบหนี
เขาเลือกที่จะใช้บันไดหินเก่าแก่วิ่งลงไปยังที่พักซึ่งอยู่ใต้ดินแทนใช้
ลิฟต์ซึ่งอยู่ไกลออกไป และพุ่งตรงไปที่ห้องนอนเป็นอันดับแรก

ใครบางคนรอเขาอยู่ในนั้นอย่างกระวนกระวาย แต่ชายหนุ่มไม่สนใจ
เขาไม่มีเวลาแม้แต่จะกระซกผ้ากันเปื้อนออกจากตัวด้วยซ้ำ แล้วจะกล่าวคำ
อำลาได้อย่างไร สิ่งเดียวที่ดีที่สุดที่เขาทำได้อีกคือผลักฝายนั้นออกไปให้พ้น
จากห้องนอนอย่างรวดเร็ว

ชายหนุ่มไม่ต้องการให้ใครต้องเป็นอันตรายเพราะเขา และพยายาม
ไม่สนใจแรงยั่วยุของอีกฝ่าย เขารับร้อนเสียจนไม่ทันสังเกตว่าทำปากกา
ที่หนีบไว้บนปากกระเป๋าสี้อยู่ร่วงลงพื้นหน้าห้อง

เขาทำเป็นไม่ได้ยินเสียงกระซิบซู่สลับต่อว่าที่นอกห้องตอนฉวยอุปกรณ์
พิเศษกับแผนที่ที่เตรียมพร้อมไว้ติดตัวไปด้วย

แล้วชายหนุ่มก็ได้ยินเสียงฝีเท้าหนักๆ กระแทกพื้นหินอ่อนของคน
หลายคนวิ่งตรงเข้ามาหาและเสียงโวยวายอย่างตลกตกใจของคนที่เพิ่งกันดา
เขาไปเมื่อนาทีที่แล้วตอนเปิดหน้าต่างห้องนอนขึ้น

เหลือเวลาอีกแค่ไม่ถึงสิบนาที่สำหรับการหนีออกไปจากรังอรพิษแห่งนี้
โชคดีที่เขาอยู่ที่นั่นมาหลายเดือนพอที่จะรู้ทางลัดไปสู่ป่าทางทิศตะวัน-
ออกได้อย่างรวดเร็ว แถมยังมีเครื่องมือผ่อนแรงระบบไฮดรอลิกอันเท่าเทียม
ที่คิดค้นขึ้นมาเป็นพิเศษช่วยให้เขาเปิดฝาท่อน้ำโบราณที่ทำจากเหล็กหล่อหนา
หนักได้อย่างง่ายดายราวพลิกฝ่ามือ

ที่นี่ก็เหลือแค่ให้พระเจ้าคุ้มครองเขาเท่านั้น

ชายหนุ่มคิดพร้อมกับปีนขึ้นไปบนพื้นสนามหญ้าเหนือห้องนอนที่อยู่ใต้ดินได้สำเร็จ

รองเท้าหนังที่ถูกออกแบบพิเศษเพื่อจะได้ทิ้งร่องรอยบางอย่างไว้บนผิวดินอ่อนนุ่มของช่วงปลายฤดูร้อนขณะที่หนาวเหน็บของกุหลาบฮอลแลนด์เกี่ยวชายกางเกงสีดำของเขาจนขาดวิน

เสียงฝีเท้ายังคงดังไล่หลังมา คราวนี้พวกมันแยกกันออกเป็นสองสาย แต่เขาไม่มีวันให้พวกมันจับตัวได้เป็นอันขาด ชายหนุ่มคิดขณะเลื่อนตัวลงสู่ท่อส่งน้ำใต้ดินขนาดกว้างเกือบสองฟุตพร้อมกับนึกขอบคุณพระเจ้าหลุยส์ที่ ๑๔ อยู่ในใจที่ทรงคิดเรื่องการผันน้ำจากแม่น้ำแซนในกรุงปารีสเข้ามาใช้ในแวร์ซายส์ และพลอยทำให้คุณหาสน์หลังนี้ได้รับอานิสงส์จากการผันน้ำครั้งนั้นไปด้วย

ความดีใจของเขาดำรงอยู่ได้ไม่นานนักเพราะเสียงป็นดังขึ้นจากทางด้านหลังเสียก่อน

กระสุน.๓๘ นัดแรกพุ่งเข้าเจาะที่แผ่นหลังด้านบนของเขา

โชคร้ายที่เขาไม่ได้สวมเกราะอ่อนในวันนี้ ชายหนุ่มจึงรู้สึกถึงอานาพาที่ร้ายกาจของมันและเจ็บปวดแทบขาดใจเมื่อผิวหนังถูกคว้านเป็นรูกลม

ปอดของเขาปวดร้าวราวกับจะระเบิดออกมา และในปากก็ลิ้มรสเค็ม ผาดของเลือดที่ทะลักขึ้นมาพร้อมการสูดลมหายใจเข้าออก ในช่องหูได้ยินเสียงเหมือนใครบางคนกำลังบีบน้ำออกจากฟองน้ำที่ชุ่มโชกอยู่ในร่างกาย

ชายหนุ่มคิดพร้อมกับกระเือกกระสนกระโจนลงไปยังพื้นปูนเบื้องล่างและไม่ลืมที่จะเหนี่ยวเอาฝาท่อมาให้ปิดตามลงไปด้วย

ร่างสูงหนาของเขาร่วงลงมากกระทบทางเดินปูนสกปรกรอบท่อทำให้รังหนูแตกฮือ หูของเขาได้ยินเสียงกระสุนร้าวกระทบฝาท่อด้านนอกราวกับเสียงดนตรีจากนรกที่เทพเจ้าเฮดีสสั่งให้สุม่นประโคนต้อนรับเขาโดยเฉพาะ

แต่เขาจะไม่มีวันปล่อยให้ปีศาจชั่วช้าบนนั้นได้รื่นเริงนานนักหรอก

ชายหนุ่มพยายามสะกดกลืนความเจ็บปวดที่เกิดขึ้นขณะคว่ำโทรศัพท์

เคลื่อนที่ขึ้นจากกระเป๋าทรงเก๋อย่างยากเย็นเพื่อรายงานกับหน่วยงานต้นสังกัด
“ผมเจอภาพพวกนั้นและถ่ายรูปเอาไว้หมดแล้ว” เสียงคนพูดพร่าลั่น
แทบไม่เป็นประโยค “พวกมันอยู่ที่...” เขาพยายามจะบอกอีกฝ่าย แต่กลับ
ได้ยินเสียงจ๊อดปาที่ออดังแทรกเข้ามาในความเงียบแทน

ดีโอ!

เขาพิมพ์เรียกพระเจ้าเมื่อพบว่าไอ้พวกกระยานนั้นยังคงกัดไม่ปล่อย

ลำแสงสว่างจ้าจากเบื้องบนส่องผ่านปากท่อน้ำลงมาเป็นทางยาวเหมือนกับ
ลำแสงจากสวรรค์ ต่างกันที่ร่างของบุรุษนครรจ์หลายคนที่ยืนตัวลงมานั้น
ไม่ได้มีปีกกับวงแหวนของเทวดา และเสียงกระสุนที่ลั่นออกมาก็ไม่ได้ไพเราะ
เหมือนเสียงปี่พาทย์-แตรประโคมจากสรวงสวรรค์

เลือดไหลซึมออกจากลำตัวด้านหน้าเหมือนน้ำพุ ทำให้ชายหนุ่มกัดฟัน
แน่นพยายามบอกให้ตัวเองลืมนึกถึงความเจ็บปวด

ถึงพวกมันจะเป็นเทวดาจากนรกที่ถูกส่งมาปลิดชีพเขา แต่เขาไม่มีวัน
เดินทางไปที่นั่นตามลำพังแน่นอน

ชายหนุ่มเดาะลิ้นด้วยความสะใจพร้อมตั้งสติที่เหลืออยู่น้อยนิดกระซิบ
ถ้อยคำบางอย่างลงไปไนโทรศัพท์เคลื่อนที่ในมือก่อนจะปรับเปลี่ยนมันให้
กลายเป็นระเบิดเพลิงลูกระเบิดแล้วปาไปที่ฝ่ายตรงข้ามเป็นการตอบโต้กระสุน
ที่สาดไส้เขาราวกับท่าฝน และภาวนาให้สายลับที่มาทำหน้าที่ต่อจากเขาหาถ้า
ซ่อนสมบัติของมิก้าแอลพบ

๑

ภาพบาดตา

โรงแรมสูงหกชั้นสีน้ำผึ้งอ่อน หลังคาสีน้ำเงินเข้มซึ่งสร้างตามแบบสถาปัตยกรรมในศตวรรษที่ ๑๘ อันหรูหราที่ตั้งตระหง่านอยู่เบื้องหน้าทำให้เกี่ยวแกวต้องแอบลูบชุดเสื้อ-กระโปรงคอถ่วงผ้าไลคราสีเทาเงินที่อยู่ใต้โคตสีดำสนิทยาวแค่ครึ่งขาอ่อนที่เธอสวมอยู่ถึงสองครั้ง พร้อมกับดีใจที่สวมชุดนี้มา เพราะนี่เป็นชุดที่ดีที่สุดในตัวเสื้อผ้าของเธอ หญิงสาวนึกก่อนก้มสำรวจร่องเท้าบูตหนังแก้วสีดำวับที่สูงถึงเข่าด้วยความรวดเร็วว่าสะอาดเพียงพอแล้วหรือยังสำหรับการก้าวเข้าไปในโรงแรมหรูระดับโลกแห่งนี้

พนักงานเปิดประตูอยู่ในชุดเครื่องแบบอย่างเป็นทางการที่ประกอบด้วยโคตยาวสีดำคลุมเข้ากับหมวกสีดำทรงสูงดูน่าเกรงขาม ฝ่ายนั้นเลิกคิ้วขึ้นนิดหนึ่งเมื่อเห็นหญิงสาวก้าวตรงมายังประตูกระจกใสบานสูงของโรงแรมอย่างลั่นเลวพร้อมประคองกล่องกระดาษใส่ขนมในมือด้วยความระมัดระวัง เขาส่งยิ้มอ่อนๆ ที่มุมปากคล้ายจะทำให้กำลังใจขณะเปิดประตูให้เธอก้าวเข้าไป

เสียงลั่นรอกทำให้หญิงสาวกระทบพื้นหินอ่อนสีขาวสะอาดดั่งก้อนทำให้แขกหลายคนในล็อบบี้หันมามอง

สายตาของคนเหล่านั้นทำให้เกี้ยวแกว้อึดอัดและประหม่า

หญิงสาวอยู่ในมหานครแห่งรักแห่งนี้มาเกินสองปีแล้วก็จริง แต่ยังไม่เคยชินกับการตกเป็นเป้าสายตาของเหล่าไฮโซฯ เซเลบ จนถึงแพชั่นนิสตาในกรุงปารีสแม้แต่คนเดียว เธอยังคงรู้สึกที่ตัวเองทั้งเซยและเตี้ย แถมยังอ้วนเกินไปเช่นเดียวกับที่เคยรู้สึกเมื่อเหยียบย่างเข้ามาในเมืองแห่งนี้เป็นครั้งแรก

อันที่จริงเกี้ยวแกว้ไม่ได้อ้วนอย่างที่คิดสักนิดหนึ่ง เธอมีรูปร่างอวบอิมชวนมองและเปล่งปลั่งด้วยเลือดฝาดของวัยสาว

แต่หลังจากการย้ายบ้านข้ามทวีปอย่างฉุกฉลุก และต้องปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อมใหม่ที่ต่างจากความเคยชินแต่ก่อนแต่ออกราวพลิกหน้ามือเป็นหลังมือ ทำให้น้ำหนักของหญิงสาวค่อยๆ ลดลงทีละน้อยๆ และเมื่อเธอตัดสินใจเข้าเรียนในโรงเรียนสอนทำอาหารชื่อดังโลกซึ่งตั้งอยู่ในเขต ๑๕ ของปารีส เกี้ยวแกว้ก็กลายเป็นคนที่ผอมบางแทบจะปลิวลม การเรียนหนักอึ้งกับการที่ต้องใช้จ่ายอย่างกระเหม็ดกระแหม่ ทำให้เรือนผมที่เคยชอยสั้นแล้วย้อมเป็นสีมะเขือเทศแบบสาวแสบกลายเป็นสีดำสนิทและยาวถึงกลางหลังช่วยขับใบหน้ารูปหัวใจของเธอให้ดูคล้ายใบหน้าตุ๊กตากระเบื้องเคลือบชั้นดี กระโปรงสั้นครึ่งขาอ่อนเผยให้เห็นช่วงขาเรียวเล็กที่ทำให้ชายหนุ่มแทบทุกคนในล็อบบี้แห่งนี้ต่างถอนใจยาวด้วยความชื่นชม ขณะที่หญิงสาวหลายคนลอบมองทรวงอกกลมกลิ้งได้รูปของเธออย่างอิจฉา

หญิงสาวบังคับตัวเองให้เชิดคางสูงขึ้นขณะบอกกับพนักงานต้อนรับที่สงี่ยมให้อย่างสุภาพและได้รับการฝึกปรือมาอย่างดี

“ฉันมีนัดกับเมอซีเออร์มาร์ส”

ใบหน้าเคร่งขรึมของฝ่ายนั้นยังคงเคลื่อนไหวรอยยิ้มขณะตรวจสอบข้อมูลจากจอคอมพิวเตอร์ตรงหน้า

“ขอโทษนะครับ คุณคือ...”

“มาดามัวแซล ฌ เวียงสรวง”

เธอบอกอีกฝ่ายออกไป นามสกุลที่แตกต่างจากคนในประเทศนี้อย่าง

ชัดเจนทำให้คนถามจำได้ทันที เขาย่นหน้าผากน้อยๆ และเอ่ยอย่างเกรงใจว่า

“คุณมีนัดกับเมอซีเออร์มาร์สเมื่อชั่วโมงที่แล้วนี่ครับ”

หน้าที่ของเขาคือดูแลแขกทุกคนให้ดีที่สุดและต้องทำทุกอย่างเพื่อให้บุคคลเหล่านั้นได้รับความพึงพอใจสูงสุดระหว่างเข้าพักในโรงแรมเก่าแก่ระดับหกดาวแห่งนี้

แต่ในกรณีนี้ เมอซีเออร์มาร์ส สุภาพบุรุษจากประเทศอังกฤษไม่ได้บอกไว้เสียด้วยว่ายังต้องการต้อนรับหญิงสาวอยู่หรือไม่

ขณะเดียวกันโทนกแก้มก็ยุ่งแกว่เป็นสักระยะขึ้นด้วยความอับอาย มีอริยบางบิบบก่องขนมที่ประทับประคองมาแน่นอย่างอึดอัด

ก็ใครให้ให้อากาศวันนี้ขึ้นผิดปกติ

ขึ้นเสียจนผิวหน้ามากาสอง ขนมหวานที่อีกฝ่ายเรียกเล่นๆ ว่า ‘ราชินีแห่งขนมหวาน’ ไม่แห้งสักที

เมื่อไม่แห้งเธอก็นำเข้าเตาอบไม่ได้

แก้มแกว่อยากโซวี่ฝีมือทำขนมที่ร่ำเรียนมาให้ชายหนุ่มผู้นั้นชิมแทบขาดใจ เพื่อชดใช้หนี้เมื่อสามปีก่อนที่เธอเคยปัดขนมเค้กที่เขากำลังกินอยู่ร่วงหล่นพื้น

นี่คือเหตุผลที่เธอมาสายในวันนี้ หญิงสาวคิดและฝันทำท่าไม่สะทกสะท้านกับถ้อยคำที่เหมือนตำหนิกลายๆ ของอีกฝ่าย

“แต่ก็ไม่ได้หาได้จริงๆ เวลาที่ฝนตกแบบนี้คุณก็รู้” หญิงสาวยกไหล่ขณะแก้มแกว่ไปอีกทางแล้วจ้องหน้าฝ่ายนั้นอย่างคาดคั้น “ตกลงฉันจะไปพบเมอซีเออร์มาร์สได้หรือยัง”

คนถูกถามมีสีหน้าลังเลแก้มอึดอัดใจอย่างชัดเจน

“ขอผมโทร. ถามเมอซีเออร์มาร์สก่อนนะคะครับ”

หญิงสาวพยักหน้า เธอนั่งรอที่ลิบบบียู่เกือบสิบนาที แต่ก็ยังไม่ได้คำตอบที่ต้องการ แก้มแกว่เลยนึกหน้าด้วยความหงุดหงิดใจแล้วพูดแก้มชูออกไปว่า

“ฉันไม่อยากไปพบเขาซ้ำไปกว่านี้ และเชื่อว่าเมอซีเออร์มาร์สก็คงไม่ชอบเหมือนกัน”

ฝ่ายนั้นถอนใจยาว ขณะผายมือให้เธอแล้วกล่าวว่า

“ถ้าอย่างนั้นผมจะให้พนักงานของเรานำทางคุณไปที่สระว่ายน้ำก็แล้วกันนะครับ”

คราวนี้คนแปลกใจกลับเป็นเกี้ยวแก้วเสียเอง

“สระว่ายน้ำ!”

“เมอซีเออร์มาร์สกำลังออกกำลังกายอยู่ที่สระว่ายน้ำ” ฝ่ายนั้นอธิบายก่อนจะเอ่ยถามว่า “คุณยังต้องการจะไปพบท่านอีกหรือเปล่าครับ”

เกี้ยวแก้วพยักหน้ารับ เพราะไม่รู้ว่าจะหลังจากนี้จะตามหาตัวเพื่อนสนิทของพี่ชายได้ที่ไหน แคมโรงแรมแห่งนี้ก็มีระบบรักษาความปลอดภัยดีเยี่ยม จนหญิงสาวไม่แน่ใจว่าจะได้ก้าวเข้ามาที่นี่อีกหรือไม่ ขณะเดียวกันก็อดนึกขว้างบุรุษที่จะมาพบไม่ได้

คนบ้า! เธอมาช้าแค่ชั่วโมงเดียว เขาก็หนีไปว่ายน้ำเสียแล้ว

นี่ๆ แล้วหญิงสาวก็อยากแปลงร่างกลับไปเป็นเด็กสาวคนเดิมเมื่อสามปีก่อน ตอนที่เธอเพิ่งรู้จักเขาใหม่ๆ และสามารถถวาทะवादกับฝ่ายนั้นได้เต็มที่ เพราะคิดว่าชายหนุ่มเป็นแค่คนงานของพี่ชาย ทั้งๆ ที่จริงๆ แล้วพวกเขาต่างเป็นคู่หูกัน แคม ‘อิง’ หรือที่ใครๆ ในซีกโลกนี้ต่างรู้จักเขาในชื่อของ ‘อีธาน อิง มาร์ส’ นั้นยังอายุมากกว่าเธอถึงสิบสองปีเต็ม แต่ถึงอย่างนั้นเกี้ยวแก้วก็ไม่ยอมเรียกเขาว่า ‘พี่’ อย่างที่ควรจะเป็น และไม่ยอมเรียกเขาว่า ‘อีธาน’ อย่างคนอื่นๆ ด้วย

สำหรับเธอ...เขาคือ ‘อิง’ เท่านั้น

อิงหรือ อีธาน มาร์ส หรีตาลงอย่างคาดไม่ถึงเมื่อผ้าเช็ดตัวที่พาดไว้บนเก้าอี้ริมขอบสระน้ำถูกนำมายื่นให้ทันทีที่เขาก้าวขึ้นจากผิวน้ำใสสะอาด มือนุ่มนวลของหญิงสาวตรงหน้าช่วยซับหยดน้ำที่ค้างอยู่ตามลำตัวเขาอย่างเร็วว่อน

และถือสนิททั้งๆ ที่เธอไม่ควรทำเช่นนี้อีกแล้ว อิงเลยตัดสินใจดึงผ้าขนหนูผืนนั้นมาคล้องคอไว้ แล้วมองอีกฝ่ายอย่างเย็นชาขณะเอ่ยออกมาว่า

“ขอบคุณมาก แต่ผมเกรงว่าคุณจะช่วยชีวิตตัวให้ผิดคนแล้วล่ะครับ มาตาม”

เขาหลีกเลี่ยงการทักทายอย่างมีมารยาทกับอีกฝ่ายหน้าตาเฉย แต่เธอดูเหมือนจะไม่สะอึกสะเทือนกับความหยาบคายของเขา

หญิงสาวซ่อนตาขึ้นมองด้วยสายตายั่วยวนที่แฝงไว้ซึ่งปริศนาเร้นลับ ที่มีแต่เธอเท่านั้นล่วงรู้ความหมายของมัน

เธอเดินเข้าไปหาทางสูงเพรียวหากแกร่งด้วยมัดกล้ามเนื้อตรงหน้าอย่างมั่นใจ พร้อมกับคล้องท่อนแขนขาวผ่องเรียวเสลาเข้าที่รอบลำคอหนาเพื่อจะได้โน้มใบหน้าเรียวได้รูปของอีกฝ่ายลงเพื่อกระซิบซิทริมฝีปากได้รูปของบุรุษตรงหน้าว่า

“ทำไมถึงได้ใจร้ายกับฉันขนาดนี้ล่ะคะ มอง เซรี” เธอเรียกเขาว่า ‘มอง เซรี’ ที่แปลว่า ‘ที่รัก’ ทั้งๆ ที่คำคำนี้ควรสงวนไว้เรียกสามีของเธอคนเดียวเท่านั้น แต่หญิงสาวไม่สนใจ เธอยังพรั้งำพันต่อไปว่า “จริงๆ แล้วเธอควรบอกขอบคุณแล้วจูบทักทายฉันแบบนี้ต่างหาก”

เธอกล่าวแล้วแหงนหน้าขึ้นมอบจุมพิตเร้าร้อนลงบนริมฝีปากชายหนุ่มในวินาทีต่อมา

ปลายลิ้นของหญิงสาวโลมไรรอยแยกของกลีบปากเขา ขณะที่ฟันขาวสะอาดของเธอขบย้อย่างแผ่วเบาลงที่ริมฝีปากล่างของชายหนุ่ม เรือนร่างอวบอ้วนในชุดผ้าไหมชาตินแวนเนือขยับเข้าเบียดชิดกับลำตัวเขาแทบจะเป็นเนื้อเดียว

น่าแปลกที่อิงกลับรู้สึกอึดอัดและอับอายที่ถูกลวนลามมากกว่าจะซาบซ่านและหวั่นไหวไปกับสัมผัสที่สนิทเสน่หาของอีกฝ่าย

คงเพราะความรักร้อนแรงที่เขาเคยมีให้หญิงสาวตรงหน้าได้สูญสลายไปกับกาลเวลาหมดแล้ว

มารยาทสุภาพบุรุษทำให้ชายหนุ่มตัดสินใจไม่ผลักร้างกลมกลิ้งออก
อีกทั้งไม่ได้เบี่ยงหน้าหลบจนน้อยอย่างที่ควรจะทำด้วย

กว่าเขาจะรู้ว่าการตัดสินใจครั้งนี้คือความผิดพลาด ทุกอย่างก็สายไป
เสียแล้ว

เพราะการกระทำของเขาทำให้หญิงสาวชาวไทยที่เพิ่งก้าวเข้ามาในสระ
วายน้าโนรมแห่งนั้นถึงกับยืนนิ่งอยู่กับที่ด้วยความตกใจ

เกี้ยวแก้วไม่คิดฝันว่าการพบหน้าบุรุษที่เธอแอบหลงรักเป็นครั้งแรก
ในรอบปีจะลงเอยด้วยการเห็นเขาอยู่ในอ้อมแขนหญิงสาวชาวปารีสเซียที่ทั้ง
เซ็กซี่และเย้ายวนเช่นนี้

บางที่เธอคงประเมินอีกฝ่ายผิดไป

ที่เขาดีกับเธอก็เพราะเธอเป็นน้องสาวของเพื่อนสนิทของเขาเท่านั้น

แต่จากจูบเร้าร้อนตรงหน้า ก็ทำให้เธอแน่ใจว่าฝ่ายนั้นไม่ได้เป็นชายหนุ่ม
ผู้แสนสุภาพและเคร่งขรึมอย่างที่เคยเข้าใจเสียแล้ว

การที่เขาไม่มีคนรักเป็นตัวเป็นตนอยู่เคียงข้างตลอดหลายปีที่เธอรู้จักเขา
ไม่ได้หมายความว่าเขาจะไม่มีความสัมพันธ์ลึกซึ้งกับผู้หญิงคนไหน

ในที่สุดอิงก็ไม่ต่างกับผู้ชายคนอื่นๆ ที่เธอเคยรู้จักเลยสักนิด

ทั้งเจ้าชู้และสับปลับ!

ริมฝีปากอímเต็มของหญิงสาวเ้ม้เข้าหากันอย่างเจ็บปวด เธอบังคับ
ตัวเองให้กลืนน้ำร้อนๆ ที่เอ่อคลอเข้าตาไม่ให้ไหลออกมา

การแอบรักมันปวดร้าวอย่างนี้เอง

พนักงานที่เดินนำทางมามองเธออย่างเห็นใจ แต่คนอย่างเกี้ยวแก้ว
ตระหนงเกินกว่าจะต้องการความสงสารจากใคร

“ฝากขมนี่ให้เมอซิเออร์มาร์สด้วยนะคะ”

รสขมขื่นของความผิดหวังกระจายในปากตอนหญิงสาวบอกกับอีกฝ่าย
แล้วเดินแกมวิ่งออกไปทันทีที่ยัดกล่องขนมผูกโบสวยงามใส่มือพนักงานหนุ่ม
น้อย

เธออยากออกไปจากที่นี่ให้เร็วที่สุดจึงไม่หันเห็นร่างสูงโปร่งของชายหนุ่มผิวสีแทนที่เดินสวนเข้ามา หญิงสาวเลยชนกับแผงอกกว้างอย่างจัง

“ปาร์ตง”

เกี้ยวแก้วพึมพำขอโทษอีกฝ่าย ขณะที่ชายหนุ่มจับต้นแขนของเธอเอาไว้ไม่ให้ล้มลง เขานิ่งชิ่งไปชั่วเสี้ยววินาที คล้ายกับคาดไม่ถึงเมื่อได้เห็นใบหน้าเธอชัดเจน แต่ความเจเนจัดทำให้เขาเรียกสติกลับมาได้อย่างรวดเร็ว พร้อมส่งรอยยิ้มกว้างให้หญิงสาวในวินาทีต่อมา

“เซอ เน เรียง” เขาบอกว่าไม่เป็นไรอย่างคนอารมณ์ดี และมองเธอด้วยดวงตาวิบวับของชายเจ้าชู้ ขณะพูดต่อว่า “ผมเต็มใจถูกคนสวยๆ อย่างคุณชนทุกวัน”

ยิ่งได้ยินถ้อยคำเยินยอของเขา เธอก็ยิ่งพาลนึกขวางผู้ชายทั้งโลกขึ้นมาติดหมัด

“ถ้าคุณไม่เป็นอะไร ดิฉันขอตัวนะคะ โอเลอวว์” เธอกระซกเสียงใสแต่อีกฝ่ายกลับจุดมือเธอเอาไว้

หญิงสาวหันมามองใบหน้าคมคายที่ปลายคางผ่าน้อยๆ ของคนที่ถือวิสาสะจับมือเธอไว้อย่างไม่ค่อยพอใจนัก ขณะที่ชายหนุ่มทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้กับอาการโกรธของเธอ เขาส่งรอยยิ้มอดอ้อนที่ทำให้หญิงสาวครึ่งค่อนยุโรปหัวใจละลายมาแล้ว พร้อมกับเอ่ยถามเธอว่า

“เดี๋ยวครับ ผมยังไม่รู้จักชื่อคุณเลย”

เสน่ห์ของเขาใช้กับเธอไม่ได้ เพราะเกี้ยวแก้วปฏิเสธออกมาอย่างไว้เยื่อโยทันควัน

“ถึงรู้จักไปก็ไม่มีประโยชน์หรอกค่ะ เราคงไม่ได้เจอกันอีกแล้ว”

แต่มองโคตผ้าวุธที่พาดไว้บนท่อนแขนกับเสื้อเชิ้ตผ้าไหมลายกราฟิกตัวในที่ฝ่ายนั้นสวมใส่อยู่ เธอก็รู้แล้วว่าชายหนุ่มตรงหน้ากับเธออยู่คนละโลกกันแน่นอน

หญิงสาวคิดขณะกระซกมือออกจากการเกาะกุมของเขาวางไว้วัด

และมองอีกฝ่ายด้วยสายตาตำหนิ

แม้จะอยู่ในประเทศตะวันตกมาหลายปีแล้ว แต่เธอทำให้ชินกับการถูกเพศตรงข้ามแตะเนื้อต้องตัวไม่ได้สักที

ถึงแม้สิ่งที่เกี่ยวแก้วแสดงออกไปคือความหยาบคาย แต่บุรุษตรงหน้ากลับไม่สะทกสะท้าน ดวงตาสีฟ้าเข้มเหมือนท้องทะเลของเขาไม่ยอมถอนไปจากใบหน้าของเธอย่างๆ แถมฝ่ายนั้นยังยื่นมือออกมาและแนะนำตัวเองกับเธอว่า

“ผม ฌาคส์ เดอ ลียง ครับ”

หญิงสาวเฝ้าปากอย่างหงุดหงิดกับความขี้อึงตัวของชายหนุ่ม แต่ไม่ยอมตกเป็นเป้าสายตาแขกที่มาใช้บริการในโรงแรมมากไปกว่านี้

จากทางตาเธอเห็นสาว ๆ กลุ่มหนึ่งเริ่มซุบซิบกันแล้ว ขณะเดียวกันพนักงานของโรงแรมก็เริ่มเมียงมองมา ถ้าเธอไม่จับมือกับอีกฝ่าย ก็คงไม่ได้ออกไปจากที่นี่ได้ง่ายๆ และอาจต้องเผชิญหน้ากับบุรุษที่เธอเพิ่งวิ่งหนีมาได้

เกี่ยวแก้วเลยจำใจยื่นมือออกไปเขย่ากับอีกฝ่ายแล้วบอกเขาก่อนเดินจากไปโดยไม่คิดหันกลับมามองว่า

“ยินดีที่ได้รู้จักค่ะ เมอซิเออร์”

ฌาคส์ เดอ ลียง มองตามร่างเล็กบางไปด้วยความรู้สึกแปลกๆ ที่ก่อตัวขึ้นในใจ

เธอเหมือนกับใครบางคนเหลือเกิน

ยิ่งไปกว่านั้นเธอทำให้เขาเกิดความประทับใจและอยากเอาชนะ

ไม่เคยมีผู้หญิงคนไหนกล้าหันหลังให้ทายาทมหาเศรษฐีอย่างเขามาก่อน ชายหนุ่มจึงทำท่าจะก้าวตามอีกฝ่ายไปอยู่แล้วถ้าเสียงของพี่ชายไม่ดังจากทางด้านหลังเสียก่อนว่า

“ฉันคิดว่านายจะตามฉันไปที่ห้องอาหารเสียอีก”

ฌาคส์ถอนหายใจยาวอย่างอึดอัดใจ เมื่อหน้ายเหลือเกินกับการตามแจรวทมาล่าเนื้อของอีกฝ่าย

“นี่ยังไม่ถึงเวลานัด ใจคอพี่จะไม่ให้ผมเดินเล่นบ้างหรือไง” เขาถามเสียงขุ่น แต่ดวงตาเรียวสีฟ้าใสของพี่ชายกลับปรากฏรอยยิ้มขึ้น

“เดินเล่นทั้งๆ ที่เหลืออีกแค่สิบนาที่เท่านั้นก็จะถึงเวลานัดทานอาหารเที่ยงกับท่านรัฐมนตรีแล้วเนี่ยนะ”

“ผมว่าผมค่อยมาทานอาหารกับท่านวันหลังดีกว่า วันนี้ผมแต่งตัวไม่สุภาพเท่าไร”

ฌาคส์แก้ตัวไปเรื่อยเปื่อย ชายหนุ่มไม่ชอบการที่ต้องมานั่งกินอาหารแล้วคอยธุรกิจกับคนใหญ่คนโตหรือนักธุรกิจร้อยล้านพันล้านเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว และที่ไม่ชอบที่สุดก็คือการนัดบอดกกลางๆ นั้นเอง เพราะเขาสืบรู้ว่าแขกคนสำคัญของบิดาได้พาอ็อลซ่าบุตรสาวคนโตมาด้วยในวันนี้

ให้ไปนั่งทะเลาะเบาะแว้งโต้เถียงกันแล้วคนเดียวในสวนตุยเลอร์เสียยังดีกว่ากินข้าวกับนภกระยางสาวสูงโย่งอย่างอ็อลซ่า

บุตรชายคนเล็กของตระกูล เดอ ลียง คิดขณะที่พี่ชายของเขาปิดริมฝีปากโค้งขึ้นด้วยความหมั่นไส้กับข้อแก้ตัวนั้น

ฌาคส์อยู่ในชุดกางเกงกับสูทสามชิ้นสีน้ำตาลช็อกโกแลตของวาเลนทีโน มีเชิ้ตตัวในเป็นผ้าไหมสีเขียวย่อนพิมพ์ลายกราฟิกทันสมัยของเวอร์ซาเซ่ที่แขนฝายนั่นมีโคตผ้าูลหนาสีดำสนิทจากอาร์มานีพาตเอาไว้ และรองเท้าของฌาคส์ก็เป็นรองเท้าหนังสีน้ำตาลเปลือกเม็ดกาแฟเข้มจนเกือบดำที่สั่งตัดจากแอร์เมส

ดูอย่างไรก็ไม่ใกล้เคียงกับคำว่า ‘ไม่สุภาพ’ เอาเสียเลย

ความไม่เหมาะสมอย่างเดียวที่เขาค้นพบในตัวฌาคส์ก็คือ ‘ความไม่เอาถ่าน’ เท่านั้น

ฝ่ายนั้นเป็นลูกชายคนเล็กของตระกูล จึงอ่อนกว่าเขาสิบปีเต็ม และถูกมารดาตามใจมากเป็นพิเศษจนไม่เคยช่วยบริหารงานของครอบครัวเลยสักครั้งเดียว

หลังจากที่ฝ่ายนั้นขัดใจกับบิดาครั้งใหญ่ตอนเรียนจบมหาวิทยาลัย

น้องชายของเขาใช้เวลาสองปีที่ผ่านมาไปกับการเที่ยวรอบโลกและปาร์ตี้
บาร์ท่า พร้อมกับผลาญเงินไปหลายล้านยูโร เลยถูกผู้เป็นบิดาเรียกตัวกลับ
บ้านในที่สุด เพื่อจะได้เรียนรู้ธุรกิจของครอบครัว และวันนี้ฝ่ายนั้นต้อง
เดินทางเข้ามาในตัวเมืองปารีสกับเขาและบิดาเพื่อทำความรู้จักกับนักการเมือง
คนสำคัญที่จะช่วยอำนวยความสะดวกในการประกอบธุรกิจให้พวกเขาได้

ฌอง-หลุยส์ตั้งใจว่าจะไม่ปล่อยให้ฝ่ายหลบเลี่ยงอาหารเที่ยงวันนี้ไปได้

ถ้าคุณไม่ทำงานก็ควรทำตัวให้เป็นประโยชน์กับธุรกิจของครอบครัว

“ไม่เป็นไร ฉันแน่ใจว่าแขกที่มาใช้บริการที่นี่กว่าครึ่งแต่งตัวสุภาพ
น้อยกว่านาย” คนเป็นพี่บอกเสียงแข็งอย่างคนที่เคยชินกับการออกคำสั่งมา
ตลอดชีวิต

“ยิ่งไปกว่านั้น พ่อคงไม่พอใจแน่ถ้านายไม่ไปร่วมโต๊ะกับพวกเรา”

การนำบิดามาร้าง ทำให้น้องชายหมดทางเลี่ยง ฝ่ายนั้นจำใจเดินตรงไป
ยังห้องรับประทานอาหารของโรงแรมด้วยสีหน้าบึ้งตึงและลึมโปรยเสน่ห์ให้แก่
สาว ๆ ไปตลอดทางอย่างทุกที

เห็นที่เขาจะต้องหาบอดีการ์ตมาคอยควบคุมความประพฤติมาคส์เสีย
แล้ว

ฌอง-หลุยส์คิด แต่ขณะเดียวกันชายหนุ่มก็ไม่สามารถหายใจได้เต็ม
ปอดทั้งๆ ที่จัดการกับน้องชายตัวแสบได้สำเร็จแล้ว เพราะเรื่องภรรยาสาว
กำลังรบกวนจิตใจเขาอยู่

ระหว่างทางเข้ามาในกรุงปารีส เขาเห็นรถสปอร์ตสีขาวสะอาดคันตา
ของเธอแล่นผ่านหน้าไปราวลูกธนูพุ่งออกจากแหล่ง

เรเนไม่ได้บอกเขาว่าจะเข้าปารีสวันนี้

ยิ่งไปกว่านั้นฌอง-หลุยส์แน่ใจว่าเขาเห็นภรรยาสาวในโรงแรมแห่งนี้ด้วย
แต่เธอไม่ทันเห็นเขา เพราะกำลังรีบเร่งเดินไปทางด้านหลังของโรงแรม ชาย
หนุ่มสงสัยว่าฝ่ายนั้นนัดใครเอาไว้ที่นี่

เขาจะต้องรู้เรื่องนี้ให้ได้

ฉมอม-หลุยส์จึงตัวติดตามอง ซามูเอล ภูมิง บอดี้การ์ดสูงใหญ่ที่ยืนรอทางด้านหลังเหมือนสุนัขบูลด็อกเฝ้าฝูงแกะด้วยสีหน้าเคร่งเครียด

“ฉันแน่ใจว่ามาตามมาที่นี่ ตามหาเธอให้เจอ”

บอดี้การ์ดร่างใหญ่ผงกศีรษะรับคำสั่งและเดินหายไปอย่างว่องไว ผิดกับร่างที่สูงหนาราวยักษ์ปักหลั่นของเขา

เรเน่ เดอ ลียง ไม่รู้มาก่อนว่าสามีของเธอและครอบครัวของเขายู่ที่นี่ด้วย

หญิงสาวเลยตั้งใจหว่านเสน่ห์ใส่อย่างเต็มที่และพยายามทำให้เขาตอบสนองจนพิตตุดดิ่มของเธอให้ได้ แต่ชายหนุ่มกลับยืนนิ่งราวกับรูปปั้นหินที่ไม่รู้สึกรู้สึกา จนเธอทนไม่ได้และเป็นฝ่ายถอนริมฝีปากออกอย่างโกรธซึ่งเสียเอง

“ไหนเธอเคยบอก ไม่ว่าเวลาจะผ่านไปนานแค่ไหน เรายังเป็นเพื่อนที่ดีต่อกันไงล่ะ แล้วทำไมถึงทำเหมือนรังเกียจฉันเสียเต็มประดาแบบนี้”

เธอกระซอกเสียงถามอย่างขุ่นเคืองขณะที่อึ้งย้มเยือกเย็น อันที่จริงเขาปรารถนาจะใช้หลังมือลบรอยจูบของอีกฝ่ายทิ้งด้วยซ้ำ แต่การกระทำแบบนั้นดูจะฉีกหน้าฝ่ายหญิงมากเกินไป ชายหนุ่มจึงตอบอย่างโหดร้ายว่า

“ผมไม่เคยจูบปากเพื่อนผู้หญิง โดยเฉพาะผู้หญิงที่มีสามีแล้ว”

“นั่นก็ดีสิ เพราะฉันไม่เคยนับเธอเป็นเพื่อนอยู่แล้ว”

เรเน่กล่าวอย่างไม่สนใจ แล้วเอนร่างอวบอิมของเธออิงแอบเข้ากับแผ่นอกกว้างของบุรุษตรงหน้าอย่างไม่ละอายต่อบาปและไม่เกร็งเกรงคำครหาใดๆ ทั้งๆ ที่ในสระน้ำแห่งนี้ไม่ได้มีเพียงเขากับเธออยู่ด้วยกันตามลำพัง

อิงจึงเป็นฝ่ายไม่หวั่นมาเสียเอง เขาตั้งใจว่าจะไม่ยอมตกเข้าไปในบ่วงเสน่ห์หาของหญิงสาวตรงหน้าอีกแล้ว ชายหนุ่มดันวางสูงอวบออกห่างพร้อมกับการดวงแขนเรียวเสลาของเธอออกจากลำคอแล้วกระซิบว่า

“ถ้าเกิดสามีของคุณรู้เรื่องนี้เข้าจะว่ายังไง”

“เขาก็จะรีบหายให้ฉันได้กลับไปแต่งงานกับเธอไงล่ะ”

คราวนี้คนฟังแค่นึกออกมา

“คุณไม่อยากแต่งงานกับผมหรอก เรเน่ บอกมาตรงๆ ดีกว่าว่าคุณรู้ได้อย่างไรว่าผมอยู่ที่นี้ แล้วที่คุณทำแบบนี้เพราะต้องการอะไรกันแน่”

“เรื่องของเธอไม่เคยเป็นความลับสำหรับฉัน” หญิงสาวตอบอย่างโอ้อวด

เธอกับบิดาพยายามตามหาตัวอีกฝ่ายมาพักใหญ่แล้ว แต่อิงหายตัวไปจากลอนดอนอย่างไร้ร่องรอย แล้วจู่ๆ คนของพวกเขาก็พบชื่อของอีกฝ่ายที่ด่านตรวจคนเข้าเมือง เมื่อเรเน่สืบจนรู้ว่าชายหนุ่มเข้าพักที่นี้ เธอก็รีบมาหาเขาทันที

คำตอบของเธอทำให้คนฟังส่งยิ้มร้ายกาจที่ทำให้หัวใจเรเน่กระตุกแรงขึ้นโดยไม่รู้ตัว

ผู้ชายเรียบร้อยเครื่องขี้อย่างเขาไปหัดยิ้มลงโลกเหมือนเพลย์บอย พร้อมขยี้หัวใจสาวแบบนี้มาจากที่ไหนกันนะ

“อย่าเพิ่งแน่ใจนักเลย”

ชายหนุ่มกล่าวแล้วเดินออกไปจากสระว่ายน้ำแห่งนี้โดยไม่แยแส ทำให้เรเน่ขบขันพิพากลางด้วยความเจ็บใจ และเมื่อพบว่าเสน่ห์ของเธอใช้กับอีกฝ่ายไม่ได้ผลเหมือนเมื่อก่อน หญิงสาวก็เปลี่ยนไปใช้อาวุธอื่นกับเขาแทน

“ฉันอยากคุยกับเธอเรื่องปาแปร์”

คำพูดนั้นเปรียบได้กับคาถาวิเศษที่ทำให้ธงชักทำในทันที

ปาแปร์ หรือพ่อของเรเน่ คือ อองรี เดอรูเอต์ บิดาเลี้ยงของเขา

ฝ่ายนั้นเป็นเศรษฐีเจ้าของโรงงานและโรงแรมไวน์ใหญ่ในแคว้นอัลซาส ที่อยู่ทางตะวันออกของประเทศ

อองรีแต่งงานกับ อีฟ มารดาลูกครึ่งไทย-จีนของเขาหลังจาก วิลเลียม มาร์ส บิดาแท้ๆ ชาวอังกฤษของอิงเสียชีวิตได้สามปี

ตอนนั้นอิงเป็นหนุ่มน้อยอายุสิบห้าปีที่ต้องจำใจย้ายบ้านย้ายเมืองตาม

มารตามาอย่างเสียไม่ได้

เขาบอกตัวเองให้เกลียดประเทศนี้

ประเทศที่ผู้คนแสนจะเย่อหยิ่งและภาคภูมิใจในภาษาของตนเองเหลือเกิน แต่ความเมตตาขององรีได้ลบล้างอคติและความเกลียดชังทั้งหมดออกไปจากใจของอิงเช่นเดียวกับที่แสงแดดจ้าของอัลซาสทำให้เขาลืมเลือนภาพกรุงลอนดอนในม่านหมอกไปที่ละน้อยๆ

องรีดูแลเขากับแม่อย่างดีจนอิงแทบจะลืมไปว่าเขาเป็นเพียงบุตรเลี้ยง ไม่ใช่ลูกชายแท้ๆ ของฝ่ายนั้น ขณะที่แม่ของเขาดูแลเรเน่ ลูกสาวกำพร้าขององรีด้วยความรักและเอาใจใส่จนสามารถเปลี่ยนลูกแมวน้อยแสนพยศให้เป็นนางเหมียวเชื่องๆ ที่แสนจะน่ารักได้สำเร็จ และในที่สุดอิงก็ตกหลุมรักสาวน้อยเรเน่

เธออาจไม่ใช่รักแรกของเขา แต่ก็เป็นที่รักฝังใจที่ชายหนุ่มไม่เคยลืม เพราะเธอคือหญิงสาวคนแรกที่เขาร่วมลงหลักปักฐานด้วย

สำหรับอิงแล้ว เขาคิดว่าเรเน่เป็น ‘ลา ฟามม์’ หรือเมีย ไม่ใช่เป็นแค่ ‘ลา เปอตีต ตามี’ ที่แปลว่าแฟนสาวเท่านั้น

พวกเขาอยู่ด้วยกันก่อนแต่งงานตอนที่อิงย้ายจากสตราสบูร์กกลับไปเรียนที่มหาวิทยาลัยลอนดอน แต่หลังจากใช้ชีวิตคู่ด้วยกันในลอนดอนได้สามปี อีฟก็ป่วยหนักและจากโลกนี้ไป เรเน่ซึ่งเกลียดเมืองที่มีแต่หมอกสีเทาซึมเซาแห่งนี้เหลือเกินเลยมีข้ออ้างในการขอกลับไปอยู่บ้านเกิดเพื่อดูแลบิดา

อิงจึงต้องยอมย้ายกลับไปเรียนปริญญาโททางคอมพิวเตอร์และกฎหมายต่อที่สตราสบูร์กอย่างที่ไม่ค่อยรักเรื่อง

องรีดีใจมากที่เห็นหน้าลูกสาวและลูกเลี้ยงอีกครั้ง เขามั่นใจว่าทั้งคู่จะต้องมีชีวิตคู่อย่างมีความสุขเหมือนเขากับอีฟมีร่วมกัน

อิงก็คิดเช่นนั้น

ชายหนุ่มไม่เคยมีสายตาให้ใครอื่นนอกจากหญิงสาวผมสีมะฮอกกานีที่มีเรือนร่างอวบอ้วนเย้ายวนอย่าง เรเน่ เดอรูเอต์ เขาหวังว่าเธอจะมีทายาท

ตัวน้อยๆ ให้ทันทีที่เขาเรียนปริญญาโททางด้านกฎหมายจบ แต่เรเנםกลับไม่เห็นด้วยกับความคิดนี้ เธอฝืนถึงชีวิตในเมืองใหญ่ที่หรรษาอย่างปารีส และอยากทำงานในตำแหน่งประชาสัมพันธ์ห้องเล็กระดับโลกแห่งหนึ่งบนถนนชองป์ เซลิเซ่

ความรักทำให้อิงแสร้างทำเป็นลืมเรื่องที่อีกฝ่ายบอกว่าจะมาดูเลบิดาไปเสีย และยอมขับรถไปกลับคราวละแปดชั่วโมงเพื่อจะได้อยู่กับเธอในช่วงสุดสัปดาห์โดยไม่บริปากบน

ทุกอย่างที่เป็นความสุขของเรเนคือความสุขของเขาสั้นกัน

หลังจากคร่ำครวญเรียนวิชากฎหมายระหว่างประเทศที่ยากเข็ญอยู่สี่ปี โพรเฟสเซอร์ที่แสนเฮี้ยบก็อนุมัติให้เขาเรียนจบ มีหน้าซ้ำอินเทอร์โปลยังตอบรับใบสมัครเขาเข้าทำงานเสียอีก

ชายหนุ่มทนกับข่าวดีสองเรื่องนี้ไว้จนถึงช่วงสุดสัปดาห์ไม่ไหว

เขาขับรถราวกับติดปีกไปหาคนรักที่ปารีสพร้อมกับแหวนเพชรวงหนึ่ง
อิงตั้งใจจะไปเซอร์ไพรส์อีกฝ่ายด้วยการขอแต่งงาน

แต่เขากลับเป็นคนเซอร์ไพรส์เสียเอง เมื่อพบรองท้าผู้ชายคู่หนึ่งถูกถอดทิ้งระเกะระกะในห้องรับแขก ขณะที่เสื้อผ้าและชุดชั้นในตกเรี่ยราดอยู่บนพื้นพร้อมกับเสียงครางกระเส้าของชาย-หญิงคู่หนึ่งดังจากห้องนอนของเขา

เสียงของเรเนกับใครบางคน...ที่เขาไม่ต้องการแม้แต่จะเห็นหน้า

ความสุขของเรเนไม่ใช่ความสุขของเขาสักต่อไป

ชายหนุ่มค่อยๆ ไร้นกายออกจากอพาร์ทเมนต์แห่งนั้นอย่างเงียบๆ

เขาหายตัวไปราวสัปดาห์กว่า

ใช้ชีวิตอยู่กับความทุกข์และความเศร้าจนสาแก่ใจ ก่อนจะโบกมืออำลามันอย่างคนที่ทำได้ แล้วติดตอกกลับไปหาองรีเพื่อบอกบิดาเลี้ยงว่า เขากำลังจะเดินทางไปทำงานที่ลอนดอนแทนปารีสอย่างที่ตั้งใจไว้

องรีไม่สบายใจกับเรื่องนี้ ฝ่ายนั้นบอกว่าได้รับปากอ๊อฟไว้แล้วว่าจะดูแลอิงให้ดีที่สุด

บิดาเลี้ยงขอร้องขายหนุ่มไม่ให้จากไปพร้อมกับบอกว่าเขารักยิ่งมากกว่าบุตรสาวคนเดียวเสียอีก เศรษฐีเฒ่าหวังจะให้ห้องเป็นหัวเรี่ยวหัวแรงในไร่องุ่นของเขาในภายภาคหน้า

อองรีขอร้องให้ลูกเลี้ยงหนุ่มกับบุตรสาวกลับบ้านเพื่อนั่งคุยกันอีกสักครั้ง และนั่นเป็นครั้งสุดท้ายที่อิงได้กลับไปค้นหาสนั่นในเมืองสตราสบูร์กของบิดาเลี้ยงและได้เจอกับคนรักที่กลายเป็นของคนอื่นไปแล้ว

หญิงสาวยอมรับอย่างไม่ปิดบังว่าเธอมีความสัมพันธ์กับชายหนุ่มคนอื่น ผู้ชายที่ทิ้งเธอเลาและร่ำรวยจนเรียกได้ว่า ‘ฮอต’ ที่สุดในปารีสหรือจะบอกว่าในยุโรปก็ได้

ผู้ชายที่สามารถให้เวลาและความสุขกับเธอได้มากกว่าเขา
ผู้ชายที่จะซื้อเครื่องประดับและเพชรพลอยให้เธอได้ไม่อัน แทนที่จะเป็นแหวนเพชรเม็ดเท่าถั่วเขียวอย่างที่เขามหามาได้

ฌอง-หลุยส์ เดอ ลียง คือผู้ชายคนนั้น

อองรีไม่เห็นด้วยกับความคิดของลูกสาว เจ้าของโรงบ่มไวน์อ้างว่าเขาผ่านโลกมามาก มีเงินเยอะพอที่จะรู้ว่าเงินไม่ใช่ความสุขที่จริงในชีวิต แต่เธอก็ไม่ฟังเสียงบิดา

เธอตั้งใจจะทำทุกอย่างที่เขาห้ามปราม มันเป็นเรื่องที่ติดตัวมาตั้งแต่เป็นเด็กหญิงตัวเล็กๆ

ขณะเดียวกันความรื้อแรงของฌอง-หลุยส์ดึงดูดใจเธอราวกับไวน์แดงที่หมักบ่มในบ่ทอง ขณะที่ความสุภาพนุ่มนวลของอิงนั้นเปรียบได้กับน้ำแร่ที่จืดชืดและปราศจากรสชาติ

หญิงสาวเลยตกหลุมเสน่ห์ของฌอง-หลุยส์เข้าเต็มเปา และภูมิใจที่ลูกสาวเศรษฐีบ้านนอกอย่างเธอได้ก้าวขึ้นสู่จุดยอดของพีระมิดแก้วแห่งกรุงปารีส

ผู้หญิงทั้งยุโรปจะอิจฉาเธอ

การมีชีวิตอยู่ท่ามกลางแสงไฟและสปอตไลท์กับสายตาที่เฝ้ามองของ

ผู้คนคือสิ่งที่เรเฝ้าฝันมานานแล้ว

งานแต่งงานที่ยิ่งใหญ่ของทศวรรษถูกจัดขึ้นหลังจากนั้นสิบเดือน

ตอนนั้นจึงกำลังไปหวัทกกันขวิดอยู่ที่ติมอร์ตะวันออก เขาเลยทำได้
แค่ส่งของขวัญแต่งงานมาให้อดีตคนรัก

ชายหนุ่มไม่เคยเจอหน้ามอง-หลุยส์เลยสักครั้งเดียว อีกทั้งไม่ได้กลับ
บ้านที่สตราสบูร์กอีกเลยนับตั้งแต่วันนั้น แต่เขายังคงติดต่อบิดาเลี้ยงอยู่
ตลอดเวลา ส่งการ์ดให้ฝ่ายนั้นทุกครั้งที่เทศกาลสำคัญเวียนมาบรรจบ

รวมถึงต้อนรับอย่างอบอุ่นเมื่อองรีเดินทางไปเยี่ยมที่ลอนดอน

แต่นั้นมันสองปีมาแล้ว

อะไรก็เกิดขึ้นได้ทั้งนั้นในเวลา ๒๔ เดือน หรือ ๗๓๐ วันนี่

ชายหนุ่มจึงกลืนน้ำลายที่ฝืดคองลงไปแล้วถามหญิงสาวด้วยน้ำเสียง
นุ่มนวลจนเกือบจะเป็นอีธานคนเก่าที่เรเฝ้าเคยรู้จักว่า

“ปาแปร์เป็นอะไร”

๒

การตัดสินใจครั้งสำคัญ

เรเน่ซ่อนยิ้มในหน้าเมื่อได้ยินอิงตามเช่นนั้น

หญิงสาวแสวงก้มหน้าลงต่ำแล้วทำไหล่สั่นน้อยๆ พร้อมกับบิตมือไปมาเหมือนกำลังว่าุ่นใจอย่างหนักก่อนจะเค้นเสียงแหบพร่าตอบอีกฝ่ายออกไปว่า

“ปาเปร์ไม่สบายมาก”

อิงเฝ้าปากอย่างหงุดหงิดระคนวิตก

“แล้วหมอพร่องซัวร์ว่ายังไง” เขาหมายถึงนายแพทย์ประจำตัวบิดาเลี้ยง
คนถูกถามซ่อนตาขึ้นมองเขาคล้ายสับสนระคนหนักใจ

“เรื่องนี้หมอพร่องซัวร์ช่วยปาเปร์ไม่ได้หรอกอิธาน”

“ตกลงปาเปร์เป็นอะไรกันแน่” เขาแทบจับร่างอวบอ้อมตรงหน้าเขย่า
แรงๆ เพื่อให้ได้คำตอบที่ต้องการ

“ฉันไม่รู้เหมือนกัน รู้แต่ว่าอาการของปาเปร์ไม่มีหมอคนไหนรักษาให้
หายขาดได้ ท่านจะดีขึ้นก็ต่อเมื่อเธอยอมช่วยท่านเท่านั้น”

คนฟังหัวเราะแผ่วเบาออกมาต่างๆ ที่ไม่รู้สึกลึบซ้นแม้แต่น้อย

“ขนาดหมอยังช่วยปาเปรีไม่ได้ แล้วผมจะช่วยท่านได้อย่างไร”

“ได้สิ” เรนตอบด้วยน้ำเสียงหนักแน่นอย่างมั่นใจ “เธอช่วยปาเปรีได้แน่ ถ้าเธอเป็นนักสืบเอกชนฝีมือดีจริงอย่างที่บอกไว้กับมามอง” หญิงสาวหมายถึงมารดาของเขา

อิงกลืนใจสบตาเรนเมื่อได้ยินเช่นนั้น เพราะครั้งหนึ่งเมื่อนานมาแล้ว เขาเคยโกหกมารดาไว้ว่าเขาเข้าหุ้กับเจ้าพัยค์คำเพื่อนสนิทเปิดสำนักงานนักสืบขึ้นในกรุงลอนดอน และฝ่ายนั้นก็เชื่อสนิทใจจนบอกเรื่องนี้กับหญิงสาวตรงหน้า

“นักสืบเอกชนอย่างผมเกี่ยวกับการรักษาปาเปรีได้อย่างไร” เขาถามเสียงเรียบ

เรนไม่ได้ตอบคำถามนั้นแต่กลับตั้งคำถามกลับมาแทน

“เธอคงรู้ใช่ไหม ว่าปาเปรีสะสมรูปภาพพวกนั้น”

อิงผงกศีรษะ

อองรี เดอรูเอต์ มิงานอดิเรกคือการสะสมภาพเขียนของจิตรกรผู้มีชื่อเสียงก้องโลก

ที่ห้องใต้ดินในคฤหาสน์ชานเมืองสตราสบูร์กจึงไม่เพียงแค่มียุไวร์สเยี่ยมของไร้สะสมไว้เท่านั้น แต่ยังมีห้องรักษาอุณหภูมิเพื่อเก็บภาพเขียนตั้งแต่ศตวรรษที่ ๑๖ โดยเฉพาะ

ทุกๆ ปีอองรีจะทำการสลั้บเปลี่ยนภาพที่แขวนโชว์ในบ้านกับภาพที่สะสมเอาไว้

อิงไม่รู้จำนวนที่แน่นอนของภาพเหล่านั้น แต่ก็พอจะประมาณคร่าวๆ ได้ว่ามูลค่าของรูปภาพทั้งหมดที่บิดาเลี้ยงครอบครองน่าจะสูงถึงพันล้านยูโร

อองรีรักพวกมันราวกับดวงใจและเป็นคนเดียวที่ถือกุญแจห้องเก็บภาพ

แม้แต่แม่ของเขา ตัวเขาเองและเรนก็ไม่เคยได้มีโอกาสเข้าไปในห้องนั้นสักครั้ง ทุกครั้งที่อองรีต้องการจะสับเปลี่ยนภาพที่แขวนโชว์ในบ้าน เขาจะสั่งให้คนงานปลดภาพนั้นลงและยกไปวางไว้ให้เขาที่หน้าห้องใต้ดิน แล้วอองรี

ก็จะเป็นคนเก็บภาพเหล่านั้นตามลำพังโดยใช้รถยนต์คันเล็กเข้าช่วย และนำภาพใหม่ที่ต้องการแขวนออกมาจากห้องใต้ดินด้วยตนเอง

เท่าที่อิงจำได้ ภาพที่แขวนบนผนังคฤหาสน์ของอองรีมีทั้งผลงานของ ปิกัสโซ่, แวนโกก, เรอแนร์ ไปจนถึงงานของราชาศิลปินป๊อปอาร์ตชาวอเมริกัน อย่าง แอนดี วอร์โฮล และงานชิ้นที่เก่าที่สุดที่เขามีคืองานของจาน ฟาน อีค ศิลปินชาวดัตช์ในยุคเรอเนซองส์

“ภาพของปาเปร์หายไปเมื่อเดือนก่อน” เรเน่กระซิบทำให้คนฟังเบิกตากว้างด้วยความคาดไม่ถึง

“หายไปได้อย่างไร”

“ใครบางคนเจอซุ่มสมบัติของปาเปร์ แล้วก็ขโมยมันไป...ง่ายๆ แค่นั้น” หญิงสาวตอบด้วยน้ำเสียงเศร้า แต่ต้องกลับจับได้ว่าดวงตาสีลาเวนเดอร์ของเธอไม่มีแววเสียดายแม้แต่นิดเดียว

“แล้วรูปพวกนั้นโดนขโมยไปที่รูป”

“รูปเดียว แต่มันสำคัญกับจิตใจของท่านมาก” เรเน่กล่าว

“ปาเปร์แฉ่ความหรือยัง”

รอยยิ้มขบขันปนดูแคลนปรากฏขึ้นบนริมฝีปากหนาอิมของคณฤถา

“คนอย่างปาเปร์ไม่มีวันแฉ่ความหรือ มั่นเสียหน้า เธอก็รู้”

อิงถอนหายใจเมื่อได้ยินเช่นนั้น

บิดาเลี้ยงของเขามีนิสัยแบบนั้นจริงๆ เสียด้วย และถ้าให้เขาเดา ท่านจะเลือกใช้อำนาจกับเงินทองที่มีในการสืบหามือมิดที่ขโมยภาพไปแทนที่จะพึ่งอำนาจรัฐ

“แล้วได้เลื่อนง้ออะไรบ้างหรือยัง” ชายหนุ่มถามทั้งๆ ที่รู้ดีว่าคำตอบนั้นคืออะไร

เรเน่ส่ายหน้า สีหน้าเธอเศร้าสร้อยขึ้นมาทันที

“ไม่...นักสืบของปาเปร์สืบอะไรไม่ได้สักอย่าง ปาเปร์เลยพอมลงทุกวันนี้ เพราะตรอมใจ”

“ปาเปร์ต้องทำใจ เพราะมีโอกาสน้อยมากที่จะได้รูปคืน” อิงบอกตรงๆ โดยไม่คิดถนอมน้ำใจอีกฝ่าย

การโจกรรมงานศิลปะไม่ใช่เรื่องใหม่สำหรับอินเทอร์โพลอย่างพวกเขา และนับวันการโจกรรมงานศิลปะเหล่านี้ก็ยิ่งอุกอาจขึ้น

โดยเฉลี่ยแล้วมีรูปภาพของศิลปินระดับโลกถูกขโมยออกไปจากบ้านมหาเศรษฐี พิพิธภัณฑ์ และหอศิลป์ทั่วโลกเดือนละสองรูป และแทบจะจับขโมยไม่ได้เลย ส่วนการได้ภาพคืนนั้นก็ยิ่งเกือบจะเป็นไปไม่ได้

เพราะปัจจุบันนี้การสะสมงานศิลปะของศิลปินที่มีชื่อเสียงคือการสะสมเงินตราอีกทางหนึ่งของผู้มีอิทธิพลในโลกมืด

หลายครั้งที่พวกเขาสืบรู้ว่ารูปภาพเหล่านั้นถูกนำไปใช้แลกอาวุธสงครามเพื่อส่งไปยังตะวันออกกลาง หรือสงครามกองโจรในประเทศโลกที่สาม

“แต่ถ้าเป็นเธอ...เธอต้องเอารูปนั้นคืนมาให้ปาเปร์ได้แน่ๆ”

“อะไรทำให้คุณมั่นใจอย่างนั้น”

“เพราะรูปนั้นอยู่ที่ไหนสักแห่งในวิลลาของตระกูล เดอ ลียง”

คราวนี้เสียงเรเน่บอกว่ากระซิบขณะที่อิงหรีดตาลงมองอีกฝ่ายคล้ายไม่เคยเห็นมาก่อนแล้วพูดออกมาอย่างฉุนเฉียวว่า

“นี่ คุณล้อผมเล่นหรือเปล่า อยากให้ผมทะเลาะกับสามีของคุณขนาดนี้เชียวหรือ”

“ไม่ใช่อย่างนั้น” หญิงสาวละล้าละลักและพยายามเหนี่ยวรั้งท่อนแขนลำสันของชายหนุ่มตรงหน้าเอาไว้ “ฉันพูดจริงนะ ฉันมั่นใจว่ามันอยู่ที่นั่นแน่ๆ”

“แล้วทำไมคุณไม่บอกให้สามีของคุณเอาไปคืนให้ปาเปร์” เขาย้อนทันควัน

เรเน่มองเขาด้วยสายตาวัดราวและขมขื่น

“ถ้าฉันทำได้ฉันคงไม่ลำบากมาดักเจอเธอที่นี่หรอก” เรเน่หยุดชะงัก

นิดหนึ่ง คล้ายกับต้องการรวบรวมกำลังใจอย่างใหญ่หลวงแล้วกล่าวเสียงพรวดว่า “เธอคงเคยได้ยินเรื่องของฌอง-หลุยส์บ้างแล้ว เขาไม่ใช่คนที่ใครๆ จะไปต่อกรด้วยได้”

อิงคลีริมฝึปากยืมหัน

“แต่คุณชอบแบบนั้น...ผู้ชายที่ทำให้คุณตื่นตื่นได้ตลอดเวลาเหมือนไวน์แดงที่จับแฉีกเดียวก็ทำให้อะดรีนาลินไหลพล่านในกระแสเลือด”

ครั้งหนึ่งเธอเคยบอกเขาแบบนี้

หญิงสาวมองเขาอย่างตัดพ้อ

“ตอนที่เธออายุสี่สิบกว่า เธอไม่เคยตัดสินใจอะไรผิดบ้างหรือไง”

เคยสิ...รักคุณไงล่ะ

เขาตอบในใจ แต่ไม่ได้พูดออกมาขณะที่ยื่นกอดดอกมองอีกฝ่ายเคร่งขรึม

“แล้วสามีของคุณขโมยรูปของปาแปร์ไปได้ยังไง”

“ฉันก็ไม่รู้เหมือนกัน...ที่ฉันรู้จักคือเขาสนใจภาพที่ปาแปร์สะสมไว้มาก และพยายามขอเข้าไปในห้องเก็บภาพหลายครั้ง แต่ปาแปร์ไม่อนุญาต และ...”

คราวนี้เธอขบริมฝีปากแน่นจนเห็นเป็นรอยฟันเหมือนว่าจูนใจว่าสมควรพูดต่อไปดีหรือไม่

“และอะไร” อิงชักไม่ลดละ

ดวงตาคู่คมที่ตกแต่งไว้อย่างสวยงามของเรน่หลบลงตำราวกับจะซ่อนประกายวาววับผิดปกติเอาไว้ขณะพูดด้วยเสียงมีลบลมคมในว่า

“ฉันเชื่อว่าในวิลลาหลังนั้น ไม่ได้มีแค่รูปของปาแปร์ที่ถูกลักขโมยมา”

“คุณจะบอกอะไรกันแน่” เขาอีต้อดกับการเล่นลิ้นของเธอ

“ฉันมั่นใจว่าฌอง-หลุยส์กับมิก้าแอลมีภาพอีกหลายภาพในครอบครอง รวมถึงภาพที่หายไปจากลูฟว์เมื่อเร็วๆ นี้ด้วย” หญิงสาวกระซิบ

“ทำไมคุณแน่ใจขนาดนั้น นี่มันเรื่องใหญ่นะเรน่ ถือเป็นอาชญากรรมระดับชาติหรืออาจถึงระดับโลกก็ได้ ถ้าสามีคุณเป็นโจรขโมยงานศิลปะพวก

นั้นจริง”

อียังไม่อยากปักใจเชื่อ เขารู้จักอีกฝ่ายดีพอที่จะรู้ว่าเธอมีเล่ห์เหลี่ยม
แพรวพราวขนาดไหน

“ฉันเห็นผอง-หลุยส์กับพ่อของเขาสั่งให้คนสนิทสองสามคนของพวกเขา
เขาชนของที่เหมือนรูปวาดในกรอบขนาดใหญ่ลงจากรถบรรทุกตอนกลางดึก
ราวสองเดือนก่อน...คืนเดียวกันกับที่ภาพของ ฟราโกนาร์ต กับ จิโวนนี ใน
ลูฟร์หายไป และเมื่อฉันลองคำนวณเวลาดูเล่นๆ ก็พบว่ามันสอดคล้องกัน
พอดี”

เธอพูดอย่างรวดเร็ว ทำให้อิงทวิตความเครียดขึ้นเพราะเมื่อราวครึ่ง
เดือนมานี้เองที่พิพิธภัณฑ์ช็อกโกโกล์ได้ถูกโจกรรมภาพเขียนในศตวรรษที่
๑๖ และ ๑๘ เขาเห็นเรื่องนี้ถูกประทับหัวอีเมลว่าเป็นเรื่องสำคัญสุดยอด
ในช่วงนี้ แต่เนื่องจากอยู่คนละสายงานเลยไม่ได้สนใจมากนัก แต่ถึงอย่างนั้น
เขาก็อดท้วงอีกฝ่ายไม่ได้ตามวิสัยรอบคอบ

“แล้วคุณเห็นแน่หรือว่าของที่พวกเขาชนคือภาพวาดสองภาพนั้น”

คราวนี้หญิงสาวส่ายหน้าอย่างอึดอัด

“ไม่ ฉันไม่กล้าเข้าไปใกล้พวกเขามากไปกว่านี้ คนงานในบ้านที่สตูดิโอ
สอดเห็นเกินจำเป็นมักหายตัวไปบ่อยๆ”

“ถ้าอย่างนั้นคุณควรเอาเรื่องนี้ไปบอกตำรวจมากกว่าบอกนักสืบอย่างผม”

“ฉันไม่มีหลักฐานอะไรเลย นอกจากความทรงจำนี้” เธอหลับตาลงแล้ว
เคาะขมับเบาๆ “และถ้าฉันแจ้งความ เรื่องนี้ก็คงรู้ถึงผอง-หลุยส์ภายในเวลา
แค่เสี้ยวนาที่ แล้วฉันก็จะหายไปจากโลกนี้ตลอดกาล” หญิงสาวพูดจบแล้ว
ลืมตาขึ้นจ้องลึกเข้ามาในดวงตาเขาอย่างแว่วอน “เห็นมั๊ย ในบรรดาคนที่ฉัน
รู้จัก มีแต่เธอเท่านั้นที่จะช่วยฉันได้”

“แล้วคุณไม่กลัวสามีของคุณถูกจับหรือ” เขาอดสงสัยไม่ได้

รอยยิ้มเหี้ยมเกรียมปรากฏขึ้นแวบหนึ่งที่ริมฝีปากอัมหนาของเรเน่
ก่อนจะจางหายไปอย่างรวดเร็ว

“ยิ่งเขาเข้าไปอยู่ในนั้นเร็วเท่าไร ฉันก็ยิ่งดีใจเท่านั้น”

“ช่วงเป็นสามีรรมยาที่รักกันเหลือเกินนะ” เขาประคต

“ถ้าเธอรู้ว่าเขาทำอะไรกับฉันบ้าง เธอจะเข้าใจ” ฝ่ายนั้นกระซิบ พร้อมก้าวเข้าประชิดตัวชายหนุ่มอีกครั้ง

คราวนี้เธอไม่ได้พยายามกอดหรือจูบเขาอีกแล้ว แต่กลับแหวกคอเลือกรูปตัววีให้กว้างออกจนเห็นทรวงอกเต่งตึงขนาดใหญ่ที่ปราศจากบราเซียร์รัดตรึงเอาไว้ ทำให้อิงเบือนหน้าหนีแทบไม่ทัน

“คุณทำบ้าอะไรอี”

เขาถามล่อตโรฟัน และรีบกวาดตามองไปรอบๆ เพราะกลัวจะมีใครเห็นเข้า แต่เรเ่งกลับไม่แยแส

“ก็ให้เธอดูไงล่ะ ว่าผมอง-หลุยส์ทำบ้าอะไรไว้กับฉันบ้าง” เธอพูดเกรี้ยวกราด อิงเลยจำต้องหลบมองแวบหนึ่ง

ผิวสีแทนที่คล้ำเพราะอาบแดดของอีกฝ่ายมีรอยแผลเป็นสีขาวยาวๆ เป็นรูปครึ่งวงกลมหลายแห่งบนเนินทรวงทั้งสองข้าง ขณะบางรอยที่ใหม่อยู่ก็เป็นสีแดงช้ำเป็นจ้ำๆ

ผมอง-หลุยส์เป็นชาติติสต์!

“ตกลงเธอจะช่วยฉันมั๊ย”

หญิงสาวจัดคอเสื้อให้เข้ารูปแล้วเอ่ยปากถามหลังจากคู่รักคู่หนึ่งสะกิดกันให้เดินเลี้ยวพวกเธอไปอีกทางอย่างเร่งรีบ

อิงยังไม่สามารถรับปากอะไรกับอีกฝ่ายได้ในตอนนี้ เพราะทุกอย่าง เป็นเพียงข้อสันนิษฐานของเธอเท่านั้น

ชายหนุ่มต้องการเวลาในการสืบเรื่องภาพที่หายไปของปาแปร์ กับชุดคันว่าตระกูลที่มั่งคั่งและมีชื่อเสียงมายาวนานอย่าง เดอ ลียง มีส่วนพัวพันในการโจรกรรมงานศิลปะระดับโลกจริงหรือไม่ ถ้าสิ่งที่เรเน่บอกเป็นจริงเขาก็ตั้งใจว่าจะแจ้งเรื่องนี้ให้แก่หน่วยงานที่ดูแลการโจรกรรมงานศิลปะของอินเทอร์โพลจัดการ

“ขอผมคิดดูก่อนก็แล้วกัน”

เขาตอบออกมาในที่สุด แต่ดวงตาคนฟังกลับทอประกายฉุนเฉียวราวกับเด็กที่ถูกขัดใจเมื่อเห็นนุรุษตรงหน้าทำท่าจะเดินผละจากไปเสียเฉยๆ

“ก็ตามใจ แต่ช่วยคิดเร็วๆ หนอยก็แล้วกัน เพราะถ้าเขาขายรูปพวกนั้นไป ฉันก็ไม่วู้เหมือนกันว่าเธอจะไปเจอมาอยู่ที่บนสวรรค์ได้ยังไง”

คราวนี้อิงหันขวับมา

“มามองไปเกี่ยวอะไรด้วย”

“เพราะภาพที่หายไปเป็นภาพที่พ่อของเธอวาดนะสิ”

คำตอบนั้นทำให้ชายหนุ่มนิ่งซึ้งไปในพริบตา

วิลเลียม มาร์ส บิดาของเขาเป็นหนึ่งในศิลปินชาวอังกฤษผู้บุกเบิกศิลปะแบบบ็อบอาร์ตและมีชื่อเสียงโด่งดังที่สุดในศตวรรษที่ผ่านมา แต่พ่อก็เป็นเหมือนกับศิลปินคนอื่นๆ ที่ไม่เคยขายภาพได้พอกินเลี้ยงสักครั้งเดียวตอนที่มีชีวิตอยู่ แต่ภาพเหล่านั้นกลับมีมูลค่าสูงลิ่วเมื่อท่านเสียชีวิตไป

มารดาของเขาทยอยขายและบริจาคภาพบางส่วนให้พิพิธภัณฑ์ในยุโรปและเอเชียไปเมื่อราวสิบปีก่อน แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังมียาพวดของพ่อเหลืออยู่เกินกว่าห้าสิบภาพ ภาพเหล่านั้นเป็นมรดกของอิง ยกเว้นภาพภาพเดียวที่อิงรีขอเอาไว้

พ่อวาดภาพนั้นตอนพาเขากับแม่ออกไปปิกนิกที่ไฮด์ปาร์ก

มันเป็นภาพแม่ภาพเดียวที่พ่อเคยวาด

อิงรีกับแม่ของเขารักภาพนี้มาก ทั้งคู่มักแขวนมันเอาไว้ในห้องรับประทานอาหารเสมอ จนเมื่อปีที่แล้วเขารู้ว่าอิงรีปลดรูปนี้ลงเพื่อส่งให้ช่างซ่อมภาพทำการซ่อมแซมในส่วนที่ชำรุด และถ้าชายหนุ่มเดาไม่ผิดหลังจากภาพถูกซ่อมแซมแล้ว อิงรีคงเสียชีวิตจนไม่ยักนាំมันขึ้นมาแขวนบนผนังอีกเลย

และนั่นคือสาเหตุที่ทำให้มันถูกขโมยไป

“คราวนี้เธอจะยอมช่วยฉันหรือยัง” เรเน่ถามด้วยเสียงผู้กำชัยชนะ

คำถามของหญิงสาวทำให้ดวงตาเรียวยาวของอิงหรีดอย่างไคร่ครวญ ลัษฏาตญาณสายลับบอกเขาว่าเรื่องนี้มักกลืนไม่ค่อยดี และเรเน่ก็หิวกระหายความช่วยเหลือจากเขามากเกินไป แต่การที่ภาพของบิดาถูกดึงให้เข้าไปมีส่วนพัวพันในเรื่องนี้ทำให้อิงจำใจกล่าวออกมาก่อนจากไปว่า

“ผมจะติดต่อกับคุณกลับไปก็แล้วกัน”

คำตอบนั้นเทียบเท่ากับคำสัญญาที่ทำให้คนถามคลี่คลายอย่างพึงพอใจ เธอหัวน้มลัดพันธุลงไปแล้ว...

จากนั้นก็ไปก็เหลือแค่คอยเวลาเก็บเกี่ยวเท่านั้น และผลที่จะได้ในคราวนี้ก็คุ้มค่าเหลือเกิน เพราะมันหมายถึงอิสรภาพตลอดกาลและเงินทองมหาศาลที่บิดาจะมอบให้

แล้วรอยยิ้มบนใบหน้าหญิงสาวก็หายวับไปทันทีเมื่อเห็นร่างสูงใหญ่คืบคลานเดินเข้ามาในบริเวณสระว่ายน้ำ

เรเน่หรีดตาลงอย่างไคร่ครวญเพราะกลัวว่าอีกฝ่ายจะเห็นเธออยู่กับอดีตคนรัก

แต่เมื่อเห็นชามูเอลเดินตรงเข้ามาหาเธออย่างแน่วแน่ และไม่มีแว่วว่าจะสอดส่องสายตาท้าตัวอิง หญิงสาวก็ลอบระบายลมหายใจอย่างโล่งใจพลางเอ่ยเสียงกระดังถามอีกฝ่ายว่า

“ผอง-หลุยส์อนุญาตให้หมาเฝ้าบ้านอย่างแกมาว่ายน้ำเล่นถึงที่นี่เชียวหรือ”

ชามูเอลขบริมฝีปากอย่างสะกดกลืนอารมณ์ที่คุกรุ่นขึ้น เรเน่เกลียดเขาและมักเกลียดลีเขาแรงๆ เช่นนี้เสมอ น่าเสียดายที่เธอเป็นภรรยาอย่างถูกต้องตามกฎหมายของผอง-หลุยส์ ไม่อย่างนั้นเขาคงสั่งสอนอีกฝ่ายไปนานแล้ว

“เมอซิเออร์ผอง-หลุยส์ไม่ได้ให้ผมมาว่ายน้ำ แต่ให้ผมมาตามคุณไปพบท่านกับเมอซิเออร์มิกาแอลที่ห้องอาหาร”

คราวนี้ดวงหน้าของหญิงสาวซีดเผือดลงไปนิดหน่อย

เธอน่าจะรู้อยู่แล้วว่าที่ไหนมีชามูเอล ที่นั่นย่อมมีสามีของเธออยู่ด้วย

พวกเขาตัวติดกันราวหมากับเห็บ หญิงสาวคิดพร้อมแอบเบ้น้ำและอยาก
ปฏิเสธคำสั่งกลายๆ ของอีกฝ่ายแทบขาดใจ แต่ติดตรงที่พอสามีนี้ละ

ปาแปร์บอกว่าเธอจะทำอะไรก็ได้ แต่ห้ามขัดใจมิกาแอลเด็ดขาด

หญิงสาวจึงกระแทกเท้าเดินไปทางห้องอาหารด้วยกิริยากระฟัด
กระเฟียดพร้อมนึกสาปแช่งมอง-หลุยส์ไปด้วย ไม่รู้ว่าฝ่ายนั้นรู้ได้อย่างไรว่า
เธอมาที่นี่ แต่ยังไม่คิดที่เธอไม่รู้ว่ามีเธอมาพบใคร

เรื่องของเธอกับอิงจะต้องเป็นความลับไปตลอดกาล

การปรากฏตัวอย่างไม่คาดฝันของอดีตคนรักและการที่เกี่ยวแก้วไม่มา
พบเขาตามเวลานัดทำให้ห้องลี้มไปเสียสนิทว่าเขามีนัดกับหญิงสาวในช่วงสายวันนี้
จนกระทั่งเมื่อเขาเห็นกล่องกระดาษสีชมพูอ่อนผูกโบผ้าชาติินสีขาวสะอาด
ที่พนักงานของโรงแรมนำมาส่งให้ถึงห้องพัก ชายหนุ่มถึงนึกขึ้นมาได้

“แล้วนี่เธออยู่ที่ไหน” เขาริบบถามอีกฝ่ายทันที

“คุณผู้หญิงกลับไปแล้วครับ”

“ไปนานหรือยัง” ชายหนุ่มซัก

“สักครู่แล้วครับ”

บริการหนุ่มตอบแต่ไม่ได้ขยายความว่าหญิงสาวชาวเอเชียคนนั้นกลับ
ไปทันทีที่เห็นภาพจุมพิตดูดดื่มที่เกิดขึ้นบริเวณสระว่ายน้ำ

อิงแทบไม่คิดเลยตอนที่รีบกลับเข้าไปแต่งตัวให้เรียบร้อยแล้วคว้า
จัมป์สูทแบบลำลองออกไปได้สายลมเย็นเยือกกับสายฝนที่โปรยปรายลงมา
ในช่วงต้นฤดูใบไม้ร่วงของกรุงปารีส

ชายหนุ่มขับรถวนเวียนไปตามตรอกเล็กซอยน้อยของถนนในเขต ๕
ซึ่งเป็นละแวกที่เกี่ยวแก้วพักอยู่ด้วยความหงุดหงิดใจ

หลังจากหลงทางถึงสามครั้งและมาน้ำฝนหนาที่บีบที่โอบล้อมอยู่รอบ
รถทำให้เขามองไม่เห็นเลขที่อาคารที่ต้องการนัดตา หนุ่มลูกเลี้ยวก็ตัดสินใจ
โทรศัพท์เข้าโทรศัพท์เคลื่อนที่ของฝ่ายนั้น แต่ก็ติดต่อไม่ได้ เขาเลยจำใจกด

หมายเลขฉุกเฉินที่บันทึกเบอร์เพื่อนสนิทที่อังกฤษแทน

“ฉันนึกว่าแกจะพักร้อนจนลืมทุกคนทางนี้ไปแล้วเสียอีก”

เสียงหัวเราะของเจ้าพัยค์คำกระเช้าเพื่อนสนิทผ่านคลื่นสัญญาณโทรศัพท์

“เหมือนๆ กับที่แกมัวแต่ขลุกอยู่กับเมียและเลี้ยงลูกอ่อนจนกลายเป็นไอ้เสือปืนผิดไฉน” เขาสัพยอกกลับ

เด็กชายสิงห์คำ ณ เวียงสรอง เพิ่งคลอดได้ไม่ครบเดือนดี เพื่อนสนิทของเขาเลยเห่ลูกชายเสียนักหนา ถึงขนาดลงทุนลาพักร้อนสามเดือนเต็มเพื่ออยู่บ้านช่วยภรรยาเลี้ยงลูก

“น้อยๆ หน้อยไว้อย่างนี้ ปืนของฉันจะใช้อยู่ประจำ แกนั่นแหละที่มัวแต่ถือศีลอดจนกระสุนด้านหมดแล้ว”

คนพูดโต้ตอบโดยแฝงแวลามกอยู่ในทีทำให้คนฟังหัวเราะออกมา

“พูดแบบนี้ระวังคุณใหม่ถึงหุยานนะไว้อย่างนี้”

“แตกต่างหากที่จะถูกใหม่โกรธไม่ใช่ฉัน”

“อ้าว! ทำไมมาโยนเผือกร้อนให้กันซึ่งหน้าอย่างนี้ล่ะ” อิงไว

“ก็แกเป็นพ่อทูนหัวประสาอะไร ทำไมไม่กลับมาสักที แล้วแบบนี้ลูกฉันจะทำพิธีรับขวัญได้ยังไง” อีกฝ่ายต่อว่า

เจ้าพัยค์คำตั้งใจจะโกนผมไฟบุตรชาย และจัดงานเลี้ยงรับขวัญลูกคนแรกพร้อมกับให้อิงทำหน้าที่พ่อทูนหัวให้ลูกของเขาด้วย

“พอๆ ไม่ต้องมาทำเสียงน้อยยกน้อยใจเลยไอ้เสือ ฉันไม่ใช่เมียแกนะไว้อย่างนี้” อิงบอกแกมหัวเราะ

“แล้วแกจะมาเมื่อไหร่” คราวนี้น้ำเสียงคนถามเป็นงานเป็นการขึ้น

“เร็วๆ นี่แหละ รอให้ฉันเจอตัวเกี้ยวก่อน” ชายหนุ่มตอบ “กะว่าจะชวนกลับไปด้วยกัน เห็นว่าเรียนจบแล้วนี่”

อิงตั้งใจจะกลับไปลอนดอนในวันสองวันนี้อยู่แล้ว ติดที่หญิงสาวที่เขานัดหมายด้วยในวันนี้ไม่ยอมมาพบ ชายหนุ่มเลยไม่สามารถระบุวัน

เดินทางกลับแน่นอนได้ เขาตั้งใจจะพาเธอกลับไปเยี่ยมพี่ชายกับพี่สะใภ้และหลานที่เพิ่งเกิดใหม่ด้วยกัน

“นี่ก็รีบๆ ชวนลืวะ แก้มัวแต่ทำอะไรอยู่” อีกฝ่ายส่งเสียงจิกจิกอย่างชัดใจมาตามสาย

“หลงทาง” อิงตอบตามตรง “ฉันไปปาร์ตีเมนต์ของเกี้ยวไม่ถูก แกบอกทางฉันหน่อยสิ”

“อะไรวะ ไหนคุยไว้ว่าเป็นปาร์ตีเมนต์ทั้งๆ ไร” เจ้าพยัคฆ์คำคอน

“ไอ้หอก! เป็นปาร์ตีเมนต์ที่ไหนกัน ฉันบอกแล้วว่าบ้านพ่อเลี้ยงฉันอยู่สตราสนูร์กไว้อย่างไร” เขาสวนกลับไปพร้อมกับเร่งเพื่อนสนิทว่า “บอกมาเร็วๆ เข้าก่อนที่ฉันจะเปลี่ยนใจไม่พาน้องสาวแกกลับไปด้วย”

คำขู่่นั้นทำให้อิงสามารถหาปาร์ตีเมนต์ของเกี้ยวแก้วเจอในอีกครั้งชั่วคราวต่อมา

แต่...

เจ้าของบ้านสาวยังกลับมาไม่ถึงบ้าน ทำให้เขาตัดสินใจจอดรถรอเธอที่ริมถนนหน้าปาร์ตีเมนต์นั่นเอง

อิงไม่เจอหญิงสาวในวันนั้น เพราะเขาจอดรถในที่ห้ามจอดเลยถูกตำรวจออกใบสั่งเข้าให้ ชายหนุ่มเสียเวลาไปกับการจ่ายค่าปรับ กว่าเขาจะได้ออกจากสถานีตำรวจก็ค่ำมากแล้ว

ตอนนั้นห้องพักของเกี้ยวแก้วยังคงปิดไฟมืดเหมือนเดิม แคมฝนที่พรมลงมาไม่หยุดทำให้เขาไม่สามารถรอเธอที่สวนสาธารณะใกล้ๆ ได้ ร้านคาเฟ่เล็กๆ และร้านบิสโตร* แถวนั้นลั่นแอ๊ดไปด้วยผู้คนที่เลิกงานในตอนเย็นจนอิงหมดหวังที่จะแทรกตัวเข้าไปปักหลักรออีกฝ่าย

ชายหนุ่มเลยตั้งใจจะมาหาอีกฝ่ายในวันรุ่งขึ้นแทน

* บิสโตร (Bistro) ร้านอาหารเล็กๆ แบบฝรั่งเศสที่เน้นขายอาหารจานด่วนซึ่งปรุงไว้ง่ายแล้ว เช่น ซุป หรือสตู และมีเมนูเพียงไม่กี่อย่าง

วันนี้คงไม่ใช่วันของเขา

วันนี้ไม่ใช่วันของเกี้ยวแก้วเช่นกัน

เพราะหลังจากเจอภาพบาดตาระหว่างบุรุษที่เธอหลงรักกับสาวปารีเซียงหุ่นเ้ายวนเกินห้ามใจ หญิงสาวก็พบว่าคอร์สที่เธอสมัครเรียนต่อเอาไว้เต็มหมดแล้ว

ชื่อของเธออยู่ในรายชื่อตัวสำรองลำดับที่ ๓ แต่เป็นตัวสำรองแบบที่เรียกได้ว่ามีความหวังเป็นศูนย์ เพราะเกี้ยวแก้วไม่เคยเห็นใครสละสิทธิ์ไม่เรียนในคอร์สดังกล่าวหลังจากผ่านการทดสอบเลยสักคนเดียว

หญิงสาวนึกในใจ และพยายามปลอบใจตัวเองว่า การอดเรียนต่อครั้งนี้เป็นเสมือนสัญญาณที่ดีของเธอ

เพราะก่อนหน้านี้เกี้ยวแก้วไปสมัครงานในตำแหน่งผู้ช่วยเซฟขนมหวานประจำร้านเบเกอรี่ของเซฟขนมหวานที่มีชื่อเสียงระดับโลกเอาไว้ด้วย เธอยังเป็นห่วงอยู่่างานที่เริ่มตั้งแต่ตีห้าถึงบ่ายสองโมงนั้นจะทำให้หมดเรี่ยวแรงไปเรียนต่อในช่วงกลางคืนไม่ไหว

แต่เมื่อสิบนาทีก่อนนี้เองทางฝ่ายบุคคลของร้านขนมหวานแห่งนั้นเพิ่งติดต่อมาแสดงความเสียใจกับเธอ

ให้ตายสิ! นี่มันฝันร้ายชัดๆ

หญิงสาวสลดและตัดสินใจปิดโทรศัพท์เคลื่อนที่

พอทันทีกับการรับฟังข่าวร้าย

เธอไม่ต้องการรู้ว่าเพื่อนคนไหนในห้องได้เข้าไปทำงานในตำแหน่งนั้นแทนเกี้ยวแก้วคิดและตั้งใจจะกลับไปซุกตัวนอนเลียแผลใจในอพาร์ทเมนต์ตลอดบ่ายที่เหลืออยู่ แต่โชคร้ายที่ฝนซึ่งเทกระหน่ำลงมาทำให้เธอติดแหงกอยู่ในร้านคาเฟ่ใกล้โรงเรียน

มันไม่ใช่วันของฉันจริงๆ

หญิงสาวพึมพำพร้อมกับประคองถ้วยกาแฟโอเลต์หรือกาแฟร้อน

ใส่หมวกขึ้นจิบเพื่อคลายหนาว แล้วเสียงสนทนาของใครบางคนก็ลอยมาเข้าหู เธอเอี้ยวตัวไปมองแล้วก็เห็นเซฟเจอราร์ดนั่งอยู่ทางด้านหลัง เขาเป็นหนึ่งในอาจารย์ที่สนิทกับเธอที่สุดในระยะเวลาเก้าเดือนนี้

หญิงสาวได้ยื่นฝ้ายนั้นพูดโทรศัพท์กับใครบางคนที่มีงานนักเรียนซึ่งเพิ่งจบใหม่และต้องการมาเป็นผู้ช่วยเซฟประจำบ้าน

ที่สำคัญนักเรียนคนนั้นต้องเป็นผู้หญิง

เกี้ยวแก้วกลอกตาไปมาอย่างรวดเร็ว

ตำแหน่งผู้ช่วยเซฟประจำบ้านทั้งกระจอกและตำแหน่งสำหรับนักเรียนที่จบจากสถาบันสอนทำอาหารชั้นสูงของโลก แต่หญิงสาวไม่สนใจ

นี่เป็นข้อนไม้ท่อนเดียวที่ลอยผ่านหน้ามาในตอนนี ต่อให้มันทั้งเล็กและผุ เธอก็จะคว้ามันเอาไว้

เพราะถ้าไม่ได้เรียนต่อในคอร์สที่ต้องการ เกี้ยวแก้วก็ต้องกลับไปอยู่กับครอบครัวของพี่ชาย ซึ่งหญิงสาวแน่ใจเหลือเกินว่าเธอไม่พร้อมจะกลับไปในตอนนี

การกลับไปลอนดอนหมายความว่าเธอจะต้องเผชิญหน้ากับอิงค์แล้ว ครั้งเล่า

การได้เห็นหน้าฝ้ายนั้นโดยมีภาพเขากอดจูบกับผู้หญิงคนอื่นผุดเข้ามาในความคิดเป็นสิ่งที่เหลือทน

ทางเดียวที่จะหนีจากหนุ่มลูกเลี้ยวได้คือต้องหาทางอยู่ในปารีสต่อ แต่ค่าใช้จ่ายที่แพงระยับของเมืองนี้จะทำให้เธอกระเป๋ากิจและหมดตัวภายในเวลาเดือนเดียว

แถมเกี้ยวแก้วไม่ยากแบมือขอเงินจากพี่ชายอีกแล้ว

เจ้าพัยค์ส์คำอาจมีรายได้ดี แต่เขาก็ไม่ใช่คนร่ำรวย

มรดกของฝ้ายนั้นหมดไปเมื่อหลายปีก่อน และถึงปักไหมทองจะเป็นผู้หญิงที่มีฐานะดีคนหนึ่ง แต่เงินทองกับทรัพย์สินทั้งหมดของปักไหมทองก็อยู่ในประเทศไทย ซึ่งพี่สะใภ้ของเธอยังไม่สามารถกลับไปบ้านเกิดได้ใน

ตอนนี้

ที่สำคัญลูกชายของพวกเขาทั้งคู่เพิ่งจะออกมาลี้มตาดูโลก ก็ยุ่งแะว
ไม่ต้องการสร้างภาระให้พี่ชายอีกต่อไป

แค่เขาส่งให้เธอเรียนภาษาและการทำอาหารในสถาบันระดับโลกที่มี
ค่าเทอมแพงระยับก็มากเกินไปเกินกว่าที่เธอจะเคยคิดฝันเสียอีก

หญิงสาวบอกตัวเองขณะลุกขึ้นก้าวตรงไปหาเซฟเจอร์ราล์ดอย่างช้าๆ
แต่ทว่ามั่นใจอย่างคนที่ตัดสินใจดีแล้ว

ถึงเวลาที่นกน้อยตัวนี้จะต้องบินเดี่ยวเสียที

๓

คนแปลกหน้าที่คุ้นเคย

ในวันรุ่งขึ้นจึงไม่ได้ไปหาเกี้ยวแก้วตามที่ตั้งใจไว้ เพราะคืนที่ผ่านมา
มีภาพวาดของเซซานภาพหนึ่งถูกขโมยไปจากพิพิธภัณฑ์ศิลปะดอร์เซย์
ริมแม่น้ำแซน

ชายหนุ่มเลยตัดสินใจเดินทางไปเมืองลียง ซึ่งเป็นที่ตั้งสำนักงานใหญ่
ของอินเทอร์โพลเพื่อพบกับผู้บังคับบัญชาของเขาซึ่งเดินทางมาจากกรุงลอนดอน
เพราะเรื่องนี้

นี่ล แม็คคิลเลย์ เป็นชายวัยหกสิบปี ที่ยังคงความมีเสน่ห์และสง่างาม
จนสาว ๆ หลายคนแอบปรียัมให้ แต่การประชุมในช่วงเช้าคงเคร่งเครียด
เสียจนทำให้รอยยิ้มพิมพ์ใจของฝ่ายนั้นเลือนหายไปกับสายลมที่เย็นเฉียบของ
เมืองที่ใหญ่เป็นอันดับสองของฝรั่งเศส

ใบหน้ารูปเหลี่ยมที่ปกติมีกระบายรอยยิ้มอ่อนๆ อยู่เป็นนิตย ในวันนี้
กลับมีรอยเส้นของความเครียดหลายเส้นขีดไว้บนหน้าผากกับบริเวณมุมปาก

‘ถ้าลูกเลี้ยงของฝ่ายนั้นมาด้วยคงบอกว่า

‘ไฟแดงเตือนแล้ว รีบหาทางผ่านเถอะ’

แต่ในเมื่ออิงเป็นฝ่ายนัดนี้เอง แกรมเขายังนั่งอยู่ด้านในสุดของบาร์ ไวน์ขนาดเล็กแห่งนี้เสียด้วย การหาทาง ‘แผ่น’ อย่างที่เจ้าพัยค์ดำเคยให้คำแนะนำเอาไว้เลยไม่เกิดขึ้น

“นายอยู่ในระหว่างพักร้อนไม่ใช่หรือ แล้วนัดฉันออกมาทำไม”

เจ้านายของเขาหักทายเป็นประโยคแรกพร้อมรับแก้วไวน์แดงของ แคว้นบูร์กอญหรือที่คนอังกฤษเรียกว่าเบอร์กันดีจากอิงมาจิบอมไว้เพื่อกำขบรสชาติที่แท้จริงของมัน

“ผมคิดว่าผมมีเบาะแสบางอย่างเกี่ยวกับรูปภาพพวกนั้น”

อิงตอบพร้อมกับตักอาหารเรียกน้ำย่อยเข้าปาก

ขณะที่นึลเพิกเฉยกับ กาโต เดอ ฟัว อาหารพื้นบ้านของเมืองลียง ที่ทำจากตับไก่บดละเอียดผสมซอสและสมุนไพรหลายชนิดก่อนนำไปอบเป็นทรงกลมคล้ายเค้กสุดอร่อยจานนี้ เพราะมัวแต่สนใจประโยคที่อิงเพิ่งพูดจบมากกว่า

ปกติหน่วยงานของเขาจะรับผิดชอบงานที่เกี่ยวข้องกับคดียาเสพติดข้ามชาติ ทั้งการสืบหาแหล่งผลิต ผู้ซื้อและผู้ขาย แต่ช่วงนี้การโจรกรรมงานศิลปะระดับโลกเกิดขึ้นถึงจนผิดสังเกต ที่ร้ายไปกว่านั้นก็คือ บ่อยครั้งที่พวกเขาสืบพบว่าการโจรกรรมงานศิลปะเหล่านี้เป็นการหาเงินทุนสำหรับการผลิตยาเสพติดในโลกที่สามนั่นเอง

นึลเลยต้องเข้าร่วมประชุมฉุกเฉินในเช้าวันนี้ด้วย

พวกเขาได้รับคำสั่งมาว่าอินเทอร์โพลในแต่ละประเทศจะต้องประสานงานกับตำรวจท้องถิ่นให้มากที่สุดเพื่อสืบหาร่องรอยของการโจรกรรมที่เกิดขึ้นให้ได้

ทางสำนักงานใหญ่ต้องการให้มีเหตุการณ์เช่นนี้เกิดขึ้นน้อยที่สุด หรือถ้าเป็นไปได้ก็ไม่ควรเกิดขึ้นเลยด้วยซ้ำ

แต่ขบวนการโจรกรรมงานศิลปะพวกนี้มีการวางแผนมาเป็นอย่างดี แกรมยังทำงานกันเป็นเครือข่ายอย่างมีระบบระเบียบ และบางครั้งก็มีบุคคล

ลำดับระดับประเทศคอยชักใยอยู่เบื้องหลัง พวกเขาเลยไม่เคยสาวถึงตัวการใหญ่ได้สักครั้ง

ดังนั้นเมื่อนี้ลได้ยินคำพูดที่หลุดจากปากลูกน้องซึ่งเป็นเสมือนคนหนึ่ง ในครอบครัว หัวหน้าสายลับอาวุโสเลยตื่นเต้นและแปลกใจมาก

“เบาะแสอะไร”

“มีบางคนบอกผมว่า ตระกูล เดอ ลียง อยู่เบื้องหลังเรื่องพวกนี้”

คำตอบนั้นทำให้ดวงตาของผู้สูงวัยกว่าวโรจน์ขึ้นมาทันที

“ใครกันที่บอกนาย”

“เพื่อนเก่าคนหนึ่งของผม” อิงบอกความจริงไม่หมด

แม้จะไม่ได้รักเรเนอิกต่อไป แต่เขาไม่อยากจะเธอเข้ามาเกี่ยวในเรื่องนี้ นีลลูปลายคางเมื่อได้ยินเช่นนั้น

เขาร่วมงานกับอิง หรือ อีธาน มาร์ส มาเกือบสิบปีแล้ว

รู้จักประวัติของอีกฝ่ายดีพอๆ กับประวัติลูกเลี้ยงของเขา เพราะนี่คือคนที่สัมภาษณ์ตอนที่ชายหนุ่มยื่นคำร้องขอย้ายไปทำงานร่วมกับสำนักงาน อินเทอร์โพลในประเทศอังกฤษแทนที่จะเป็นปารีสอย่างในตอนแรก

เขาเป็นคนที่จับคู่อิงให้เป็นบัดดี้กับเจ้าพัยค์คำด้วยตัวเอง ด้วยเหตุผลที่ว่าอิงมีอายุไล่เลี่ยกับบุตรเลี้ยงของเขาและชายหนุ่มมีอุปนิสัยที่เกือบจะเรียกได้ว่าตรงข้ามกับเจ้าพัยค์คำราวฟ้ากับดิน

เพราะแม้อิงจะมีรูปร่างสูงเพียวกับใบหน้าเกลี้ยงเกลาชวนมอง แต่ก็ไม่ได้คมเข้มสะกดตาหรือเฝ้าใจเพศตรงข้ามจนใครๆ ต้องเหลียวมองซ้ำสอง ชายหนุ่มจัดอยู่ในกลุ่ม The boy next door หรือเพื่อนบ้านอารมณ์ดีที่ใครๆ เผลอมอบความไว้วางใจให้อย่างง่ายดาย

แถมสายเลือดผสมระหว่างสามเชื้อชาติทำให้อิงปลอมตัวเป็นคนเอเชียได้อย่างแนบเนียน หรือถ้าจะต้องสวมบทบาทเป็นชาวคอเคเซียน ฝ่ายนั้นก็ทำได้โดยไม่ขัดเขิน

นอกจากนั้นเขายังมีนิสัยใจเย็น สุขุม และรอบคอบ

นี่ไม่เคยเห็นยิงปล่อยให้อารมณ์อยู่เหนือเหตุผลและใช้อารมณ์ตัดสินใจ
ในสถานการณ์ฉุกเฉินที่เกิดขึ้นเลยสักครั้งเดียว

ชายหนุ่มมีความรู้ด้านกฎหมายระหว่างประเทศในระดับปริญญาโท
และเชี่ยวชาญระบบคอมพิวเตอร์มากกว่าใครๆ ที่นี่เคยรู้จัก มีหน้าซ้ำฝ่าย
นั้นยังมึนงานอดิเรกที่คาดไม่ถึง นั่นคือความสนใจศิลปะภาพวาดในสมัยยุค
กลางเป็นพิเศษ ซึ่งข้อนี้เขาเดาว่าคงได้รับการสืบทอดผ่านดีเอ็นเอของบิดา

และความสนใจของอิงนั้นไม่ได้จำกัดวงแคบอยู่แค่เรื่องวิชาการเพียง
อย่างเดียว ชายหนุ่มเรียนกังฟูแบบจีนและมวยไทยควบคู่กันไปด้วย นับว่า
มารดาที่มีเชื้อสายไทย-จีนของฝ่ายนั้นเป็นคนดาร์เรื่องนี้ขึ้นมาเมื่อตอนที่เขา
อายุได้ห้าขวบ แต่ยังไม่ได้แก่แก่การต่อสู้ด้วยมือเปล่าเท่านั้น เขายังทำ
คะแนนในการทดสอบยิงปืนของอินเทอร์โพลได้สูงลี้ดติดต่อกันทุกปี และพูด
ได้คล่องถึงห้าภาษา ทั้งภาษาจีนกลาง ไทย อังกฤษ ฝรั่งเศส และเยอรมัน

คุณสมบัติเหล่านี้ทำให้เขากลายเป็นสายลับระดับแนวหน้าของ
อินเทอร์โพล

และสิ่งที่ต้องบอกก็สอดคล้องกับเรื่องราวที่เขารับรู้มา นี่จึงเชื่ออีกฝ่าย
หมดหัวใจ

“แปลว่าเพื่อนเก่าของนายคงคลุกอยู่ในวงในจริงๆ เพราะตอนนี้พวก
เรากำลังจับตามองพวก เดอ ลียง อยู่ คนของเราคนหนึ่งเพิ่งบอกว่าเขาพบภาพ
พวกนั้นก่อนจะหายตัวไปจากบ้านหลังนั้นแค่สี่วันหา”

ชายสูงวัยกว่าตัดสินใจเล่าสิ่งที่เขาได้ยินมาให้ชายหนุ่มฟังอย่างไม่มีปิดบัง
นัยน์ตาของนิลทอประกายหม่นเมื่อกล่าวจบเช่นทุกครั้งที่พูดเรื่องสายลับฝีมือ
ดีที่หายสาบสูญไปอย่างไร้ร่องรอย

โอกาสสรอของพวกเขาล่าช้าเรียกได้ว่าเป็นศูนย์

“เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นเมื่อไหร่ครับบอล”

คนฟังสะเทือนใจและถามออกมาอย่างยากลำบาก เพราะบางทีคราว
หน้าคนที่หายตัวไปอาจเป็นเขาก็เป็นได้

“สักสองเดือนมาแล้ว”

“ก่อนหรือหลังภาพในลูฟวร์หายไป”

“หลังจากนั้น” นีลตอบ

อิงขบริมฝีปากเมื่อได้ยินเช่นนั้น ระยะเวลาไล่เลี่ยกับที่เรเนบอกไว้ไม่มี

ผิด

ใครก็ตามที่สะดุ้งสุดเห็นในเรื่องของพวกเขา-หลุยส์ มักจะหายตัวไปอย่างไร้ร่องรอย

“เราเคยขอให้ทางตำรวจฝรั่งเศสเข้าตรวจค้นวิลลาหลังนั้น แต่ไม่สำเร็จ เพราะไม่มีหลักฐานอะไรเลยนอกจากเทปบันทึกเสียงที่คนของเราทิ้งไว้ก่อนหายตัวไปเท่านั้น เราต้องการหลักฐานมากกว่านี้ แต่ก็ยากเต็มทีเพราะมิกาเอลเพิ่มความระมัดระวังมากเป็นพิเศษในทุกๆ เรื่องโดยเฉพาะการรับคนใหม่ พวกเราเลยส่งคนใหม่เข้าไปไม่ได้เสียที”

“แล้วถ้าผมเข้าไปได้ล่ะ” ในที่สุดชายหนุ่มลูกเสี้ยวก็เอ่ยถามคำถามนี้ออกมาหลังจากใคร่ครวญอยู่นาน

คำถามของเขาทำให้คนฟังหรีดตาลงอย่างคิดไม่ถึง

“นายแน่ใจหรือ”

อิงผงกศีรษะรับคำ

ชายหนุ่มเชื่อว่าถ้าเรเนกล้าขอร้องให้เขาตามหาภาพวาดชิ้นนั้นมาได้ จมูกมอง-หลุยส์ เธอก็ต้องมีวิธีช่วยให้เขาเข้าไปล้วงคองเท่าใดเช่นกัน

“นายจะทำยังไง” ความหวังทำให้คนถามดูหนุ่มขึ้นในพริบตา

หนุ่มลูกเสี้ยวอธิบายแผนที่เขาเพิ่งคิดขึ้นมาอย่างคร่าวๆ ให้อีกฝ่ายฟัง ก่อนจะบอกถึงเรื่องที่เขาวิตถ์ออกไป

“แต่ผมกลัวว่าทางนี้...” เขาหมายถึงหน่วยงานของอินเทอร์โพลในฝรั่งเศส “จะไม่ยอมให้ผมมาทำคดีนี้นะสิครับ”

เขาทำงานในสายยาเสพติด ไม่ใช่การโจรกรรมงานศิลปะระดับโลก

“เขาต้องยอมแน่ เพราะนายเป็นคนเดียวในตอนนั้นที่เข้าใจลัทธิงูเห่าพวก

นั้นได้มากกว่าใคร มิหนำซ้ำนายยังเป็นลูกชายคนเดียวของ วิลเลียม มาร์ส อีกด้วย ใครปฏิเสธนาย มันก็บ้าแล้วละพอลคอน”

นี่สรุปอย่างมั่นใจและเรียกชื่อสายลับหนุ่มด้วยรหัสประจำตัวของเขา ทำให้อิงคลี่ยิ้มบางๆ

บิดาของเขาได้รับการยกย่องให้เป็นหนึ่งผู้นำกลุ่มศิลปินมือปาร์ตของ ศตวรรษที่แล้วก็จริง แต่นั่นเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นหลังจากท่านเสียชีวิตไปแล้ว

ตอน วิลเลียม มาร์ส มีชีวิตอยู่นั้นต้องใช้ชีวิตอย่างกระเบื้องกระเสีร ไม่ผิดจากศิลปินนามอิสระทั้งหลาย และหาเลี้ยงครอบครัวด้วยการเป็นช่างซ่อมแซมสภาพวาดให้แก่หอศิลป์แห่งชาติในกรุงลอนดอน อิงเลยมีโอกาสดิตสอยห้อยตามพ่อไปทำงานด้วยจนนับครั้งไม่ถ้วน

ชายหนุ่มอยู่ใกล้ชิดกับภาพวาดจากปลายพู่กันของศิลปินระดับโลก มากกว่าทุกคนที่นั่นเคยรู้จัก

แถมเขายังมี ‘เพื่อนเก่า’ เป็นคนใกล้ชิดของฌอง-หลุยส์อย่าง เรเน เดอ ลียง อีกด้วย

“แต่ตอนนี้เสียพักร้อน ฉันจะให้พวกเขาหาบัดดีคนใหม่ให้นาย” นีลกล่าวออกมาในที่สุด หากอิงกลับส่ายหน้า

“ไม่เป็นไรครับ เรื่องนี้ผมทำคนเดียวได้”

“นายแน่ใจ” นีลยังไม่ไว้ใจ เขาห่วงอิงเสมอบุตรชายเลยทีเดียวนะ

“ครับ การทำงานครั้งนี้จะคล่องตัวกว่าถ้าผมทำเพียงคนเดียว แล้วผมก็ไม่อยากให้เรารู้ถึงสถานะภาพที่แท้จริงของผมด้วย”

เหตุผลของอีกฝ่ายทำให้นีลจำใจพยักหน้าอนุญาต

งานนี้หนุ่มลูกเลี้ยวต้องการบินเดี่ยว

แต่อิงไม่รู้เลยว่าเขาจะไม่ได้บินเดี่ยวตามที่ต้องการ นับตั้งแต่วันที่แรกที่ก้าวเข้าไปในวิลลา เดอ ลียง เลยก็ว่าได้

เมื่อประตูเหล็กดัดลวดลายอ่อนช้อยบานกว้างใหญ่ที่มีรูปสิงโตสองตัวยืนขึ้นด้วยเท้าหลังทั้งสองข้างประจันหน้ากัน และมีช่อมะกอกล้อมรอบพวกมันถูกเปิดออก เกี้ยวแก้วก็เห็นปารมศรีมั่งกว้างขวางอยู่ภายใน

เนื่องจากตอนนี้เป็นฤดูใบไม้ร่วง ต้นไม้จึงโรยใบเกือบหมดป่า เผยให้เห็นวิลลารูปตัวเอสหลังใหญ่ซึ่งซ่อนตัวอยู่ทางด้านหลัง ตัววิลลาสร้างขึ้นจากหินอ่อนสีแดงอมส้มตัดขอบขาว และมีหน้าต่างกรอบสีขาวสะอาดบานยาวจัดพื้นอยู่รอบๆ ตามแบบสถาปัตยกรรมในสมัยพระเจ้าหลุยส์ที่ ๑๓

ถนนปูหินก้อนใหญ่แบบโบราณทอดผ่านป่าเพื่อเข้าสู่วิลลาทางด้านข้าง ขณะที่รถคอมแพ็คคาร์คันเล็กของ กิ๊ย เดอ กอร์กโบ พ่อครัวประจำบ้านซึ่งเป็นเพื่อนรักกับเชฟजेอร์ลัดที่แนะนำงานนี้ให้เกี้ยวแก้วก็ขับวนรอบวิลลาเป็นวงกลมให้หญิงสาวได้ชมตึกหลังใหญ่จนจุใจ

เธอเห็นถนนสายเล็กๆ แคบๆ อยู่ทางขวามือ มันตัดหายเข้าไปในป่าที่โอบล้อมวิลลาอยู่

กิ๊ยมองตามสายตาของหญิงสาวแล้วก็อธิบายว่า

“ทางไปโรงฆ่า โรงรถ กับโรงเก็บของแล้วก็ที่พักคนงาน”

“ฉันต้องพักที่นั่นหรือคะ”

เธอถามอย่างวิตก เพราะเมื่อคำนวณด้วยตาเปล่าแล้วก็พบว่าตัววิลลาอยู่ห่างจากที่พักคนงานดังกล่าวค่อนข้างมาก เกี้ยวแก้วไม่มีรถ กว่าจะเดินทางจากที่พักมาถึงตัววิลลาคงขาวิด

เชฟหนุ่มใหญ่ที่หน้าตาดีราวกับ เพียช บรอสแนน ที่มีคามผ่าน้อยๆ หัวเราะออกมาอย่างใจดีขณะตอบว่า

“ไม่ต้องกลัวไปหรอกเคย์ล่า”

ฝ่ายนั้นเรียกชื่อภาษาฝรั่งเศสของเธอตามที่เชฟजेอร์ลัดเพื่อนของเธอตั้งให้ เพราะคำว่า เกี้ยวแก้ว ณ เวียงสรวง นั้นเรียกยากเรียกเย็นสำหรับชาวต่างชาติเหลือเกิน

“ผมจัดที่พักให้คุณในวิลลาแล้ว แต่ที่บอกว่าเป็นที่พักคนงานก็เพราะ

เมอซีเออร์ เดอ ลียง ตั้งใจจะใช้กระท่อมหินพวกนั้นเป็นที่พักคนงานหนุ่มๆ หรือไม่กี่พวกบอดี้การ์ด แต่พอเอาเข้าจริงก็ไม่ค่อยมีใครไปพักที่นั่นหรอก เพราะห้องหับในวิลลามีเหลือเฟือ”

คำตอบนั้นทำให้หญิงสาวอ่อนลมหายใจอย่างโล่งอก เธอพบว่าก็ยกกำลังชะลอความเร็วรถลงก่อนจะจอดที่ประตูบานใหญ่ทางด้านหลังในที่สุด

ในที่สุดเธอก็มาถึงบ้านหลังใหม่แล้ว เกี้ยวแก้วคิดพร้อมกับก้าวเท้าลงจากรถอย่างไม่ค่อยสบายใจนัก

อาจารย์ของเธอบอกว่าพวก เดอ ลียง เป็นมหาเศรษฐีชาวฝรั่งเศสเชื้อสายยิวที่อพยพเข้ามาในประเทศนี้เมื่อต้นศตวรรษก่อน พวกเขาสร้างฐานะขึ้นมาจากการประกอบธุรกิจส่งออกกระหว่างยุโรปกับอเมริกา และเอเชียกลาง แต่หญิงสาวไม่คาดฝันว่าพวกเขาจะร่ำรวยถึงเพียงนี้

วิลลาของเขากว้างขวางปารีสคือปราสาทย่อมๆ ดีๆ นี่เอง เพราะมีหังคอกม้ากับป่าส่วนตัวหลายร้อยเอเคอร์ล้อมรอบ

ความหรูหราและเก่าแก่ของที่นี่ทำให้เธอครั่นคร้ามและเริ่มหวั่นใจ

ทุกๆ ที่ที่เกี้ยวแก้วเองก็ถือกำเนิดมาในคัมภีร์เวียงสรวงอันเก่าแก่และคงจะถูกเรียกอย่างยกย่องว่า ‘เจ้าเกี้ยวแก้ว’ เช่นเดียวกับเจ้าพญาคชคัณฑ์ชายต่างมารดาไปแล้วถ้าเพียงแต่มารดาของเธอไม่ได้เป็นหญิงรับใช้คนหนึ่งในคัมภีร์นี้ก็เพราะบิดาของเธอคือเจ้าเมืองคำ โอรสองค์เดียวของเจ้าอินคำ เจ้าเมืองคนสุดท้ายของเมืองสรวง

หญิงสาวแน่ใจเหลือเกินว่าถ้าพี่ชายพบว่าเธอมารับจ้างเป็นผู้ช่วยเซฟประจำบ้านแทนที่จะฝึกงานกับเซฟขนมหวานชื่อดังของปารีสอย่างที่เพ็งโธรไปบอกเขาเอาไว้ ฝ่ายนั้นจะต้องมาตามตัวเธอกลับบ้านที่ซานกรุงลอนดอนทันที

เกี้ยวแก้วขบริมฝีปากแน่นเมื่อคิดถึงตรงนี้ เธอบอกตัวเองว่าจะต้องรักษาความลับเรื่องนี้ให้พ้นจากหูตาของเจ้าพญาคชคัณฑ์ให้นานที่สุด

เพื่อจะได้ไม่ต้องเจอกับเขาผู้นั้น

แล้วเสียงหัวเราะของเกี้ยวแก้วก็ดังเธอให้กลับมาสู่โลกตรงหน้า

โลกที่เกี่ยวแก้วหวังว่าจะเป็นทำให้เธอหลบเสียแผลใจได้สักพักหนึ่ง

“เดี๋ยวผมจะพาคุณเอาข้าวของไปเก็บที่ห้องพักก่อน แล้วค่อยไป
แนะนำกับเพื่อนๆ ในครัว กับคนงานทั้งหมดของที่นี่” ก็ยี้ไม่ได้พูดเปล่าแต่ยัง
ช่วยหญิงสาวยกกระเป๋าเดินทางใบย่อมเพียงใบเดียวลงจากรถด้วย

เกี่ยวแก้วเห็นเช่นนั้นเลยรีบปรายไปแย่งจากมืออีกฝ่ายด้วยความเกรงใจ

“กระเป๋าใบแค่นี้มันถือเองคะ”

หัวหน้าเซฟประจำบ้านสายหน้าน้อยๆ แล้วมองเธอด้วยสายตาตำหนิ
แกมเอ็นดูขณะบอกว่า

“ปล่อยให้เป็นหน้าที่ของสุภาพบุรุษดีกว่าครับ”

คำพูดนั้นทำให้หญิงสาวยิ้มเจื่อน ยอมเดินตามอีกฝ่ายไปแต่โดยดี

ระบบรักษาความปลอดภัยที่นี่ทั้งทันสมัยและไฮเทคโนโลยีต่างกับตัว
วิลลาลิบลับ เกี่ยวแก้วคิดเมื่อเห็นก็ยี้สุดคีย์การ์ดเข้าไปที่ช่องผนังข้างตึก
แทนกุญแจแล้วส่งให้เธอหลังจากนั้น

“คีย์การ์ดของคุณ แล้วนี่ก็ช่วยสแกนนิ้วมือนะด้วย”

เซฟหนุ่มใหญ่สั่งและทำการกดนิ้วหัวแม่มือไปเพื่อให้เครื่อง
คอมพิวเตอร์สแกนลายนิ้วมือของเขาเป็นตัวอย่าง

“งานของคุณคือเป็นผู้ช่วยของผม คีย์การ์ดของคุณเลยใช้ได้แค่ชั้น
ใต้ดินทั้งสองชั้นกับชั้นหนึ่งซึ่งเป็นที่ตั้งของครัวกับห้องอาหารเท่านั้น ถ้าคุณ
มีความจำเป็นต้องขึ้นไปยังชั้นอื่นๆ ก็ต้องขออนุญาตเป็นครั้งๆ ไป”

เซฟหนุ่มใหญ่อธิบายขณะที่เกี่ยวแก้วเดินตามเขาเข้าไปในตัววิลลา

ระหว่างทางหญิงสาวเห็นกล่องวงจรปิดจำนวนมาก และบุรุษว่างล้าสัน
หลายคนยืนระวังรักษาการณ์อยู่

รักษาความปลอดภัยกันเข้มงวดยังกับทำเนียบประธานาธิบดีเลยแฮะ

เธอคิดในใจตอนที่คีย์การ์ดไปที่ชั้นใต้ดิน ห้องพักของเธออยู่ทางด้าน
ขวาของตัววิลลา มีหน้าต่างสองบานสำหรับรับแสงอาทิตย์ตอนเช้าเลยทำให้
ห้องใต้ดินแห่งนี้ไม่ได้มืดอย่างที่ควรจะเป็น

ภายในห้องตกแต่งอย่างเรียบง่ายในโทนสีเหลืองอ่อน ผนังด้านหนึ่งติดวอลล์เปเปอร์ลายดอกไม้อ่อนหวานซึ่งเป็นศิลปะแบบอาร์ตนูโว เลยทำให้ห้องแห่งนี้ดูหรูหราว่าห้องพักของลูกจ้างทำงานบ้าน แต่เฟอร์นิเจอร์ในห้องมีอยู่เพียงสามชิ้นคือเตียงกับตู้เสื้อผ้า และอ่างล้างหน้ากับกระจกโค้งบานเล็กติดผนัง กลับตอกย้ำให้เห็นถึงสภาพที่แท้จริงของเธอชัดเจนยิ่งขึ้น

“ห้องน้ำอยู่ข้างนอก ติดกับห้องของคุณพอดี อาจจะราคาถูกลงหน่อยที่มีคนเดินผ่านหน้าห้องบ่อยๆ แต่นี่เป็นห้องสุดท้ายที่เราเหลืออยู่” กิ๊ยกบอกราวกับรู้ใจขณะที่เกี่ยวแก้วพยกหน้ารับ

เธอไม่ชอบใช้ห้องน้ำร่วมกับใครเท่าไร เลยได้แต่หวังว่าคนรับใช้ที่นี่จะไม่ค่อยชอบอาบน้ำมากนัก แล้วจู่ๆของหญิงสาวก็ได้กลิ่นบุหรี่ยาสูบจางในอากาศ เธอเลยเอ่ยปากถามกิ๊ยกว่า

“เจ้าของห้องคนเก่าเป็นใครหรือคะ”

กิ๊ยกมีหน้าเคร่งขรึมขึ้นเล่นเกมแคร่เล็กน้อยเมื่อได้ยินเช่นนั้น

“อังกวน ลาซาร์ ผู้ช่วยคนเก่าของผม”

เกี่ยวแก้วพยกหน้าเมื่อได้ยินเช่นนั้น หญิงสาวพอจะรู้มาบ้างว่าการที่เธอได้งานครั้งนี้ก็เพราะผู้ช่วยคนเก่าของกิ๊ยกลาออกไปกะทันหัน กิ๊ยกเลยหาคนมาแทนไม่ทัน และทางตระกูล เดอ ลียง ก็จู่จี้เรื่องคัดเลือกคนเข้ามาทำงานในวิลลาหลังนี้มากขึ้น เขาจึงตัดสินใจเลือกเด็กจบใหม่ที่มีโรงเรียนช่วยรับรองประวัติให้แทนคนครัวที่มีประสบการณ์อย่างที่ผ่านมาแถมเน้นคัดแต่ผู้หญิงเสียด้วย

“น่าเสียดายจังเลยนะคะ ที่ฉันไม่เจอเขา” เธอกล่าวขึ้นอย่างถ่อมตน “เขาทำอาหารเก่งมั้ยคะ”

“เรื่องนั้นนะไม่เท่าไรหรอก” เซฟหนุ่มตอบเสียงขรึม ก่อนที่นัยน์ตาจะลอยละล่องไปไกล “แต่เขานิสัยดี...ดีมาก จนน่าเสียดาย”

ฝ่ายนั้นหลุดปากรำพันแผ่วเบาทำให้ดวงตากกลมโตของคนฟังหรือลงนิตหนึ่งอย่างจับสังเกต และกิ๊ยกคงจะรู้ตัว เขาเลยผินข่มเสียงให้เรียบทุ้ม

เหมือนเดิมตอนที่บอกกับเธอว่า

“เดี๋ยวคุณจัดข้าวของให้เรียบร้อย แล้วอีกสามสัปดาห์ค่อยตามไปพบผมที่ในครัว”

ฝ่ายนั้นบอกก่อนก้าวเดินออกไปพร้อมปิดประตูห้องให้ด้วย
 เกี้ยวแก้วพ่นลมหายใจยาวออกจากปากเมื่อแน่ใจว่าอยู่ตามลำพังแล้ว
 เอ้อ...อุตุส่าห์ดีใจที่ได้เจอหนุ่มหล่ออย่างกับดาราหนังแต่ดันเป็นเกย์เสียได้
 เธอปันกับตัวเองแล้วลงมือจัดเก็บเสื้อผ้าที่มีติดตัวมาน้อยนิดเข้าสู่
 เสื้อผ้าและจัดการปูเตียงเล็กๆ ที่อยู่ชิดผนังจนตึงเรียบโดยใช้ผ้าปูเตียงกับ
 ปลอกหมอนที่พับเตรียมไว้ในตู้

หญิงสาวยังเหลือเวลาอีกยี่สิบนาทีก่อนจะถึงเวลาที่ก๊วยนัด เธอจึงเปิด
 หน้าต่างโล่งลิ้นหูที่อังกะตอนอาจจะเคยสูบตอนอาศัยอยู่ในห้องนี้ออกไป

แสงแดดสีเหลืองอ่อนล่าสุดท้ายของยามเย็นสาดเป็นลำยาวเข้ามาในห้อง
 ขณะที่ต้นหญ้าเหลืองๆ แห้งๆ โอนเอียงไปมายามถูกสายลมฤดูใบไม้ร่วงพลิ้ว
 ผ่าน

เกี้ยวแก้วอึมชุกซนขณะเลื่อนหน้าต่างขึ้นไปจนสุดบานเพื่อสำรวจ
 สนามหญ้าตรงหน้า เธอพบว่าระหว่างตัวตึกกับสนามหญ้าที่เห็นนั้นมีระยะห่าง
 กันราวหนึ่งเมตร และสนามหญ้าก็อยู่ระดับเดียวกับระดับสายตาของเธอ

บางทีนี่อาจเป็นทางออกอีกทางของเธอก็เป็นได้

แล้วเกี้ยวแก้วก็พบว่าทางลาดขึ้นไปสู่สนามหญ้าคงไม่ถูกแดดในช่วง
 ฤดูร้อนที่ผ่านมา เลยปราศจากหญ้าปกคลุมผิวดิน อากาศที่ค่อนข้างแห้ง
 ทำให้หน้าดินจับตัวแข็งเป็นลวดลายแปลกตา คล้ายรอยพิมพ์อะไรบางอย่าง
 ถัดขึ้นไปคือพุ่มกุหลาบที่โรยดอกเหลืองแต่กิ่งแห้งๆ ที่มีเศษผ้าสีดำนิดๆ ติดอยู่
 และเมื่อมองจากมุมเงยเช่นนี้มันก็ดูคล้ายธงของคนเคราะห์

หญิงสาวคิดพร้อมกับกวาดตามองสำรวจต่อไปซ้ำๆ เพื่อทำความคุ้นเคย
 กับสภาพบ้านที่ต้องอยู่ไปอีกหลายเดือนข้างหน้า

มีก้านกรองบุหรีตอกอยู่บนทางเดินซีเมนต์ด้านข้างเป็นจำนวนมาก

อังตวนคงเคยเปิดหน้าต่างบานนี้ขึ้น เพื่อพ่นควันออกไปนอกห้องเหมือนกัน แต่เขาคงเปิดมันน้อยเกินไป ในห้องเลยยังมีกลิ่นบุหรี่ค้างอยู่

เธอคิดขณะเหินยตัวขึ้นไปนั่งบนขอบหน้าต่างทำให้มองเห็นโลกภายนอกกว้างขึ้นอีกหน่อย

หญิงสาวพบว่าห้องนี้ตั้งอยู่ทางด้านข้างของวิลลาเลยมองเห็นทางเล็กๆ ที่คดเคี้ยวหายไปใปาละเมาะได้ชัดเจน แต่แล้วดวงตาคู่กลมโตของเกี้ยวแก้วก็เบิกกว้างขึ้นอย่างคาดไม่ถึงเมื่อเห็นร่างสูงเพรียวคั่นตาของใครบางคนที่ต้องการจะหนีจากเขาไปแสวงไกลกำลังเดินมุ่งหน้าไปทางกระท่อมหินในดงไม้

แม้ว่าเรือนผมของเขจะมีส่วนผสมของสีน้ำตาลแกมทองมากกว่าดำ แต่หญิงสาวแน่ใจว่าเธอไม่มีวันจำคนที่เธอแอบชอบมานานปีผิด

เกี้ยวแก้วเลยไม่หยุดคิดแม้แต่บัดนี้ตอนที่กระโจนออกจากหน้าต่างห้องนอนแล้วพยายามปีนขึ้นไปยังสนามหญ้าตรงหน้าอย่างยากลำบาก

กว่าเธอจะสามารถขึ้นไปยืนบนสนามได้ชายหนุ่มผู้นั้นก็หายไปจากสายตาเสียแล้ว

ความคิดถึงคงทำให้เธอตาฝ้า

หญิงสาวพ่นลมหายใจแรงๆ ออกมาอย่างเจ็บใจพร้อมกับหัวเราะเยาะตัวเองไปพร้อมๆ กัน

อิงอยู่ในช่วงลาพักร้อนหลังจากหายหน้าไปจากลอนดอนถึงแปดเดือนเต็ม เธอไม่รู้ว่าเขาไปไหนหรือทำอะไรบนซีกโลกใบนี้ ภารกิจของพวกเขาเป็นความลับเสมอ เธอรู้แต่ว่าฝ่ายนั้นจะแวะพักที่ปารีสแค่ช่วงสั้นๆ เท่านั้น เพราะเขามีแผนจะกลับไปพักร้อนต่อที่สกอตแลนด์

ชายหนุ่มคนนั้นไม่มีวันมาเดินท่อมๆ อยู่ในวิลลาซานกรุงปารีสของตระกูล เดอ ลียง เป็นอันขาด

เธอคิดพร้อมกับหันหลังให้ดงไม้และทำท่าจะเดินกลับเข้าห้องไปตามเดิม แต่เสียงหัวเราะท่มของใครบางคนดังขึ้นเสียก่อน

“ไหนคุณบอกว่าเราจะไม่มีวันได้เจอกันอีกแล้วไงครับ”

หญิงสาวซังกะด้วยความตกใจก่อนหันไปมองเจ้าของเสียง

“คุณ!” เธออุทานออกมาด้วยความแปลกใจเมื่อเห็นหน้าฝ่ายนั้นชัดเจน
ผู้ชายคนนั้นที่เธอเจอที่โรงแรมในปารีส!

เขาคลี่ยี่มอย่างบุรุษเจ้าเสน่ห์ขณะโค้งกายลงทำให้เธอราวกับอัศวิน
ในยุคกลางทำความเคารพเลดีผู้สูงศักดิ์

“ยินดีที่ได้เจอคุณที่นี่อีกครั้งนะครับ มาดามว์เซล”

“คุณมาทำอะไรที่นี่”

เกี้ยวแก้วแปลกใจเกินกว่าจะคิดรักษามารยาท และยังทำให้อีกฝ่าย
มองเธอด้วยดวงตาพราวพรายยิ่งกว่าเดิม

“คุณลืมแล้วหรือครับ ว่าวันนั้นผมบอกคุณว่าผมคือ ฌาคส์ เดอ ลียง”

เขาพูดด้วยน้ำเสียงมั่นใจแต่มีกังวานขบขันแฝงมาด้วย

“ฉันไม่ได้ลืม แต่ไม่ทันได้จำ...โอ๊ะ”

เกี้ยวแก้วสวนกลับในทันควัน แล้วอุทานออกมาเมื่อนึกขึ้นได้ว่า
อีกฝ่ายมีนามสกุลเดียวกับนามสกุลนายจ้างของเธอ

หญิงสาวแทบกลืนตัวเองด้วยความตกใจ โหนกแก้มกลายเป็นสีระเรื่อ
ขึ้นในพริบตาด้วยความอับอาย

มีนำเล้าตอนที่เซฟเจอราร์ดบอกสกุลนายจ้างออกมา เธอถึงคุ่นหืออย่าง
ประหลาด แต่หญิงสาวมัวแต่คิดหาทางไปให้พ้นจากอิงจนไม่ทันคิดว่ามันคือ
นามสกุลของชายหนุ่มแปลกหน้าที่เธอบังเอิญเจอที่โรงแรมหรูใจกลางกรุง
ปารีสนั่นเอง

แต่ดูเหมือนว่า ฌาคส์ เดอ ลียง จะไม่ถือโทษโกรธเธอแม้แต่นิดเดียว
เขาย้อนเธอกลับอย่างอารมณ์ดีพร้อมกับมองข้ามอาการเก้อกระดากของสาว
น้อยชาวตะวันตกตรงหน้าไปเสีย

“แต่ผมจำคุณได้แม่นเลย และจำได้ด้วยว่าคุณยังไม่ได้บอกผมเลยว่า
คุณชื่ออะไร”

“ฉันชื่อ เกี้ยวแก้ว ณ เวียงสรวง ค่ะ...” หญิงสาวจำใจบอกอีกฝ่าย

พร้อมกับยื่นมือออกไปให้อีกฝ่ายอย่างเสียไม่ได้ “ยินดีที่ได้รู้จักคุณ”

มือใหญ่แข็งแรงถูกยื่นออกมาเกาะกุมมือเรียวยาวของเธอเอาไว้ และไม่ยอมปล่อยในทันที แต่กลับยกมือข้างนั้นขึ้นแตะริมฝีปากร้อนผ่าวแทน

สัมผัสนั้นทำให้เกี้ยวแก้วตัวแข็งและมองอีกฝ่ายด้วยดวงตาที่เบิกกว้าง เหมือนนางกวางระแวงไพร

ฉมาคส์คิดก่อนปล่อยมืออีกฝ่ายอย่างนุ่มนวลเพราะไม่อยากทำให้เธอตกใจมากเกินไป

“ชื่อคุณเรียกยากจัง” เขาตั้งข้อสังเกตและพยายามออกเสียงอยู่สองสามครั้งจนเกี้ยวแก้วตัดสินใจบอกเขาไปว่า

“คุณเรียกฉันว่าเคย์ล่าก็ได้ค่ะ” คราวนี้คนฟังดีดนิ้วเปาะแล้วทำท่าคล้ายเห็นด้วย ทั้งๆ ที่จริงๆ แล้วเขาอยากเรียกชื่ออีกฝ่ายด้วยชื่ออื่นมากกว่า

“แบบนั้นค่อนข้างย่ำแย่แล้วคุณมาทำอะไรที่นี่”

“ฉันเป็นผู้ช่วยคนใหม่ของเซฟก็ยก” เธอบอกขณะเดียวกันก็นึกขึ้นมาได้ว่านี่คงใกล้จะถึงเวลานัดของเธอกับเซฟใหญ่ประจำบ้านแล้ว หญิงสาวจึงละล้าละลักบอกอีกฝ่ายว่า “ฉันต้องไปแล้ว ลาก่อนค่ะ เมอซิเออร์ เดอ ลียง”

“เรียกผมว่าฉมาคส์ดีกว่า เพราะบ้านนี้มีเมอซิเออร์ เดอ ลียง ตั้งสามคน”

เขาขี้อ้อน ขณะที่หญิงสาวพยักหน้าอย่างขอไปทีแล้วกระโจนลงไปยังพื้นเบื้องล่างด้วยท่าคล่องแคล่วราวกับออลิซในแดนมหัศจรรย์กระโดดลงโพรงกระต่ายขาว แต่ฉมาคส์คิดถึงออลิซอีกคนหนึ่งมากกว่า

“แล้วเจอกันออลิซ”

อะไรบางอย่างทำให้เขาตะโกนออกไปเช่นนั้นขณะที่เกี้ยวแก้วชะงักแล้วหันไปมองอีกฝ่ายอย่างไม่เข้าใจ แต่ความต่างระดับของพื้นทำให้เธอเห็นแค่ปลายรองเท้าหนังสีดำที่ขึ้นเงาแวบของเขาเท่านั้น แฉมเวลาที่เหลือน้อยเต็มที่ทำให้หญิงสาวไม่สามารถตอบคำถามกับชายหนุ่มได้ เธอหันไปส่องกระจกเหนืออ่างล้างมือเป็นครั้งสุดท้ายเพื่อสำรวจความเรียบร้อยของเครื่องแต่งกายแล้วก้าวออกจากห้องนั้นไปอย่างรวดเร็ว

เกี่ยวแก้วพร้อมแล้วสำหรับการแนะนำตัวกับคนงานในครัวของกีย
และคนรับใช้ทุกคนในวิลลาหลังนี้

กียแนะนำหญิงสาวชาวไทยกับคนงานในครัวก่อนคนอื่นๆ อย่างที่เธอ
คิดเอาไว้จริงๆ

เกี่ยวแก้วส่งยิ้มอย่างเป็นมิตรให้แก่ เทเรซ่า ปูแซง หญิงรูปร่างอ้วน
กลมจากโปรวองซ์ ที่กียแนะนำว่าเป็นเสมือนแม่บ้านของวิลลากลายๆ และ
มีหน้าที่ช่วยดูแลข้าวของเครื่องใช้ในครัวให้สะอาดเอี่ยมอยู่เสมอ ก่อนจะหัน
ไปกล่าวคำทักทายกับไซฟี หญิงสาวรูปร่างอวบอัตรากับนางแบบหน้ากลาง
เพลย์บอย ที่ถ้า ฮิวจ์ เฮฟเนอร์ เห็นเข้าคงรีบจุดเธอออกจากกันครัวแห่งนี้
ไปอยู่ร่วมกับสาวๆ บันนี่เกิร์ลที่คฤหาสน์เพลย์บอยของเขาแน่ๆ

ไซฟีเป็นหลานสาวของเทเรซ่าและเป็นลูกมือในการช่วยจัดเตรียมวัตถุดิบ
รวมถึงมีหน้าที่เสิร์ฟกับจัดโต๊ะด้วย

หลังจากการแนะนำเกี่ยวแก้วกับสตรีทั้งคู่เสร็จก็เป็นคิวของคนงาน
ในวิลลาหลังนี้ซึ่งมีร่วมยี่สิบคน ทั้งคนขับรถ คนสวน คนทำความสะอาด
ไปถึงบอดี้การ์ดของท่านเจ้าของวิลลากับครอบครัว

แล้วตอนนั้นเองที่เกี่ยวแก้วมองเห็นเขา

ชายหนุ่มเดินเข้ามาในห้องครัวแห่งนี้เป็นคนสุดท้าย

แสงอาทิตย์ที่กำลังตกดินอาบร่างสูงเพรียวของเขาให้กลายเป็นสี
ทองบรอนซ์เรืองรองราวกับรูปหล่อสำริด

เสี้ยวหน้าของเขายู่ในเงามืดจนเธอมองไม่เห็นดวงตาคู่ นั้นกำลัง
ทอดประกายอะไร

ดีใจ

ตกใจ

หรือ...

แปลกใจ

และก่อนที่จะได้มีโอกาสแนะนำชายหนุ่มผู้นั้น แก้วแก้วก็เฟลอเรียกชื่ออีกฝ่ายออกมาเบาๆ โดยไม่รู้ตัว

“อิง!”

ก็ที่ยืนอยู่ใกล้เธอมากที่สุดเล็กคิ้วขึ้นอย่างแปลกใจ เพราะเขาเป็นคนเดียวที่ได้ยินหญิงสาวเอ่ยคำคำนั้นออกมา บอติการ์ดหนุ่มอ่านปากที่ขยับขึ้นน้อยๆ ของอีกฝ่ายออก เขาจึงตัดสินใจเดินตรงเข้าไปหาหญิงสาวพร้อมกับยื่นมือส่งให้อีกฝ่ายอย่างมีมารยาทและพูดกับเธอด้วยภาษาฝรั่งเศสเจือสำเนียงเยอรมันว่า

“บงซัวร์ มาดามว์แซล ผมชื่อ เอเตียง ดูบัวส์ ยินดีที่ได้รู้จักคุณ”

แต่ฉันรู้จักคุณอยู่แล้ว

แก้วแก้วคิดและตระหนักว่าเธอกำลังจ้องลึกเข้าไปในดวงตาสีเทาเย็นชาของผู้ชายที่มีใบหน้าคล้ายคลึงกับอิงอย่างมาก ต่างกันที่บุรุษตรงหน้ามีเรือนผมสีน้ำตาลเข้มอมทอง และมีหนวดเครารุงรังรอบใบหน้าจนน่ากลัว ที่สำคัญนิ้วโป้งทั้งสองข้างของฝ่ายนั้นลักรูปสิงโตยืนสองขาเอาไว้ข้างละหนึ่งตัว

สิงโตที่คล้ายคลึงกับสิงโตบนประติมากรรมของพวกเขา เดอ ลียง และเป็นภาพสิงโตที่คนงานชายในวิลลานั้นนิยมสักกัน

เขาไม่เหมือนอิงที่เธอเคยรู้จัก...

อิงสะอาดสะอ้าน เกลี้ยงเกลา ปราศจากรอยสัก เจาะ และประณีตตั้งแต่ศีรษะจดเท้า

แต่ถึงอย่างนั้นแก้วแก้วก็ไม่ยอมเชื่อในสิ่งที่เห็นและได้ยินตรงหน้าง่ายๆ เธอเคยเห็นตอนที่เขาปลอมตัวมาแล้ว และได้คลุกคลีอยู่กับฝ่ายนั้นนานปีจนรู้ว่าอาชีพที่ทำอยู่ทำให้ชายหนุ่มต้องปลอมตัวอยู่เสมอ

แต่หญิงสาวจับพิรุณบุรุษตรงหน้าไม่ได้แม้แต่นิดเดียว

ในที่สุดเธอก็จำใจเขย่ามือกับอีกฝ่ายอย่างเย็นชาพร้อมงจใจหลีกเลี่ยงการเอ่ยถึงชื่อหรือนามสกุลของเขาด้วยการทักทายอย่างเรียบๆ ว่า

“ยินดีที่ได้รู้จักคุณเช่นกันค่ะ เมอซีเออร์”

ล้วงลึกกับสายลับ

อิงพยักหน้าน้อยๆ และคลายมือจากอีกฝ่ายในเวลาต่อมา
นี่เป็นครั้งแรกในรอบหลายเดือนที่เธอได้มีโอกาสเฝ้ามองเกี้ยวแกว
อย่างใกล้ชิด

ผมเธอยาวขึ้นและเป็นสีดำลับจนทำให้วงหน้ารูปหัวใจดูบอบบางและ
เด่นสะดุดตาในคราวเดียวกัน

ผิวของเธอขาวและใสกว่าเดิม...คงเพราะสายลมเย็นเยือกในทวีปนี้
ปลายจมูกของเธอแหลมและเซิตรันกว่าเก่ารับกับโหนกแก้มสูงที่เด่น
ชัดขึ้น เขาเดาว่าเป็นผลจากการที่น้ำหนักลดลงไปเกินกว่าห้ากิโล

ถึงอย่างนั้นเธอก็ยังดูน่ารักน่าปรารถนาจนหนุ่มลูกเสี่ยวอยากดั่งร่าง
เล็กตรงหน้ามากอดในอ้อมแขนให้หัวใจ

แต่เขายังคงรักษาสีหน้าได้เรียบเฉยและคงความว่างเปล่าไว้ในแววตา
ได้สำเร็จขณะสบตาอีกฝ่ายราวกับว่าเธอคือคนแปลกหน้าที่เพิ่งพบหน้ากันเป็น
ครั้งแรก

ทั้งๆ ที่ในหัวใจเขากำลังมีไฟกองใหญ่ที่เรียกว่าความห่วงใยลุ่มอยู่จน

ลูกโซน

เธอมาทำบ้าอะไรที่นี่! แล้วเจ้าพยัคฆ์คำรู้หรือยัง
 ชายหนุ่มพรวดถามคำถามนี้อยู่ในใจ ขณะก้าวเท้าตามบอดีการ์ดคนอื่นๆ
 ไปยังห้องรับประทานอาหารสำหรับคนงานในวิลลานั้นโดยเฉพาะ
 อิงไม่ต้องการให้หญิงสาวชาวไทยอยู่ที่นั่นต่ออีกแม้แตวินาทีเดียว
 วิลลาของตระกูล เดอ ลียง ไม่ใช่ที่ปลอดภัยสำหรับฝ่ายนั้น
 เพราะหลังจากที่อิงติดตามเรเนในฐานะบอดีการ์ดมาได้ระยะหนึ่ง เขาก็พบว่าวิลลาแห่งนี้เปรียบได้กับอาณาจักรแห่งบาปของพวกเขา เดอ ลียง เหมือน
 ที่ ฟิลลิปโป เบรลินี หรือที่คนที่นี่รู้จักในชื่อของ อังตวน ลาซาร์ สายลับ
 คนเก๋ารายงานเอาไว้กับอินเทอร์โพลไม่มีผิด

ที่นี่เป็นทั้งที่ซ่อนสมุทกัมลั้งคนและจุดเปลี่ยนถ่ายสินค้าต้องห้ามของทาง
 ราชการ

เบื้องหลังพ่อค้าส่งออกของยุโรป มิกาเอล เดอ ลียง ได้ลักลอบขาย
 อาวุธสงครามร้ายแรงให้แก่กลุ่มผู้ก่อการร้ายทั่วโลก และมีหลายครั้งที่เขาใช้
 ปารอบวิลลาเป็นที่ซ่อนอาวุธเถื่อนซึ่งนำเข้ามาจากจีนหรืออินเดีย

อิงเคยเจอเครื่องยิงจรวดสังหารจำนวนมากในช่องลับใต้คอกม้า นำ
 เสียหายที่ภารกิจของเขาคือสืบหารูปภาพที่หายไปเท่านั้น สายลับหนุ่มเลย
 จำต้องเอาहुไปนาเอาตาไปไว้กับอาวุธสงครามจำนวนมากที่ผู้นำตระกูลมีไว้ในครอบครอง

แต่ชายหนุ่มตั้งใจว่าวันใดที่เขาหาที่ซ่อนภาพเหล่านั้นเจอ อินเทอร์โพล
 กับตำรวจของฝรั่งเศสก็ต้องเจออาวุธร้ายแรงพวกนั้นเช่นกัน

ถึงตอนนั้นที่นั่นคงมีสภาพไม่ต่างกับผืนแตกรัง มิกาเอลกับลูกชายคง
 กลายเป็นหมาบ้าไล่กัดทุกอย่างที่ขวางหน้า และเกี่ยวแก้วอาจกลายเป็นเหยื่อ
 พวกมันด้วย

เขาตั้งใจจะหาทางให้หญิงสาวชาวไทยออกไปจากที่นี่ให้เร็วที่สุด

ขณะเดียวกันก็ยั่วแ้วที่เดินตามก็ยั่วและชวนคนรับใช้ยกอาหาร
เย็นไปเสิร์ฟให้แก่คนในตระกูล เดอ ลียง ก็กำลังสับสนอย่างหนัก

หญิงสาวไม่รู้ว่าเธอควรจะลาออกจากงานที่นี้ดีหรือว่าสืบทอดให้รู้แน่
อีกฝ่ายคืออิง หรือ เอเตียง ดูบัวส์ กันแน่

แต่เมื่อเกี้ยวแ้วได้พบหน้าหญิงสาวชาวปารีสซึ่งแสนสวยสุดเซ็กซี่ที่
จูบกับฝ่ายนั้นที่นี้

ผู้ช่วยเซฟสาวก็ตัดสินใจเลือกประการหลัง โดยให้เหตุผลกับตัวเองว่า
เธอไม่มีเงินพอที่จะจ่ายค่าปรับจำนวนมหาศาลให้แก่ตระกูล เดอ ลียง ใน
กรณีที่เราออกจากงานก่อนกำหนด

ทั้งๆ ที่จริงๆ แล้วหญิงสาวรู้ดีว่าใครว่าทั้งหมดนี้เป็นเพราะนิสัยคือร้าน
ไม่ยอมแพ้อะไรง่ายๆ ของเธอต่างหาก

ยิ่งไปกว่านั้นเกี้ยวแ้วมั่นใจว่าเธอไม่มีวันจำบุรุษที่เธอแอบหลงรักมา
ตลอดสามปีผิด

สามปีแห่งความหวังว่าสักวันเขาจะรับรู้ความรู้สึกของเธอและให้ความ
รักตอบกลับมามั่ง

เธอจะไม่ยอมให้มันเป็นสามปีที่สูญเปล่าโดยเด็ดขาด โดยเฉพาะคู่แข่ง
ของเธอคือ เรเน เดอ ลียง ภรรยาของ ฌอง-หลุยส์ เดอ ลียง ลูกชายคนโต
ของมหาเศรษฐีเฒ่า

สะใภ้คนโตของตระกูล เดอ ลียง เป็นสาวสวยเปรี้ยวจัด ที่มีรูปร่าง
อวบอัดเย้ายวนใจชาย

เกี้ยวแ้วมองทรวงอกขนาดใหญ่ที่เบียดล้นอยู่ในเสื้อเข้ารูปตัวเล็ก
คอผ้าแหลมลึกด้วยความอิจฉา และนึกดีใจที่วันนี้เธอใส่เสื้อแขนยาวและ
กระโปรงยาวคลุมเข้าปกปิดผิวได้มิดชิด เพราะไม่อย่างนั้นเธอคงยังรู้สึกแยะ
ไปกว่านี้เมื่อพบว่าผิวของเธอเป็นสีเหลืองซีดราวกับจิ้งจกดำ เมื่อเทียบกับ
ผิวสีแทนอมทองเนียนสวยอย่างคนที่ผ่านการอาบแดดมาอย่างดี

ดวงตาเรียวยาวสีม่วงลาเวนเดอร์และใบหน้าที่สวยคมซึ่งที่มีเรือนผมสี

มะซอกกานีล้อมกรอบอยู่ชวนให้คิดถึง เอลิซาเบท เทย์เลอร์ ตอนที่เป็นสาวละครญู

นายหญิงของวิลลาพยักหน้าอย่างเยื่อหยิ่งให้แก่เธอและไม่สนใจจะปรายตามองมาอีก ทำให้หญิงสาวต้องระงับอารมณ์โมโหระคนหมั่นไส้ที่เกิดขึ้นด้วยการกำมือแน่น

แพศยา!

อยากจะรู้กันว่าถ้าฉันบอกกับสามีของเธอว่าวันนั้นเธอจูบกับใครที่สระน้ำในโรงแรม เธอจะยังทำหน้าตาเร็ด เซ็ด หยิ่ง แบบนี้ได้อีกหรือเปล่า

หญิงสาวคิดด้วยความเจ็บใจและพาลสงสัยไปว่าการที่อิงปลอมตัวมาที่นี่เพราะงานหรือเพราะหญิงสาวสุดเซ็กซี่คนนี้นั่นกันแน่ ในใจก็ยั่วแค้นร้อนรุ่มด้วยไฟรักจนเธอไม่สามารถยิ้มอย่างสุภาพให้แก่ฌอง-หลุยส์และมิกาแอลได้ ตอนที่สองพ่อลูกก้าวเข้ามาในห้องรับประทานอาหารของวิลลา

ชายหนุ่มจับจ้องเธออย่างพิจารณา ขณะที่เกี้ยวแกว้ยอมเป็นฝ่ายหลบสายตาคมปลาบราวกับมีตคนขายเนื้อของเขาก่อน

เธอไม่ชอบถูกชำแหละออกเป็นชิ้นๆ โดยสายตาผู้ชายที่หล่อแบบอำมหิตอย่างฌอง-หลุยส์

ลูกชายคนโตของตระกูล เดอ ลียง มีโครงหน้ารูปเหลี่ยมอย่างเห็นได้ชัด แนวคางกับกรามของเขาขึ้นเป็นสันจนทำให้ใบหน้าดูกร้าวกระด้าง ขณะที่ดวงตาสีฟ้าใสเหมือนผิวน้ำมีขนาดค่อนข้างเล็ก ส่วนแนวคิ้วของเขาก็อยู่ชิดกับดวงตามากกว่าปกติจนดูน่ากลัว

เช่นเดียวกับ มิกาแอล เดอ ลียง ที่กำลังมองเธออย่างประหม่นอยู่เล็กน้อยนาที่ก่อนหน้านี้จะไม่คิดจะเหลียวมาดูเธออีกเลย

ฝ่ายนั้นทำเหมือนกับเธอคือก้อนกรวดต้อยค่า

ขณะที่ฌาคส์ซึ่งเป็นบุตรชายคนที่สองและทำหน้าที่เซ็นรถเซ็นให้มาเรีย มารดาของเขา เข้ามาในห้องอาหารส่งยิ้มอ่อนๆ ให้แก่เธออย่างทำทาสีหน้าบึ้งตึงของบิดาและสายตาดำหนิของผู้ชาย

ก็ย่เองก็คงจะรับรู้ถึงกลิ่นแห่งความไม่พอใจที่เกิดขึ้น เขาจึงแนะนำหญิงสาวชาวไทยกับบุคคลทั้งสี่อย่างห้วนๆ และพาเกี้ยวเกี้ยวออกไปทันทีที่ทำได้

ฌาคส์ยังคงทอดสายตามองตามร่างเล็กบางไปอย่างอ้อยอิ่งทำให้บิดาของเขากระแทกแกว้ไวน์แรงกว่าปกติพร้อมกระซอกเสียงลั้งเขาว่า

“ฉันรู้ว่าแกคิดอะไรอยู่ และหวังว่าแกยังจำบทเรียนคราวที่แล้วได้ขึ้นใจจะได้ไม่มาก่อเรื่องสกปรกพวกนั้นที่นี้”

“แปลว่าผมทำเรื่องสกปรกแบบที่ปาปากับพีทำที่นอกวิลาได้ใช่ไหมครับ” ฌาคส์ถามด้วยทีท่าสบายๆ ขณะตักซูปมันฝรั่งเย็นเข้าปากทั้งๆ ที่ไม่รู้รสแม้แต่นิดเดียว

มิกาแอลมองบุตรชายคนเล็กด้วยสายตาที่ลึกลับเป็นไฟ ขณะที่ฌอง-หลุยส์หน้าตึง ส่วนมาเรียบีบด้ามช้อนซูปในมือแน่นอย่างเคร่งเครียด

ทั้งสี่ดูเหมือนจะมีแค่คนเดียวที่มีความสุขกับสงครามครั้งนี้

“แกพูดอะไรออกมารู้ตัวบ้างมั๊ย ขอโทษปาป๊าเสีย” ฌอง-หลุยส์ล้งน่องชายด้วยเสียงเจ็บขาด

ฌาคส์ยกไหล่

“ผมขอโทษครับปาป๊า” เขาพูดโดยที่ไม่ได้รู้สึกเสียใจกับสิ่งที่ทำลงไปสักนิดเดียว

“ถ้าแกไม่รู้สึกละอย่างที่ผมก็ไม่ต้องพูดมันออกมา” บิดาของเขาบอกเสียงเข้ม และพูดเสียงหย้นว่า “แล้วถ้าแกจะหัดทำงานให้เก่งเหมือนที่เสียตีสี่ฉันกับพี่ชายของแกก็จะดีมาก”

“ผมบอกแล้วไงว่าผมไม่ชอบงานของพีกับพ่อ” เขาย้อนเสียงกระด้างและวางช้อนซูปในมือแรงจนถ้วยลั่น

ฌาคส์รักศิลปะแต่ถูกบิดาบังคับให้เรียนทางด้านกฎหมายโดยหวังจะให้มาช่วยขยายอาณาจักร เดอ ลียง ให้ยิ่งใหญ่และแข็งแกร่งยิ่งขึ้น แต่เขาก็ทำไม่ได้เพราะไม่ชอบในวิชาที่เรียน แถมยังจบมาด้วยคะแนนร่อแร่เต็มทน

จนมิกาแอลไม่กล้าวางใจให้บุตรชายทำงานในบริษัท

ฉาคล์เองก็ไม่ต้องการทำงานได้คำสั่งของลูกน้องพ่อ เขาไปทำงานได้แค่วันเดียวก็สับัดหน้าออกมาเลยสร้างความผิดหวังให้แก่บิดาเป็นอย่างมาก

“ยังจะพูดอีก แกไม่ได้ไม่ชอบ แต่คนอย่างแกมันรักสบายเกินไปจนเหยียบขี่ไถ่ไม่พอ” มิกาแอลถากถางและหวังให้บุตรชายคนที่สองอีดีลู้

ในสายตาของเจ้าพ่อใหญ่ บุตรชายคนที่สองของเขาอ่อนแอและขี้ลาดเกินไป ไม่เหมือนบุตรชายคนโตที่มีความเป็นผู้นำและกระด้าง หัวหาญได้ดังใจเขาทุกอย่าง

“ถ้าแกหัดเอาอย่างพี่เขาเสียบ้าง ปานนี้แกคงไปไกลแล้ว ไม่ใช่เป็นแค่ทนายฝึกหัดในบริษัทฉันแบบนี่หรอก”

ฉาคล์โกรธจัดที่ถูกผู้ให้กำเนิดดูถูก

“ผมกับพี่ฉอง-หลุยส์ไม่เหมือนกัน และไม่มีวันเหมือนกันด้วย เมื่อไหร่บ้างจะเข้าใจเสียที”

“ฉันรู้ เลยกบอกให้แกเอาอย่างเขาเสียบ้างไง หรือถ้าแกทำไม่ได้จริงๆ ก็ควรใช้ไอ้หน่อกของแกกับอิลซ่าหรือสาวๆ ในระดับเดียวกันให้มีประโยชน์ขึ้นบ้าง ไม่ใช่ล้าส่อนไปทั่วแบบนี่”

ผู้เป็นบิดาตะคอกกลับ แต่บุตรชายคนเล็กไม่ฟังเสียง ฉาคล์โกรธจนไม่ยอมกินอาหารต่อ เขาผลุนผลันออกจากห้องนั้นไปท่ามกลางสายตาดินตระหนกของทุกคน เพราะนานๆ ครั้งจะมีคนกล้าเดินหนีมิกาแอลเสียที และคนที่ตกใจที่สุดก็คือมาเรีย เธอหันไปมองสามีด้วยดวงหน้าซีดเผือดแล้วพึมพำว่า

“คุณอย่าโกรธลูกเลยนะคะ แกยังเด็ก”

“ก็เพราะเธอคิดแบบนี้นะสิ มันถึงได้เป็นแบบนี้” คนพูดขวางผ้าเช็ดปากทิ้งลงบนโต๊ะอย่างโมโหทำให้มาเรียยั้งตัวสั่น เธอผวาไปจับมือสามีเอาไว้แน่น

“คุณจะไปไหน”

“รับรองว่าฉันไม่ไปทำอะไรไอ้ลูกคนโปรดของเธอหรอก” มิกาแอล

กระซอกเสียงตอบแต่มาเรียยังไม่วางใจ บุรุษที่อาวุโสที่สุดในบ้านจึงกล่าวซ้ำอีกครั้งว่า “หรือตลอดเวลาที่ผ่านมานี้ฉันไม่ได้รับการสัญญาที่เคยให้ไว้กับเธอ”

คำถามนั้นทำให้ภรรยาของเขาอมปละยมือแต่โดยดี

มิกาแอลมองสตรีร่างบอบบางบนรถเข็นอย่างซึ่งระคนเคียดแค้นอยู่ชั่วขณะก่อนเดินออกจากห้องอาหารเป็นคนต่อไป

แล้วอาหารคำมือนั้นก็เกือบจะถูกทิ้งให้เกลื่อนโต๊ะ เพราะคนที่กินอย่างเอร็ดอร่อยมีเพียงเรเน่คนเดียว

ขณะเดียวกัน...

เกือบแค้นก็พบว่าไม่เพียงแต่ห้องอาหารของวิลลาเท่านั้นที่มีบรรยากาศอึมครึม แต่ทุกแห่งหนที่มีเงาของพวก เดอ ลียง อยู่ล้วนชวนให้เธออดัดเหมือนอากาศก่อนฝนตกจนทำให้หญิงสาวชาวไทยอยากหนีไปให้พ้นๆ เธอจึงซักถามหัวหน้าของเธอว่า

“เราต้องเจอพวกเขาทุกวันมั๊ยคะ”

หญิงสาวไม่อยากจะเห็นทั้งหน้าอิงกับแฟนสาวของเขา แถมการได้สบตากับฌอง-หลุยส์และมิกาแอลทำให้เธอขุ่นข้องอย่างบอกไม่ถูก ส่วนฌาคส์นั้นแม้จะดูอบอุ่นและเป็นมิตรมากกว่าเพื่อน แต่เธอไม่ชอบสายตาเจ้าชู้หลุกหลิกของเขา ส่วนมาเรียก็ดูหม่นหมองและเหี่ยวเฉาเหมือนต้นไม้ขาดน้ำ จนเธอไม่สบายใจเมื่อเห็นใบหน้าเศร้าๆ ของสตรีผู้นั้น

“ทำไมถามแบบนั้นล่ะ” ก็ถามเบาๆ ทั้งๆ ที่พอจะรู้คำตอบอยู่แล้ว

ไม่มีใครมีความสุขเมื่ออยู่ใกล้ครอบครัว เดอ ลียง สักคนเดียว

เขาเองก็เหมือนกัน แต่ความจำเป็นบางอย่างทำให้เซฟหนุ่มไม่สามารถไปจากที่นี่ได้

“พวกเขาทั้งหยิ่งจองหอง และถือตัวจนน่ากลัว”

เธอออกไปตามความรู้สึกที่แท้จริง แต่ก็ไม่ได้ทั้งหมด ขณะที่ก็ยึดอึดแน่นไม่ได้ที่อีกฝ่ายไม่คิดจะโปดหรือเสแสร้งอย่างที่เขาคาดคะเนเอาไว้

“ก็จริงของคุณ แต่ถ้าคุณทำอาหารได้อร่อยจริงๆ และอยู่ในที่ที่ควรอยู่ ก็ไม่มีปัญหาอะไรทั้งนั้น”

“แปลว่าอะไรคะ อยู่ในที่ที่ควรอยู่” หญิงสาวมวดคิ้ว

“คนที่นั่นไม่ชอบคนสอดรู้สอดเห็น หรือทำเกินคำสั่ง” คราวนี้ก็ยกบอกเสียงขริม ทำให้เกี้ยวแก้วนัวหน้าน้อยๆ

อันที่จริงนายจ้างบ้านไหนๆ ก็ไม่ชอบคนรับใช้ที่จู้จี้จ้านจ้านทั้งนั้น แต่มันก็ไม่ใช้เรื่องคอขาดบาดตายอย่างที่ปรากฏในน้ำเสียงก็เลย

“แล้วฉันจะออกไปเดินเล่นรอบๆ วิลลาหรือเข้าไปเก็บสมุนไพรในเรือนปรับอุณหภูมิได้มั๊ยคะ”

หญิงสาวถามเพราะรู้จักเซฟเจอร์ลาร์ดมาว่าพวก เดอ ลียง มีเรือนกระจกปรับอุณหภูมิสำหรับปลูกผักสดบางชนิดและสมุนไพรอยู่ในบริเวณวิลลاد้วย เธอไฝฝ้นอยากไปเด็ดใบโห้มกับโรสแมรี่สดๆ จากต้นในฤดูใบไม้ร่วงมาประกอบอาหารนานแล้ว

ก็ยกลอกตาอย่างเหินตเหินน้อยเมื่อได้ยินเช่นนั้น

“ถ้าคุณแค่อยากเดินเล่นออกกำลังกาย หรือเข้าไปเก็บสมุนไพรมาทำอาหารก็ไม่มีใครว่าหรอก แต่ถ้าคุณก้าวล้ำเส้นที่ว่านั้น...ก็ขอให้รู้เอาไว้เลยว่า เมอซิเออร์ เดอ ลียง ต้องรู้แน่ เขามีตาที่ไวยิ่งกว่าเหยี่ยว”

ฝ่ายนั้นบอกพร้อมขยิบตาให้แก่เธอ ตอนที่พวกเขาเดินกลับมาถึงครัวพอดี

โซฟีกำลังยกอาหารค่าไปให้เหล่าคนงานในบ้าน เกี้ยวแก้วเลยเสนอตัวช่วยอีกฝ่ายอย่างคนมีน้ำใจ และอีกส่วนก็เพราะเธอมีแผนบางประการในใจ

หญิงสาวตั้งใจจะพิสูจน์ให้ได้ว่าเธอเพียงเป็นคนคนเดียวกับอิง

เธอช่วยโซฟีด้วยการหิ้วตะกร้าขนมปังอบร้อนๆ ให้พร้อมชวนฝ่ายนั้นคุ้ยไปพลางๆ อย่างระมัดระวัง

“บอดีการ์ดแค่นี้ก็คน กินอาหารเยอะขนาดนี้เชียวหรือจ๊ะ”

“อูย...พูดยังกับเธอไม่เห็นว่าคุณชายพวกนั้นตัวโตแค่ไหน” คนพูดค้อน

ควักแต่เอ๋อปากถึงเหล่าชายฉกรรจ์พวกนั้นด้วยสายตาจำเริญ “รู้มั๊ย บางที
เนืออบถาดเตี๋ยนี่ยังไม่พอเลยนะ เซฟต้องทำสตูเพิ่มให้อีก”

“แล้วใครกินเก่งที่สุด” เธอค่อยๆ ตะล่อมเข้าหาเป้าหมาย

คำถามนี้ทำให้เซฟทำเสียงคล้ายๆ เฮอะ ในลำคอ ขณะตอบว่า

“จะใครซะอีกล่ะ ก็ลุงปอลนั่นสิ”

“ปอล?”

หญิงสาวทวนคำถาม พร้อมกับนึกหน้าชายที่ถูกนิทาไปด้วย แต่ใน
วิลลาหลังนี้มีปอลถึงสามปอล เธอเลยนึกไม่ออก

“ปอล ปิคาร์ต บอติการ์ดของเมอซิเออร์มิกาแอลไง”

หญิงสาวร่างอวบบอกทำให้เกี้ยวแก้วพอจะนึกหน้าชายสูงวัยรูปร่างเตี้ย
ตัน และมีใบหน้าแข็งแกร่งเหมือนสวมหน้ากากหินขึ้นมาได้

“ฉันนี่กว่าจะเป็นพวกหนุ่มๆ อย่างเอดูอาร์ด หรือเอเตียงเสียอีก”

ในที่สุดเธอก็ทางทางทำเป็นถนนไปถึงตัวฝายนั่นได้สำเร็จ

“เอดูอาร์ดจะต้องคอยตามเมอซิเออร์ฌาคส์ไปข้างนอกเลยไม่ค่อยอยู่
กินอาหารที่นั่นสักเท่าไร” โซฟีเล่าเจ้อย่างคนที่ไม่รู้พฤติกรรมหนุ่มๆ
ทุกคนในวิลลาเป็นอย่างดี “ส่วนเอเตียงก็ไม่ค่อยชอบอาหารฝรั่งเสสนักหรอก
ฉันไม่เห็นเขาจะกินอะไรเท่าไรเลย ก็ตามประสาพวกมีสายเลือดเยอรมันใน
ตัวนั่นแหละ อะไรก็ดีสู้ไส้กรอกที่บ้านเกิดไม่ได้”

คนพูดทำเสียงขึ้นจมูกเหมือนขัดใจตามประสาคนฝรั่งเศสหัวเก่าที่
ไม่ถูกโรครักกับเยอรมันนัก ขณะที่เกี้ยวแก้วแอบบ่ปาก

เยอรมันอะไรกัน

แบบนี้มันเลือดไทยชัดๆ

เธอรู้ดีว่าฝายนั่นโปรดปรานอาหารเผ็ดๆ มากขนาดไหน เขาเคยกิน
ข้าวหนึ่งที่ละหวดกับน้ำพริกข่าและเนื้อเน่าหนึ่งมาแล้ว แถมยังชอบแกลบกับ
ลาบคั่วรสเผ็ดร้อนโรยหน้าด้วยไส้ทอดกรอบเป็นชีวิตจิตใจ แล้วจะมาชอบ
อาหารครีมๆ มันๆ อย่างนี้ได้ยังไง

“เอเตียยังมีเชื้อสายเยอรมันหรือ”

เธอถามต่อเหมือนไม่ได้ใส่ใจอะไรมากนักขณะที่ไซฟียักไหล่

“ก็เห็นเขาว่าอย่างนั้นนะ แต่ฉันไม่ค่อยรู้อะไรหรอก พ่อรูปหล่อแน่นเพี้ยง
มาอยู่ที่นี้ได้แค่สองอาทิตย์เอง แล้วก็ไม่ค่อยช่างพูดด้วย วันๆ ถ้าไม่ตามคุณ
เรเน่ออกไปข้างนอก ก็คอยแต่หมกตัวอยู่ที่กระท่อมหินในดงไม้ไผ่”

คราวนี้เกี้ยวแก้วโน้มหน้า

เพราะแบบนี้เอง เธอถึงเห็นเขาเดินหายไปทางดงไม้ไผ่

“เขาพักที่นั่นหรือ”

“อ้อ...คนเดียวซะด้วย ถามทำไมจ๊ะ เธอสนใจเขาหรือ” ฝ่ายนั้นกระซำ
ขณะที่เกี้ยวแก้วเชิดหน้าขึ้น

“บ้า ฉันจะไปสนใจเขาทำไม เห็นเขาเก๊กนักเลยอยากรู้ ก็แค่นั้น”

“จ้ะนั่นแล้วไป นึกว่าสนใจจะได้บอกให้เตรียมมอกหักเสียเนี่ย”

“เขามึนเสียแล้วหรือ” คราวนี้เธอชักเสียงเป็นจริงเป็นจังจนไซฟิอมยิ้ม
ก่อนจะเล่าด้วยเสียงเบาว่าเดิมสองเท่า

“เปล่า แต่มาตามเรเน่ทางเขาน่าดู วันก่อนเขาขับรถมาเจอฉันที่กลาง
ทางเลยให้ขึ้นรถมาด้วย มาตามเรเน่เดินมาเห็นเข้าพอดี เธอจัดการเรียกฉัน
ไปซักซะละเอียดยิบเลย”

“แล้วเมอซีเออร์ฌอง-หลุยส์ไม่ว่าหรือ” เธอถาม และปวดแปลบในใจ
ขึ้นมาเสียตื้อๆ

“จะว่าไฉน ในเมื่อเขาก็มีเมียลับเหมือนกัน”

หญิงสาวพูดเจือหัวเราะแล้วนุ้ยไปให้เกี้ยวแก้วเปิดประตูห้องอาหาร
สำหรับคนรับใช้และบอติการ์ดให้

การสนทนาเลยถูกพักไว้แค่นี้

เมื่อหญิงสาวชาวไทยวางตะกร้าขนมปังที่หุ้มมาทั้งสองตะกร้าลงที่
หัวโต๊ะกับท้ายโต๊ะเรียบร้อยแล้ว เธอก็พบว่าดวงตาหนุ่มๆ ทุกคนในนั้นกำลัง
จับจ้องเธออย่างสนใจ เว้นแต่ดวงตาคู่สีเทาเย็นชาเหมือนหินแกรนิตของใคร

บางคนที่หลบต่ำลงแล้วจ่อจ้อยู่กับการตักเนื้ออบแบ่งจากถาดมาใส่ในจาน
ตรงหน้าเท่านั้น

ความอยากทำหายและลงดีผุดขึ้นมาในตัวหญิงสาวกะทันหันตอนที่
เธอลืมใจเดินเฉียดเข้าใกล้ฝ้ายนั้นแล้วส่งยิ้มให้เขาอย่างไร้พิษสงพร้อมกับถาม
เป็นภาษาไทยเบาๆ ว่า

“อยากได้น้ำพริกขี้สากหน่อยมั๊ยคะ”

ปลายมีดสีเงินมันปลาบที่กำลังหันขึ้นเนื้อให้พอดิคำหยุดชะงัก ขณะที่
นิ้วชี้ของฝ้ายนั้นเล็กขึ้นน้อยๆ พร้อมกับดวงตาคู่นั้นเงยขึ้นมองหน้าเธอ
อย่างแปลกใจแล้วเอ่ยถามเธอกลับมาเป็นภาษาฝรั่งเศสเจือสำเนียงเยอรมันว่า

“คุณว่าอะไรนะ”

คำถามของเขาทำให้เสียงพูดหยอกล้อต่อกระซิกของโซฟีกับเหล่า
บอดีการ์ดเงียบลงในบัดดล ทุกคนแอบชำเลืองมองที่คนทั้งคู่อย่างสนใจ
เพราะหนุ่มๆ หลายคนติดใจใบหน้าที่รูปหัวใจระจุ่มกระจิมของสาวน้อย
ผู้ช่วยเซฟ และไม่ค่อยเห็นเอเตียงผู้เย็บขริมพูดจาพาทีกับใครนักโดยเฉพาะ
คนรับใช้สาวๆ ในวิลลานี้

ทุกคนต่างรู้กันโดยไม่ต้องเอ่ยปากออกมาว่าชายหนุ่มร่างสูงเพรียวที่
มาตามเรเนอ็องว่าปามาจากบ้านเกิดและจ้างให้มาเป็นองครักษ์ส่วนตัวนั้นเป็น
คนพิเศษของเธอ

เกี้ยวแก้วเลยกลายเป็นฝ้ายอีกอักเสยเอง

ดวงตาสีเทาตรงหน้าว่างเปล่าและเย็นเฉียบปราศจากแววอบอุ่นติดกับ
ดวงตาของอิงที่เคยทอดมองมา และน้ำเสียงของเขาก็เรียบสนิทจนทำให้หญิง
สาวเกิดความลังเล

“ขอโทษ...ฉันแค่เผลออูทานอะไรบางอย่างออกมา”

เธอจำใจกล่าวออกมา ผิวหน้าร้อนูบด้วยความอับอายและผิดหวัง

หญิงสาวตัดสินใจถอยห่างออกจากโต๊ะอาหาร และค่อยๆ เลี้ยวออกไป
จากห้องนั้นเมื่อเธอช่วยอ่างใส่มันบดมาเพิ่มในเวลาต่อมา เธอไม่รู้ว่สายตา

สีเทาเย็นชาแอบมองตามหลังไปอย่างง้องอนและหมดความหิวอาหารคำลงในน้บปล้น

ความผิดหวังที่เกิดขึ้นทำให้เกี้ยวแก้วเลือกออกไปเดินเล่นรอบๆ ตัววิลลาแทนที่จะกลับห้องพักในทันที

เมื่อรู้สึกตัวอีกทีก็เป็นเวลาพลบค่ำและเธอได้มาหยุดยืนหน้ากระท่อมหินในดงไม้ที่โซฟิบอกว่าเป็นที่พักของเธอเพียงเสียแล้ว

ดูเหมือนว่าเท้าของเธอจะรู้ใจตัวเองดีกว่าเธอจะคิดไว้เสียอีก

เกี้ยวแก้วยืนลังเลอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะหันมองไปรอบๆ แล้วก็พบว่ากระท่อมหินในดงไม้แห่งนี้ไม่ได้มีเพียงหลังเดียว แต่มีถึงสามหลัง

คำเตือนของกีย่เกี่ยวกับการวางตัวในวิลลาสะท้อนอยู่ในหูทั้งสองข้าง แต่ความอยากรู้อยากเห็นในเรื่องของבודิการ์ตหนุ่มดูจะมีอิทธิพลมากกว่า

เกี้ยวแก้วจึงเดินตรงไปยังกระท่อมหินตรงหน้าอย่างรวดเร็ว เสียงม้าร้องแว่วๆ มาจากทางด้านซ้ายมือทำให้เธอไม่รู้สีกว่าที่นั่นเปลี่ยวจนเกือบจะน่ากลัว

กระท่อมพวกนี้มีแบบคล้ายๆ กัน สร้างด้วยหินสีน้ำผึ้งและมุงหลังคาด้วยกระเบื้องสีน้ำตาลเข้มเหมือนกันและมีขนาดเท่าๆ กัน แคมทุกหลังยังเปิดไฟโคมที่ผนังตรงหน้าประตูหน้าเอาไว้เช่นเดียวกัน

แล้วแบบนี้จะรู้ได้ยังไงกันว่าเขาอยู่ที่กระท่อมหลังไหน

หญิงสาวคิดอย่างหงุดหงิดขณะเดินสำรวจรอบๆ

กระท่อมที่ตั้งอยู่ทางซ้ายมือสุดติดกับโรงเลี้ยงม้า เลยมักกลิ่นขี้ม้าลอยจางๆ มาเกือบตลอดเวลา ดูยังไงก็ไม่น่าจะเป็นสถานที่ที่เรเน่จะจัดให้ซัวร์หรือבודิการ์ตส่วนตัวพัก ส่วนกระท่อมหลังตรงกลางนั้นแม้จะสะอาดสะอ้านเป็นระเบียบ แต่ประตูด้านหน้าค้ำคองแม่กุญแจอันใหญ่หนาหนักเกินกว่าที่จะใช้ในชีวิตประจำวันเอาไว้

เกี้ยวแก้วเลยมั่นใจว่าอิงจะต้องพักอยู่กระท่อมหลังขวาสุดแน่ๆ

กระท่อมหินสูงสองชั้นหลังเล็ก ที่อยู่ใกล้ราวป่ามากกว่ากระท่อมหลัง

อื่นๆ และเมื่อมองจากถนนภายนอกก็เกือบจะไม่เห็นมันเลย

เธอค่อยๆ มองๆ อยู่พักหนึ่งก่อนจะเดินไปทางด้านข้างแล้วเอื้อมมือไปลองขยับหน้าต่างบานที่อยู่ด้านหลังของตัวกระท่อมและลับตาคนขึ้น แต่กลับมีเสียงท้าวทุ่มแฟงสำเนียงเยอรมันของใครบางคนทักขึ้นที่เบื้องหลังทำให้เธอตกใจจนสะดุ้งโหยง

“ถ้าผมเป็นคุณจะไม่ทำแบบนั้นเด็ดขาด”

“อิง!”

หญิงสาวเผลออุทานชื่ออีกฝ่ายออกมา ทำให้ชายหนุ่มตรงหน้าเลิกคิ้วขึ้นและจำใจเล่นละครต่อ เขาใคร่ครวญดีแล้วว่านี่เป็นทางดีที่สุดสำหรับเกี้ยวแกว

เพราะที่นี่มีกล้องวงจรลึบนับร้อยๆ ตัวซุกซ่อนอยู่เกือบจะทุกจุด ไม่เว้นแม้แต่ที่พักคนใช้!

“ผมไม่รู้ว่าคุณคิดว่าผมเป็นใคร แต่ผมชื่อ เอเตียง ดูบัวส์” ในที่สุดเขาก็พูดออกมาเป็นภาษาฝรั่งเศส

“แต่สำหรับฉัน คุณคืออิง ปฏิเสธสิว่าไม่ใช่” เธอยังคงดื้อดึงและใช้ภาษาไทยโต้ตอบกับเขา

อิงขบริมฝีปากเพราะรู้ว่าความดื้อดึงของอีกฝ่ายมีมากเพียงไร

ใจหนึ่งเขาก็อยากยอมรับกับหญิงสาว แต่ก็ยังเป็นห่วงว่าการยอมรับครั้งนี้จะทำให้ทุกอย่างเลวร้ายไปกว่าเดิม

ถ้าพวก เดอ ลียง จับได้ว่าเขาคือสายลับของอินเทอร์โพล ชีวิตของเขาก็จะตกอยู่ในอันตราย และถ้าเกี้ยวแกวยังไม่ยอมออกไปจากที่นี่ เธอก็จะพลอยติดร่างแหไปด้วย

ชายหนุ่มเลยปฏิเสธอีกฝ่ายขณะเดินอ้อมกลับไปทางหน้ากระท่อมแล้วเปิดประตูเข้าไปพร้อมๆ กัน

“ผมไม่เข้าใจว่าคุณพูดว่าอะไร”

“คุณอย่ามาแก้งทำไม่เข้าใจหน่อยเลย เพราะถ้าคุณไม่เข้าใจที่ฉันพูด

จริงๆ ตอนที่ฉันเรียกคุณว่า อิง คุณชะงักทำไมกัน”

เธอรัวไล่เขาเป็นชุดราวกับปืนกล ทำให้ห้องลอบบอมบี้ม แต่รอยยิ้มของชายหนุ่มก็ต้องค้างอยู่บนใบหน้าเมื่อแสงไฟจากภายนอกสาดส่องเข้ามาทำให้เห็นร่างเกือบเปลือยขาวยวนตาทอดกายนอนรอเขาที่บนเตียงแคบๆ ในห้องนอนที่เปิดประตูเผยอไว้วารวกับเชณูชนวน

เกือบแค้นหัวหน้าอย่างชัดใจเมื่อพบว่าชายหนุ่มร่างสูงเพรียวไม่ยอมขยับออกไปให้พ้นทางเสียที เธอจึงพยายามชะงักผ่านไปไหล่ขามองตรงไป

“มีอะไร ทำไมคุณไม่เข้าไปเสียที”

หญิงสาวถามอย่างสงสัย ทำให้ดวงตามคมกริบของคนที่นั่งนอนอยู่บนเตียงลุกวาวขึ้นในทันทีขณะที่อิงกลืนน้ำลายเอือกใหญ่ด้วยความอึดอัดและหนักใจ เขานึกดีใจที่ยังไม่ทันได้เปิดไฟในกระหม่อมและแสงสว่างที่ลอดเข้ามา ก็สลับเสียจนเกือบแค้นที่ยืนอยู่ด้านหลังมองไม่เห็นเรณู ชายหนุ่มจึงรีบหันกลับมาหาหญิงสาวชาวไทยแล้วทำกิริยาที่เกือบจะเรียกได้ว่าจุกจิกอีกฝ่ายให้ก้าวเดินออกจากกระหม่อมพร้อมดิ่งประตูปิดโดยเร็ว

“ผมว่าคุณกลับไปทีวิลลาเสียดีกว่า นี่มันค่าแล้ว ไม่ควรออกมาเดินเตร็ดเตร่อยู่แถวนี้ ใครเห็นเข้าจะเข้าใจผิด”

เขาลังสอนเสียงขรัมจนเกือบคล้ายอิงคนเก่าที่เกือบแค้นรู้จัก ติดที่อิงคนนั้นมักใช้ภาษาอังกฤษหรือไม่ก็ภาษาไทยพูดกับเธอเท่านั้น

หญิงสาวจึงหรีตาลงมองเขาคาดคั้นขณะถามเสียงแข็งว่า

“ตกลงคุณจะไม่ยอมรับจริงๆ ใช่มั้ย ว่าคุณคืออิง”

“ผมไม่เข้าใจว่าคุณพูดอะไร”

ชายหนุ่มกดดอกแล้วจ้องเธอด้วยสายตาเย็นชา ขณะเดียวกันก็ไม่รู้จะชอบคุณเรเนดีหรือไม่ที่การปรากฏกายของเธอทำให้เขาตัดสินใจได้ว่าควรจะบอกเกือบแค้นอย่างไร

อิงมั่นใจว่านี่เป็นสิ่งที่ดีที่สุดที่เขาจะทำให้เธอได้

เพราะแม้เกือบแค้นจะมีโทษรุนแรง แต่เขามั่นใจว่าเรเนดีก็มีเขี้ยวเล็บที่

คมกริบไม่ยิ่งหย่อนไปกว่ากัน โดยเฉพาะเมื่ออยู่ในอาณาบริเวณของตนเอง ความร้ายกาจของฝ่ายนั้นก็มีแต่จะเพิ่มพูนขึ้น หญิงสาวอ่อนประสบการณ์อย่างสาวชาวไทยตรงหน้าไม่มีวันเทียบชั้นกับไก่แก้มปลาช่อนอย่างคนรักเก่าของเขาได้

“ถ้าอย่างนั้นฉันก็ต้องพิสูจน์ให้ได้ว่าคุณคือใคร” เธอกระซิบอย่างมุงมั่นก่อนสบัดหน้าจากไป

ความน้อยใจทำให้เกี่ยวแก้วหลุดปากพุดออกไปเช่นนั้น ขณะที่งีบหลับผ่อนคลายด้วยความหนักใจ

เขาจะต้องทำให้ฝ่ายนั้นออกไปจากรังงูเห่ารังนี้ให้เร็วที่สุด แล้วหลังจากนั้นค่อยหาทางอธิบายกับเธอ ชายหนุ่มเชื่อมั่นว่าเกี่ยวแก้วจะเข้าใจในวันหนึ่งว่าทุกสิ่งที่เขาทำลงไปนั้นก็เพราะความเป็นห่วงใยไม่ใช่เกลียดชัง

แต่ก่อนอื่นเขาต้องผจญกับพายุโทะของสตรีที่รอคอยอยู่ในห้องเสียก่อน แล้วก็เป็นจริงดังที่คาดเอาไว้ เพราะเมื่อเขาก้าวเข้าไปในห้องนอน ฝ่ามือเรียวของเรเน่ก็ฟาดลงมาบนซีกแก้มเขาทันทีพร้อมกับด่าเขาอย่างหยาบคายว่า

“สารเลว!” หญิงสาวมองเขาเคียดแค้นและกล่าวต่อว่า “นี่ถ้าฉันไม่เห็นกับตาก็คงไม่รู้หรือกันว่าเธอนัดน้องแม่ครัวคนใหม่มาคั่วที่นี่”

อิงลูบแก้มซีกที่ยังหนีบชาอยู่พร้อมมองตอบอีกฝ่ายด้วยสายตาแข็งกร้าว

“ถึงจะสารเลวแต่ก็ไม่เลวเท่าคุณหรอก เพราะผมกับเคย์ล่ายังเป็นโสดทั้งคู่”

เรเน่อยากจะกรี๊ดร้องเมื่อได้ยินเช่นนั้น

“อ้อ...นี่ยอมรับจริงๆ หรือว่าสนใจนางผู้หญิงไทยนั้น จริงสิ มันมีเชื้อสายเหมือนแม่เธอนี่นะ”

หญิงสาวได้ยินเสียงคนทั้งคู่สนทนากันแว่วๆ ในภาษาอื่นที่ไม่ใช่ภาษาแม่เลยยังไม่โหหนึก และเมื่ออิงไม่ปฏิเสธเธอก็เกรี้ยวกราดเพิ่มขึ้นเป็นทบทวี

อิงหัวหน้าด้วยความไม่พอใจเมื่อได้ยินเช่นนั้น

“หยุดนะเรเน่ คุณกำลังจะทำให้เรื่องมันไปกันใหญ่แล้วรู้มั๊ย ถ้าเกิด

“มีใครมาได้ยินเข้าจะว่ายังไง”

ชายหนุ่มกระซิบ

เขาเข้ามาทำงานที่นี้ในชื่อของ เอเตียง ดูบัวส์ ผู้มีถิ่นกำเนิดอยู่ในแคว้นอัลซาสของฝรั่งเศส ทุกคนในวิลลาแห่งนี้เชื่อประวัติที่สายลับหนุ่มบอกโดยไม่ติดใจสงสัยอะไร แต่ถ้ามีใครสักคนได้ยินสิ่งที่เรเนพูดออกมา งานชิ้นนี้ของเขาคงจบลงเสียตั้งแต่ยังไม่ได้เริ่มต้น

คำเตือนนั้นจะทำให้หญิงสาวตรงหน้ารู้สึกตัวขึ้นมาบ้าง แต่ถึงอย่างนั้นเธอก็ยังคงเขินหน้ามองเขาอย่างปึงชาอยู่ดี

“ใครหน้าไหนจะได้ยิน ผนังที่นี่สร้างด้วยหินทั้งก้อน เก็บเสียงจะตายไป”

“คุณคงมัวแต่ชอบปึงเสียงจนไม่รู้ว่ตอนนี้เขาพัฒนาเครื่องดักฟังขึ้นมาสำเร็จแล้ว”

เขาประซด แล้วหันหลังให้เธอพร้อมกับค่อยๆ ถอดโคตตัวบางที่ใส่อยู่ ออก พร้อมกับรูดเนกไทออกจากคอท่ามกลางความสลับ อิงหลีกเลี้ยงที่จะเปิดสวิทช์ไฟเพราะไม่อยากให้คนภายนอกเห็นเงาคนสองคนในห้องนี้

แค่นี้เขาก็มีเรื่องอื้อฉาวมากพออยู่แล้ว

คนแทบทุกคนที่นี่คิดว่าเขาเป็นคู่รักของเรเน นั่นทำให้เขาลำบากใจเป็นอย่างมาก เพราะยังทำให้เขาถูกเพ่งเล็งมากขึ้นแทนที่จะทำงานได้สะดวกอย่างที่ต้องการ

“มิก้าแอลซีเห็นว่าจะตายไป เขาไม่เสียเวลามาติดเครื่องบ้าง นั่นในห้องนอนคนใช้หรอก”

หญิงสาวตอบพร้อมกับอดใจไว้ไม่ได้ที่จะเอนตัวเข้าไปซบแผ่นหลังกว้างของพี่ชายบุญธรรมที่ครั้งหนึ่งเคยเป็นคนรัก

แม้ว่าอาจจะไม่ได้มีบุคลิกอันแรงกล้าเหมือนสามีของเธอ แต่เรเนก็ไม่เคยล้มความสุภาพและนุ่มนวล เป็นสุภาพบุรุษทุกกระเบียดนิ้วของเขา ยิ่งไปกว่านั้นกลิ่นเหงื่อผสมกับกลิ่นกายของเขายังสามารถปลุกความรู้สึกของเธอให้

โลดเล่นได้เสมอ

มือเรียวยาวที่ไ้เล็บเจียนปลายแหลมจึงค่อยๆ สอดเข้าไปใต้เสื้อเชิ้ตที่อีกฝ่ายสวมอยู่ เพื่อลูบไล้ผิวเนื้อตึงเรียบทั่วอุน่อกับของอีกฝ่ายอย่างโหยหา

“เธอนัดนั่งเดิกัน่นมาที่นี่จริงๆ หรือ”

แม้จะอยู่ในอารมณ์พิศواس แต่เรเน่ก็ไม่ลืมถามถึงคู่อริหมาดๆ เธอรู้จักเขาดีจนไม่ยากจะเชื่อว่าอิงจะนัดหญิงสาวที่เห็นหน้าครั้งแรกเข้ามาพบถึงห้องนอนได้

แต่สายลับหนุ่มไม่ตอบคำถามนั้น เขาเลือกที่จะหันมาหาหญิงสาวพร้อมปลดมือทั้งคู่ของอีกฝ่ายออกจากลำตัว

สัมผัสของคนรักเก่าไม่มีอิทธิพลกับเขามากแล้ว

และยิ่งเมื่อเทียบกับหญิงสาวที่เพิ่งจากไป อิงก็พบว่าเรเน่ทั้งฉลาดและไร้คาราวกับดอกไม้พลาสติกแต่เกี้ยวเก๋น่าทะนุถนอมราวกับดอกไม้ป่า

“เลิกสนใจเรื่องนี้เสียที แล้วก็กลับไปซะ ผมยังไม่อยากถูกสามีของคุณเจดหัวออกจากที่นี่เร็วๆ นี้หรอกนะ”

“ก็ตอบเรื่องนังเดิกัน่นมาก่อนสิ”

“ผมไม่มีอะไรจะตอบ” เขายืนกรานเสียงแข็ง เปลี่ยนเป็นคนแปลกหน้าที่เรเน่ไม่รู้จักมาก่อน

และเมื่อชายหนุ่มเห็นว่าอีกฝ่ายยังไม่ยอมขยับตัว เขาก็หันไปเปิดประตูห้องนอนกว้างออกแล้วผายมืออย่างเชื้อเชิญแต่แฝงแว่พหิ่ในที

“เชิญออกไปจากห้องผมได้แล้ว นี่เป็นเวลาพักผ่อนของผม”

เรเน่กัดริมฝีปากด้วยความเดือดดาล นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่ฝ่ายนั้นปฏิเสธเธอ แต่เป็นครั้งแรกที่เขาไล่เธออย่างไร้มารยาทและปราศจากเยื่อใย หญิงสาวไม่ยากคิดเลยว่าทั้งหมดนั้นเป็นเพราะแม่ครัวสาวชาวไทยที่เพิ่งเข้ามาทำงานวันนี

นังตัวดีนั้นจะต้องรับผิดชอบกับสิ่งที่มันก่อขึ้น

“แล้วเธอจะเสียใจที่ทำแบบนี้กับฉัน”

เธออยู่ ก่อนกระแทกเท้าจากไปขณะที่อิงลอบพ่นลมหายใจยาวด้วย

ความโล่งอกเป็นครั้งแรกของวันนี้

สายลับหนุ่มรู้ดีว่าเขาควรใช้โอกาสนี้ให้เป็นประโยชน์ เช่นควรเอ่ยปากขอคีย์การ์ดชุดใหม่จากเรนเพื่อไปสำรวจวิลลาในส่วนที่ยังไม่มีโอกาสเข้าไป รวมถึงสอบถามกำหนดการต่างๆ ของฌอง-หลุยส์กับมิก้าแอลด้วย

แต่เขากลับลืมเรื่องเหล่านี้ไปจนหมดสิ้น

ทั้งนี้ก็เพราะการมาถึงอย่างไม่คาดฝันของเกียวก้าว และความพยายามที่จะลากเขาขึ้นเตียงให้ได้ของเรน

ชายหนุ่มให้สัญญากับตัวเองว่าเขาจะต้องหาทางออกสำหรับเรื่องของพวกเธอทั้งสองให้เร็วที่สุด หรือไม่เช่นนั้นเขาก็ต้องหารูปภาพที่ซ่อนไว้ให้ได้ ก่อนที่หญิงสาวทั้งคู่จะเปิดเผยความลับของเขา

๕

ลปรอยรัก

ฉลอง-หลุยส์นำหน้าเรเน่ไปก่อนหนึ่งก้าวด้วยการวัดหลังมือเข้ากับ
ใบหนังดงามของภรรยาทันทีที่เธอก้าวเข้าสู่ประตูห้องนอน

“มอง ดิเยอ เอตเดอ มัว” เธอเรียกหาพระเจ้าให้ช่วย ก่อนถามเขา
อย่างขัดเคืองว่า “คุณตบฉันทำไม”

“ก็เธอไปทำอะไรในห้องไอ้เอเดียวมันเล่า”

เขาย้อนถามเสียงเดือดดาล แทบจะคว่ำร่างอวบอ้อมอีกฝ่ายขึ้นมาหัก
เสี่ยวให้เป็นสองท่อนถ้าทำได้

คำถามนั้นทำให้คนถูกถามเซิดหน้าขึ้นแล้วมองเขาด้วยสายตาเกรี้ยวกราด

“จะอยากรู้ไปทำไม ในเมื่อฉันยังไม่เคยถามเลยว่าคุณไปทำเรื่องสกปรก
อะไรที่ข้างนอกนั่น” ภรรยาสาวหุบยืมคำพูดของน้องชายเขามาโยนใส่หน้า

“หุบปากนะ” เขาขบฟันแล้วมองเธอด้วยความโกรธแค้นยิ่งไปกว่าเดิม
“ถึงผมจะทำอะไรกันมากก็ไม่เกี่ยวกับคุณ และไอ้ที่ผมทำไม่ได้ฉีกหน้าคุณ
เหมือนที่คุณกำลังฉีกหน้าผม”

“อ้อ! งั้นก็แปลว่าถ้าฉันไปทำอะไรที่ข้างนอกนั่นก็ไม่ผิดสินะ” เธอย้อน

อย่างใจเย็น

ความเห็นแก่ตัวของเขาเป็นเสมือนเชื้อโรคร้ายที่ทำให้เทพบุตรรูปงาม กลายเป็นชาตานจนเรณิกขะเขย่ง

“แมร์ด!”

เขาสบดและลงไม้ลงมือตบตีหญิงสาว จนเรเน่กรี๊ดร้องดังลั่น แต่ไม่มีใครกล้าเข้ามาช่วย คออบควัว เดอ ลียง รู้ดีถึงนิสัยโหดเหี้ยมอำมหิตของ ฌอง-หลุยส์

นิสัยที่อยู่ใต้เอ็นเอและถ่ายทอดจากบิดามาสู่บุตร

“ร่านักไช้มัย อยากนอนกับมันนักไช้มัย ได้ ฉันจะสนองให้เธอเอง นิ่งแพศยา”

ฌอง-หลุยส์รำพึงรำพันอย่างโกรธแค้น ทั้งๆ ที่จริงๆ เขาไม่ได้รักใคร่ ไยดีในตัวภรรยาสาวอีกแล้ว แต่ความรักในศักดิ์ศรีและหยิ่งในเกียรติทำให้ ชายหนุ่มทนไม่ได้ถ้าภรรยาคนสวยจะตกไปเป็นของคนอื่น

โดยเฉพาะบอดีการ์ดหนุ่มสองสัญชาติที่มีพื้นเพเป็นคนชั้นต่ำกว่าจาก แคว้นอัลซาสอย่างเอเตียง

ไอ้ลูกกะหรี!

เขาก่นด่าอีกฝ่าย แล้วฉีกทิ้งเสื้อชุดสวยของภรรยาออกด้วยความเคืองแค้น ก่อนใช้ฝ่ามือตะโบมโลมไล่ไปตามเรือนร่างอวบอ้อมอย่างรุนแรง ริมฝีปากของเขาทำให้ริมฝีปากอ้อมของเธอบวมเป่งและชอกช้ำ แต่ฌอง-หลุยส์กลับไม่ใส่ใจ เขาสนุกยิ่งกว่าเดิมเมื่อได้กลืนคาบเลือดจางๆ ตอนขบย้าฟันขาวคม ลงบนเนินทรงนุ่มของอีกฝ่าย

ชายหนุ่มเจตนาทิ้งรอยข้ำไว้ทุกที่ที่ฝ่ามือของเขาแตะต้องและริมฝีปาก กระด้างลากผ่าน

เร่ร่อนประท้วงในตอนแรก ก่อนจะให้ความร่วมมือดีในเวลาต่อมา

เธอเกลียดเขาและเกลียดบทรักที่รุนแรงยิ่งกว่า แต่หญิงสาวปฏิเสธ ไม่ได้ว่าสักๆ แล้วเธอโหยหาสัมผัสรุนแรงเช่นนี้

มันเป็นเหมือนยาเสพติด ที่มีแต่จะทำร้ายเธอมากขึ้นในทุกวันที่ผ่านไป
ทางเดียวที่เธอจะออกจากวังของปีศาจร้ายอย่างฉลุยได้ ก็ต้องอาศัย
พญาเหยี่ยวที่มีปีกแข็งแรงอย่างอิงเท่านั้นช่วยเหลือ

ฉอง-หลุยส์ไม่ได้เล่นงานแค่เรเน่คนเดียวเท่านั้น ชายหนุ่มออกจาก
ห้องนอนที่กลายเป็นสมรภูมิเลือดไปในตอนเช้าตรู่เพื่อดักพบบอดี้การ์ดของ
ภรรยาที่โรงเลียงม้า เพราะรู้ว่าฝ่ายนั้นต้องแวะมาหาม้าตัวโปรดของเธอ
ทุกเช้า

อิงกำลังป้อนแครอทให้ม้าพ่อพันธุ์ตัวใหญ่อยู่ตอนที่ยายาทคนสำคัญ
ของตระกูล เดอ ลียง ก้าวเข้ามา

แค่เห็นสีหน้าฝ่ายนั้น ชายหนุ่มลุกเลี้ยวก็รู้แล้วว่าฉอง-หลุยส์ต้องการ
จะพูดเรื่องอะไร

การที่เรเน่มาอยู่ที่ห้องนอนของเขาไม่ใช่ความลับอีกต่อไป แต่ถึงอย่าง
นั้นเขาก็จำต้องเอ่ยนามตามมารยาทว่า

“เมอซิเออร์มีธุระอะไร”

“ยังจะมาถามอีกไอ้ชั่ว”

ฉอง-หลุยส์ล้ำรอกดำและพุ่งกำปั้นใส่หน้าบุรุษร่างเพรียวตรงหน้า แต่
ฝ่ายนั้นหลบทันควัน ทำให้คนชกเซจนเกือบล้มลง

“นี่แกทำหายนั่นใช่มั้ย” เขาถามด้วยความเกรี้ยวกราดอย่างคนพาล

“ผมทำหายนะไรคุณ” อิงถามด้วยท่าเยือกเย็นและหิรตาลงอย่างระวัง
เมื่อเห็นฝ่ายนั้นชักปืน .๓๘ ที่พกมาออกจากใต้แขน

แต่ก่อนที่ฉอง-หลุยส์จะลั่นไกบอลก็วิ่งกระหืดกระหอบมาห้ามเขาไว้
เสียก่อน

“เดี๋ยวลับคุณฉอง-หลุยส์”

“หลีกไปลูงปอล” ฝ่ายนั้นสั่งคนเก่าแก่ของบิดา

“ไม่ครับ คุณท่านสั่งให้ผมมา” ปอลบอกเสียงสั่น “ท่านบอกให้คุณต้อง

ไปพบท่านเดี๋ยวนี้”

คนพูดละล้าละลักทำให้ฌอง-หลุยส์จำใจเก็บปืนแล้วมองหน้าอิงอย่าง
กินเลือดกินเนื้อ

“อย่ายุ่งกับเมียฉัน ไม่อย่างนั้นแกจะไม่มีโอกาสได้ยุ่งกับผู้หญิงคนไหน
อีกชั่วชีวิต”

ฌอง-หลุยส์สั่งเสียงเข้มก่อนเดินจากไป ขณะที่ปอลมองอิงด้วยสีหน้า
รังเกียจแล้วกล่าวว่า

“จำใส่กะโหลกไว้ด้วยละ เพราะแกคงไม่ใช่คติแบบนี้ทุกครั้ง”

อิงขบฟันแน่นด้วยความโมโหผสมอึดอัดใจ

ความไม่ยับยั้งชั่งใจของเรเน่ทำให้ฐานะของเขาที่นั่นคลอนแคลน

สายลับหนุ่มตั้งใจออบกั๊มนั้นขึ้นมาให้เร็วที่สุด เพราะเขาจะออกไปจาก
ที่นี่มือเปล่าไม่ได้

เพียงแคเห็นสีหน้าบุตรชายคนโต มิคาแอลก็รู้แล้วว่าฝ่ายนั้นกำลังโมโห
เรื่องอะไร

“ป๊าทำให้ลุงปอลไปตามผมมาทำไม” เขาถามอย่างเกรี้ยวกราด

“ฉันยังไม่อยากให้แกฆ่าเอเตียง”

“แต่มันเป็นชู้กับเมียผม” ฌอง-หลุยส์แทบตะโกนใส่หน้าบิดาจนเสียง
สะท้อนกึกก้องและทำให้ฝ่ายนั้นหันมามองเขาด้วยสายตาเย็นชา

“ฉันแกก็ต้องตามไปฆ่าผู้ชายตัวปารีสแล้วละ”

“ป๊าป๊า!”

บุตรชายคนโตคราวออกมาอย่างเจ็บช้ำ ขณะที่มิคาแอลถอนใจยาวที่
พูดจี้จุดอีกฝ่ายเข้าเต็มเปา แต่ก็จำเป็นต้องทำเพราะไม่อย่างนั้นก็คงเตือนสติ
ฌอง-หลุยส์ไม่ได้

“พอรู้ว่่าแกคิดยังไง” เขาพูดเสียงขมขื่นและเห็นอกเห็นใจอีกฝ่ายด้วย
รู้ซึ่งถึงความปวดร้าวแบบนี้ดีเช่นกัน แต่ถึงอย่างนั้นเจ้าพ่อใหญ่ก็บังคับตัวเอง

ให้จ้องลึกเข้าไปในดวงตาสีฟ้าอ่อนใสของลูกชายที่ถอดแบบมาจากเขาเป็นพิมพ์เดียว “แต่ถ้าเกิดคิดจะทำงานใหญ่ต้องอดทน”

“ผมยังอดทนกับเรเน่ไม่พออีกหรือ”

“ยัง...แกต้องอดทนให้มากกว่านี้ ฉันยังต้องการความช่วยเหลือจากอองรีอยู่ และเอเตียงก็เป็นคนของมัน ฉันไม่อยากขัดใจมันตอนนี้”

ส่วนหนึ่งที่มิกาแอลยอมรับเอเตียงเข้าทำงานในวิลลา ก็เพราะองรีขอร้อง สายสัมพันธ์ที่มีมาเนิ่นนานทำให้เขาปฏิเสธฝายนั้นไม่ได้ และการที่มีสายลับสองหน้าอย่างอังตวนปะปนเข้ามาในกลุ่มคนของเขาทำให้มิกาแอลเกิดความระแวง

บางทีเขาอาจต้องพึ่งพาองรีครั้งใหญ่

“ถ้าอย่างนั้นผมจะฆ่ามันทันทีที่ป่าป่าเสรีงานขึ้นนี้” ผอง-หลุยส์พูดเสียงเหี้ยมเกรียมและคนฟังพยักหน้าอนุญาตก่อนเหลือบมองไปรอบๆ อย่างครุ่นคิด

มิกาแอลยอมได้ทุกอย่าง

ขออย่างเดียวรูปภาพพวกนี้ต้องปลอดภัย...เพราะมันคือชุมทรัพย์และฐานอำนาจของเขา

อีกหลายวันต่อมา...

เกียวก้าวก็ต้องเผชิญหน้ากับการแก้แค้นของเรเน่เข้าโดยไม่รู้ตัว

เมื่อโซฟีวิ่งหนีตื่นเข้ามาในครัว พร้อมกับบอกว่านายหญิงของวิลลาลังให้เกียวก้าวไปพบที่เพนต์เฮลส์ชั้นบนสุดของวิลลาโดยด่วน สีน้าหญิงสาวชาวฝรั่งเศสตื่นตระหนกและไม่สบายใจ

ใครๆ ต่างก็รู้ว่าเรเน่นั้นเจ้าอารมณ์ขนาดไหน

และความเจ้าอารมณ์ของฝายนั้นจะยิ่งโหมแรงเป็นสองเท่าเมื่อถูกเติมเชื้อไฟด้วยมือและเท้าของสามี

คนรับใช้ในวิลลาต่างโดนพายุอารมณ์ของฝายนั้นก้นถั่วหน้า เว้นเสีย

แต่คนของก๊วย เพราะวันๆ อยู่แต่ในครัว โอกาสได้เจอหน้าเร้นมีน้อยมาก ก๊วยเลยสอบถามโซฟิอย่างแปลกใจว่า

“รู้มั๊ยว่ามาตามเร้นอยากเจอเคย์ล่าเรื่องอะไร”

คนถูกถามส่ายหน้าหัวือ ก่อนจะอธิบายว่า

“พอมามาตามเห็นครัวซองต์ ก็ถามฉันว่าใครทำ ฉันเลยบอกว่าเป็นเคย์ล่า มาตามก็ให้มาเรียกเคย์ล่าไปนี่แหละค่ะ”

ก๊วยแหมริมฝีปาก

วัฒนธรรมการกินของคนชาตินี้เป็นเรื่องใหญ่ ขนาดร้านเบเกอรี่ชื่อดังของประเทศ เปลี่ยนสูตรครัวซองต์ที่มีมาร้อยปี ยังโดนหนังสือพิมพ์เขียนโจมตี และถูกคนปารีสเดินขบวนประท้วงมาแล้ว เขาจึงหันไปถามเกี่ยวแก้วด้วยความวิตก

“คุณทำตามสูตรกับขั้นตอนที่ผมบอกหรือเปล่า”

หญิงสาวพยักหน้ารับ

“อูว์รี่” เธอรับคำเป็นภาษาฝรั่งเศส แล้วกล่าวเสริมต่อว่า “ฉันอบครัวซองต์สูตรของเซฟตามที่คุณสอนไว้ ไม่ได้ดัดแปลงอะไรเลย แล้วก็ลองทำครัวซองต์หินอ่อนลายช็อกโกแลตสูตรของตัวเองเพิ่ม”

ก๊วยหันขวับไปที่โซฟิทันที

“อย่าบอกนะว่าคุณเอาครัวซองต์ช็อกโกแลตไปเสิร์ฟมาตามด้วย”

โซฟิอุทานออกมาพร้อมยกมือขึ้นปิดปากด้วยความตกใจ ทำให้ก๊วยสบถยาวยืดอย่างหัวเสียออกมา

“ทำไมเธอคะ” หญิงสาวชาวไทยถามอย่างแปลกใจ

“มาตามเร้นแพ้ช็อกโกแลต”

เขาตอบเสียงขุ่นแต่เกี่ยวแก้วจับได้ว่าน้ำเสียงฝ่ายนั้นแฝงไว้ด้วยความพึงพอใจแปลกๆ ขณะที่สาวรับใช้ชาวฝรั่งเศสรีบหันมาบีบมือเกี่ยวแก้วอย่างขอโทษขอโพยทันที

“ขอโทษนะ ที่ฉันเผลอหยิบมันติดมือไปด้วย”

“ไม่เป็นไรหรอก เรื่องแค่นี้เอง” เกี้ยวแก้วยกไหล่ ยังไม่เข้าใจว่าแค่หยิบครีวของต์ผิดใส่จานไปเสิร์ฟนั้นจะกลายเป็นโทษอุกฉกรรจ์ได้อย่างไร “ถ้ามาตามเรณูไม่กิน ฉันก็จะเอาครีวของต์อันใหม่ไปเปลี่ยนให้เธอ”

“เรื่องมันไม่ง่ายอย่างนั้นนะสิ” ก็ยกบอกอย่างหงุดหงิด

“ไม่ว่าจะง่ายหรือยาก ฉันก็ต้องไปพบเธอไม่ใช่หรือคะ”

เกี้ยวแก้วสรุป และเดินออกไปอย่างคนที่มั่นใจในตนเองว่าเธอไม่ผิด

ความผิดหรือถูกใช้กับเรื่องนี้ไม่ได้ เพราะเกี้ยวแก้วเปรียบเหมือนลูกแกะที่ยืนกินน้ำปลายลำธารแล้วถูกหมาป่าที่ต้นลำธารหาว่าเป็นตัวฉกน้ำให้ขุ่นนั้นละ

เรณูเบิกใจเชื่อไปแล้วว่าหญิงสาวชาวไทยให้ทำอัฐานของเธอ แถมยังตามไปยั่วยวนฝายนั้นถึงห้องนอนเลยตั้งใจจะเอาเรื่องให้ได้

ประจวบกับโซฟียกครีวของต์ช็อกโกแลตมา เรณูเลยได้โอกาสพอดี

ตอนที่เกี้ยวแก้วขึ้นลิฟต์ไปถึงชั้นสี่ซึ่งทั้งชั้นเป็นที่อยู่ของฉวง-หลุยส์กับภรรยา นั่น หญิงสาวเจ้าของดวงตาสีม่วงเข้มกำลังยืนกอดคอเธออยู่ในห้องนั่งเล่นหรูหรา

“มาตามต้องการพบฉันหรือคะ”

หญิงสาวชาวไทยเอ่ยถามขึ้นหลังจากถูกโซฟีปล่อยทิ้งให้เผชิญหน้ากับเรณูตามลำพัง

แม้ฝายนั้นจะหันหลังให้ แต่เกี้ยวแก้วก็เห็นใบหน้าที่ยิ่งตึงของเรณูได้ชัดเจนจากผนังกระจกเงาตรงหน้า

เจ้าของห้องสาวสวยอยู่ในชุดกระโปรงยาวพอดีเข้าและเสื้อแขนยาวที่คอผ้าลึกเกือบถึงสะดือ ผ้าพันคอแอร์เมสถูกผูกทบไว้รอบลำคอเรียวยาว และทั้งชายลงมาเคลียร์รองอก ทำให้เกี้ยวแก้วมองไม่เห็นรอยข้ำบนผิวขาววาวกระเบื้องเคลือบของฝายนั้น

ใบหน้าเรียวยาวของนายหญิงของวิลลาปราดจากัวร์รอยขีดข่วน

ตอนสบตากับเธอในกระจกเงา

ก็ยั่วแ้วไม่รู้ว่เพราะอีกฝ่ายลงรองพื้นไว้จนหนาเตอะหรือเพราะเรื่องทั้งหมดเป็นแค่ขำลือกันแน่

ขำลือเรื่องที่อีกฝ่ายถูกสามีรูปหล่อเล่นงานเพราะไปพัวพันกับบอดี้การ์ดหนุ่มเข้า

แต่ทีี่แน่ๆ ก็คือดวงตาสีม่วงเข้มของ เรเน่ เดอ ลียง ทอประกายชิงช้างจนเกี้ยวแก้วขาวาบที่ปลายมือ และผมบริเวณท้ายทอยลุกชันอย่างไม่มีเหตุผล แต่ถึงอย่างนั้นหญิงสาวชาวไทยก็พยายามระับความรู้สึกเย็นเยือกที่เกิดขึ้นอย่างไม่มีต้นสายปลายเหตุลงไป พร้อมเช็ดปลายคางขึ้นสบตากับอีกฝ่ายด้วยทีี่ท่าของคนทีี่ไม่ยอมจำนนกับใ้ใครง่าย ๆ

“เธอใช้มัยทีี่ทำควรวของต์ช็อกโกแลต”

“อูวี่”

“เธอคงไม่รู้ว่ฉันเกลียดช็อกโกแลตขนาดไหน แต่ทีี่เกลียดยิ่งกว่าก็คือนคนทีี่ทำขนมใส่ช็อกโกแลตมาให้ฉันกิน”

“ขอโทษค่ะ” หญิงสาวกล่าวอย่างสุภาพ แต่สีหน้าชิงช้างเปิดเผยของเรเน่ทำให้เธอปากแก่งกล่าวต่อไปว่ “แต่ถ้าจะให้บอกตามตรง ก็ต้องบอกว่าฉันไม่ได้ตั้งใจทีี่ให้คุณาน”

คำพูดนั้นยิ่งทำให้เรเน่มองเธออย่างเกลียดชังมากขึ้น

“อวดดี!”

“ฉันก็แค่พูดความจริงเท่านั้น” เกี้ยวแก้วบอกด้วยเสียงเรื่อๆ แล้วเดินตรงไปยังถาดใส่้ำชากับควรวของต์ทีี่ไม่ถูกแตะต้อง “ถ้าคุณไม่กินควรวของต์พวกนี้ ฉันก็จะเอาไปเปลี่ยนให้”

“ไม่ต้อง” ฝ่ายนั้นตอบกลับเสียงกระด้าง ทำให้หญิงสาวชาวไทยชะงัก “แค่เธอไปให้พ้นจากทีี่นี้ก็พอ”

คนถูกสั่งเบิกตากว้างอย่างคาดไม่ถึง ถ้อยคำเผ็ดร้อนร่อยู่ที่ริมฝีปากแต่เกี้ยวแก้วยังไม่ทันได้มีโอกาสพูดออกมา เพราะเสียงหัววของฌาคส์ได้ดัง

ขัดขึ้นเสียก่อน

“เอาแค่นี้ไม่ต้องมาให้พี่เห็นหน้าก็พอแล้ว อย่าถึงกับไล่ออกเลย”

เรเน่หันขวับไปทันทีเมื่อได้ยินเช่นนั้น และเมื่อเห็นฌาคส์ก้าวเข้ามาในห้อง สีหน้าของเธอก็คลายความขึงตึงลงเล็กน้อยด้วยความเกรงใจอีกฝ่าย

“แต่เด็กนี่ทำผิด”

“ก็แค่ทำครัวของดีใส่ช็อกโกแลตที่พี่ไม่กิน”

ฝ่ายนั้นบอก แล้วหยิบครัวของดีชิ้นหนึ่งขึ้นมาบอกก่อนจะส่งเข้าปากรสของช็อกโกแลตที่สอดแทรกในเนื้อแป้งเบาฟูเหมือนรังต่อทำให้ฌาคส์หลับตาลงนิดหนึ่ง ก่อนจะตรงออกมาเบาๆ อย่างอดใจไว้ไม่อยู่ว่า

“อืม...อร่อยจริงๆ ด้วย ผมไม่รู้จริงๆ นะว่าพี่เรเน่เป็นบ้าไปหรือเปล่า ถึงปฏิเสธของอร่อยๆ แบบนี้ได้ลงคอ”

ชายหนุ่มพูดตรงๆ ตามประสาคนไม่เกรงใจใคร ขณะที่เกี้ยวเก๋กัมหน้าซ่อนรอยยิ้มแทบไม่ทัน

ร่างอวบอ้อมของเรเน่สั่นไหวด้วยความโกรธจัดที่เห็นน้องชายของสามีจงใจฉีกหน้าเธอต่อหน้าคู่อริ

“โอ้เด็กบ้า!

“ก็แค่ครัวของดีฝีมือนักเรียนจบใหม่” เรเน่เข่นเขี้ยวและพยายามสงบปากสงบคำไม่ได้เถียงกับฌาคส์ ถึงเขาจะไม่เหี้ยมโหดเหมือนสามีของเธอ แต่ปากคอกก็จัดจ้านไม่เลวทีเดียว

“แบบนี้แหละครับ ดีแล้ว เราจะไดกินอาหารแปลกๆ กันเสียบ้าง”

ฌาคส์บอกอย่างท้าทาย เขาไม่ค่อยชอบหน้าพี่สะใภ้สักเท่าที่เธอชอบทำตัวจู้จี้จ้าน วางโตในวิลลาหลังนี้ทั้งๆ ที่มารดาของเขายังไม่ตาย

“ผอง-หลุยส์กับป้าไม่ชอบให้เปลี่ยนอะไรๆ เธอก็รู้”

เจ้าของห้องได้กลับ นึกซึ้งนำหน้าบุรุษรูปหล่อตรงหน้าขึ้นมาทันควัน และไม่เข้าใจว่าสาวๆ ทั่วยุโรปเห็นฝ่ายนั้นเป็นเทพบุตรไปได้อย่างไร

ในเมื่อตัวจริงของฌาคส์นั้น ทั้งหยาบคายและเอาแต่ใจตัวเอง

เรนเห็นอีกฝ่ายทำตัวดีแต่กับมาเรียคนเดียวเท่านั้น

“เพราะพี่มอง-หลุยส์กับป๊าไม่เคยกินอาหารฟิวชั่นอร่อยๆ นะสิ ถ้าพวกเขาได้ลองชิมอะไรแปลกๆ ใหม่ๆ อย่างอาหารตะวันตกผสมกับอาหารตะวันออกดูบ้างเขาอาจจะติดใจก็ได้นะ”

“พี่นึกว่าเธอจะชอบแต่อะไรๆ ที่เป็นตะวันตกเสียอีก”

คนพูดปรายตามองไปที่เกี้ยวแก้วอย่างดูแคลน ทำให้หญิงสาวชาวไทยอดคิดไม่ได้ว่าคำพูดฝ่ายนั้นไม่ได้หมายถึงเรื่องอาหารอย่างเดียวเสียแล้ว

“ผมไม่เกี่ยงหรอกครับว่าจะตะวันตกหรือตะวันออก ขอแค่ถูกใจก็พอ”

เขาตอบพลางหันไปมองหญิงสาวไทยด้วยดวงตาห่อประกายระยิบระยับเฉกชายเจ้าชู้

เกี้ยวแก้วไม่ชอบสายตาคู่นั้น แต่ฝืนอดทนไว้ เพราะถึงเธอจะอยากออกไปจากที่นี้อยู่แล้ว แต่การออกไปโดยเลือกที่จะไปเอง กับโดนเรนไล่่ออกนั้นสร้างความรู้สึกที่แตกต่างกันราวฟ้ากับเหวเลยทีเดียว

ขณะเดียวกันเธอก็ไม่ต้องการทำลายพันธมิตรที่มีเพียงหยิบมือเดียวลงไป แถมพันธมิตรคนนั้นยังคอยช่วยให้เธอรอดพ้นปากเหยี่ยวปากกามาเสียด้วย

“ถ้าอย่างนั้น วันนี้ฉันจะลองทำอาหารฟิวชั่นไทย-ฝรั่งเศสเสิร์ฟด้วยดีมัยคะ”

หญิงสาวเสนอ และตั้งใจยิ่งให้อีกฝ่ายคนเดียว ทำให้มาร์คัลฟังก์ศิระด้วยความพึงพอใจ

“ดีครับ ผมชอบอาหารไทย”

คำตอบของเขาทำให้พี่สะใภ้แค้นเสียงออกมาอย่างเป็นปกติปกติก่อนกระแทกเท้าเดินจากไปว่า

“ไม่ต้องเผื่อฉันนะ”

เกี้ยวแก้วฟังก์ศิระน้อยๆ รับคำสั่งนั้น ก่อนจะลอบถอนหายใจยาวเมื่อคู่อริลับตัวไป

ฉาคัลยัมให้เธออย่างใจดีขณะพาเดินตรงไปยังลิฟต์ประจำชั้นแล้ว
กล่าวว่า

“ไม่ต้องไปกลัวเขาจะครับ พี่เรเน่จะชอบอวดเก่งกับคนนอก”

“บังเอิญฉันเป็นคนนอกเสียด้วย” เธอบอก

“แต่คุณมีเทวดาประจำตัวเป็นคนในอย่างผม” เขาหลืตทำให้เธอพร้อม
กับหยิบโทรศัพท์เคลื่อนที่เครื่องบางชิ้นมาแล้วกล่าวว่า “เดี๋ยวผมจะยิงเบอร์
ของผมเข้าไปให้คุณเมม เกิดอะไรขึ้นคุณจะได้เรียกผมได้ทุกเวลา”

คำสั่งนั้นทำให้เกี้ยวแกว้ขมวดคิ้วขึ้นมา

“คุณรู้ได้ยังไงคะ ว่าเบอร์โทรศัพท์มือถือของฉันเบอร์อะไร”

รอยยิ้มขี้งงปรากฏบนริมฝีปากอีกฝ่ายอย่างน่าดู

“ผมไม่ได้รู้แค่เบอร์โทรฯ คุณหรอกนะ ผมยังรู้ไปถึงเบอร์อพาร์ทเมนต์
เก่าของคุณในปารีส ขนาดรองเท้าที่คุณสวม ไส้ชุดที่คุณใส่ แล้วรู้สึกว่าคุณ
จะบอกน้ำหนักในใบสมัครมากกว่าน้ำหนักจริงไปตั้งสองปอนด์นะ” เขาตอบ
อย่างอวดดี

“คุณเป็นนักสืบหรือไง” เธออุทานออกมา

“ก็คุณรายงานทุกอย่างไว้ในใบสมัครไม่ใช่หรือ” อีกฝ่ายหัวเราะออกมา
อย่างอารมณ์ดี

“แต่ในรายงานคงไม่ได้มีบอกไว้หรอก ว่าฉันจะถูกมาตามเรเน่เรียกขึ้น
มาพบเข้านี้” หญิงสาวจับจ้องอีกฝ่าย

ชายหนุ่มผงกศีรษะรับอย่างเคร่งขรึม

“ผมอยู่ที่ข้างนอกห้องครัวเลยได้ยินโซฟิบอกคุณว่าพี่เรเน่เรียกหา เลย
ลองตามมาดู แล้วก็เป็นอย่างที่คาดจริงๆ”

“มาตามเรเน่ทำแบบนี้บ่อยหรือคะ” เธอถามด้วยความแปลกใจกับ
โทสะร้ายกาจของสตรีคนนั้น

“ครับ แต่ไม่เคยทำกับคนของเซฟก็ย่ลักที คุณไปล้าเส้นอะไรของ
พี่เรเน่เข้าหรือเปล่า”

น้ำเสียงของเขานุ่มนวล ขณะที่ปลายเท้าสืบเข้าหาเธอ และเมื่อเกี้ยวแกว่ารู้สึกตัวอีกครั้งร่างเล็กบางของเธอก็ถูกกักขังไว้ระหว่างผนังวิลลากับฉากส์เสียแล้ว

“ว่ายังไงครับ” ฝ่ายนั้นถามพร้อมกับแตะนิ้วเข้าที่ปลายคางของเธอ “คุณไปแตะต้องของรักของหวงอะไรของเธอเข้าหรือเปล่าอลิส”

ใบหน้าคมสันราวรูปสลักของเขาดับทุกอย่างตอนที่กำลังก้มลงมาเกี้ยวแกว่ไม่แน่ใจว่าเธอควรทำอะไรดี

ระหว่างผลักรักอีกฝ่ายออกแล้ววิ่งหนีไป หรือหลับตาลงยอมรับจูมพิตแรกในชีวิตโดยดุษณี

แต่ก่อนที่เธอจะได้ตัดสินใจ เสียงหัวคู้้นหูของใครบางคนก็ดังขึ้นราวกับระฆังสั่งให้พักยก

“เมอซีเออร์ฉากส์ มาตามมาเรื่องการพบ”

ฉากส์ชะงักไป

วินาทีหนึ่งเธอคิดว่าเขาเหลือบมองไปยังบุรุษที่ก้าวเข้ามาด้วยสายตารู้ทัน แต่อีกวินาทีดวงตาสีฟ้าเข้มจัดของอีกฝ่ายกลับจับจ้องลึกเข้ามาในดวงตาเธอ พร้อมกับริมฝีปากร้อนฟ้าวโฉบลงมาแตะริมฝีปากของเธออย่างแผ่วเบาคล้ายประกาศความเป็นเจ้าของ พร้อมๆ กับกระซิบคำลาก่อนวิ้งเหาะๆ ลงบันไดไป

“แล้วเจอกันนะครีบอลิส”

ขาของเกี้ยวแกว่อ่อนยวบและสั่นระริกราวกับเยลลี่แต่เธอไม่แน่ใจว่าเพราะจูบของฉากส์หรือการถูกทิ้งให้เผชิญหน้ากับบอดี้การ์ดของเรนก็ตามลำพัง

อันที่จริงเธอมีหลายเรื่องที่ยากจะพูด อยากจะถามเขา โดยเฉพาะเรื่องของเรนและฌอง-หลุยส์ที่แพร่กระจายไปอย่างรวดเร็วในหมู่คนรับใช้ราวกับเชื้อไวรัสไข้หวัดสายพันธุ์ใหม่

มีข่าวลือว่าหลังจากฌอง-หลุยส์เล่นงานเมียสาวของเขาจนสะบัก-

สะบอมแล้ว ฝ่ายนั้นก็ตรงไปเล่นงาน เอเตียง ดูบัวส์ ต่อทันที

เท่าที่มองเห็นเธอยังไม่เห็นรอยบาดเจ็บหรือฟกช้ำบนเรือนร่างแกร่งของอีกฝ่าย จะมีก็แต่ประกายเกรี้ยวกราดในดวงตาสีเทาเข้มที่เธอไม่เคยเห็นมาก่อน

แต่แทนที่หญิงสาวจะหวาดกลัว เธอกลับรู้สึกยินดีที่เธอไม่ได้บาดเจ็บ แถมยังโหมโห้ทั้งเธอกับฉาคส์เสียอีก เกี้ยวแกว่เลยแทบไม่ได้ยินเสียงสั่งอย่างสุภาพแถมท่างเห็นของอีกฝ่ายตอนที่เขากดประตูลิฟต์ให้เปิดออก

“เข้ามาสิ ผมจะไปส่ง”

เธอลังเลอยู่ชั่วครู่ จนกระทั่งเห็นฝ่ายนั้นหรีดตาลงขณะที่ริมฝีปากเม้มน้อยๆ เหมือนที่เพื่อนสนิทของพี่ชายชอบทำเวลาที่เขาไม่พอใจ

“หรือคุณอยากเจอมาตามเรนนี่อีก”

คำขู่่นั้นทำให้หญิงสาวรีบก้าวเท้าเข้าไปแต่โดยดี

อิงพยายามระงับโห้สะที่เกิดขึ้นอย่างยากลำบาก

เขาไม่ต้องการแสดงอารมณ์ใดๆ ออกมาในตอนนั้น เพราะรู้ว่า มิกาแอล เดอ ลียง ได้ติดกล้องวงจรปิดไว้มากมายในวิลลาแห่งนี้

ชายหนุ่มจึงใจกดลิฟต์ให้เลื่อนลงไปยังชั้นใต้ดินที่อยู่ลึกที่สุด แทนที่จะเป็นชั้นหนึ่งซึ่งเป็นสถานที่ตั้งของห้องครัวแทน

“ฉันคิดว่าเราจะกลับไปครีวกันเสียอีก”

เกี้ยวแกว่พูดลอยๆ ขึ้นมา แต่อิงไม่ได้โต้ตอบกลับ

เขารอจนประตูลิฟต์เปิดออก จึงตะขอสอกเธอเป็นสัญลักษณ์ให้หญิงสาวก้าวตามเขาไป

เกี้ยวแกว่อาจจะกลัว แต่เธอก็ไม่แสดงออกเมื่อพบว่าอิงพาเธอตรงไปยังห้องเก็บไวน์เก่าแก่ของวิลลา

สถานที่ซึ่งเขาเข้ามาสำรวจหลายครั้งจนแน่ใจว่าจะไม่มีใครหนำไหนเข้ามาได้ ยินการสนทนาระหว่างเขากับอีกฝ่ายอื่นๆ และถ้าระหว่างทางมีกล้องตัวไหนจับภาพได้ ชายหนุ่มก็จะแก้ตัวว่าเขาแค่มาช่วยหญิงสาวชาวไทยเลือกไวน์

ไปประกอบอาหารวันนี้ เพราะเคยช่วยโซฟีทำหน้าที่นี้มาบ้างแล้ว

“คุณพาฉันมาที่นี่ทำไม”

“อย่าเข้าใกล้เรเน่ และอย่ายุ่งกับฉาคัลอีก”

ริมฝีปากอีกฝ่ายแทบไม่ขยับตอนที่เขากระซิบบอกเธอเป็นภาษาฝรั่งเศสด้วยเสียงแผ่วเบาพร้อมกับสุมหยิบขวดไวน์แดงขวดหนึ่งจากในบรรดาหลายร้อยขวดแล้วบอกเสียงดังฟังชัดว่า

“บอกเซพกีด้วยว่า คำนี้เมอซิเออร์มิกาแอลต้องการให้เขาทำอาหารให้เข้ากับไวน์ตัวนี้”

ฝ่ายนั้นยัดขวดไวน์แดงใส่มือเธอก่อนจะเดินนำลี้วไปที่ประตูห้องเก็บของพร้อมกับเปิดมันออก แต่เกี้ยวแก้วยังคงปักหลักยืนนิ่งอยู่กับที่

ในเมื่ออีกฝ่ายไม่ยอมรับว่าเขาเป็นองิ แล้วเขากล้าดียังไงถึงได้มาสั่งเธอแบบนี้

“คุณเอาไปให้เซฟเองเถอะ ฉันไม่ใช่คนใช้ของคุณ”

เธอวางขวดไวน์ไว้ที่เก่า แล้วบอกอีกฝ่ายอย่างหมางเมิน ทรวงอกอัดแน่นด้วยความโกรธผสมกับความน้อยใจ

ชายกระป๋องของหญิงสาวสะบัดถูกช่วงขาของเขาตอนที่เธอก้าวเดินไปที่ประตู

กลิ่นกายหอมกรุ่นซึ่งเป็นส่วนผสมของวานิลลาและลูกพีชสดใหม่ทำให้เธอเป็นเสมือนขนมหวานที่เพ็ญอบเสร็จชวนให้ลิ้มลอง และอิงก็เป็นผู้ขายธรรมชาติที่เต็มไปด้วยเลือดเนื้อ เขาจึงไม่สามารถต้านทานความต้องการที่ปะทุขึ้นได้แม้แต่น้อย

เพ็ญแค้นออกแรงเพียงนิดเดียว วงแขนแข็งแรงของอิงก็โอบรั้งรอบเอวบางของเกี้ยวแก้วเข้ามาในวงแขน

“คุณจะทำอะไร”

เกี้ยวแก้วปากลั่น ทาบฝ่ามือลงกับแผ่นอกกว้างเพื่อผลักอีกฝ่ายออก ขณะที่ความอวดดีของเธอโอบยิบหายไปหมด และรู้สึกถึงปีกผีเสื้อกระพือใน

ช่องท้อง

“ลบรอยจูบของไอ้จิ้งนั้นไงล่ะ”

ชายหนุ่มกระซิบแล้วกดริมฝีปากที่แฝงทั้งความเกรี้ยวกราดและโหยหา
ลงบนขอบปากอิมเต็มของหญิงสาว

จูบที่ทำให้เกี้ยวแกวแปรสภาพจากเยลลี่นุ่มๆ เป็นชิ้นละลายๆ ในพริบตา

ร่างแข็งแกร่งของเขาบิดเบียดเข้ากับร่างเล็บบอบบางราวกับตุ๊กตา
กระเบื้องเคลือบของเธอจนหญิงสาวแทบจะจมหายเข้าไปในแผ่นอกกว้างนั้น

เธอได้กลิ่นผิวกายและเหงื่ออ่อนางของอีกฝ่าย

กลิ่นของชายชาตรีที่ทำให้เธอรู้สึกดีกว่ากลิ่นน้ำหอมหวานจนเวียนของ
ฉาคล์เสียอีก หญิงสาวรับรู้ถึงจังหวะหัวใจของอีกฝ่ายที่เต้นรัวเร็วเช่นเดียว
กับที่ตระหนักได้ว่าปลายลิ้นสากร้อนของเขากำลังโลมไถ้อยู่กับลิ้นของเธอ

จูบที่ลึกซึ้งทำให้หญิงสาวต้องเกาะท่อนแขนล่าสันไว้แน่นเพื่อพุงไม่ให้
หลุดลงไปกับพื้น

ขณะที่อังกิตรงกระเส้าออกมาเมื่อพบว่าร่างบางในวงแขนตอบสนอง
อย่างไร้แรงอน ชายหนุ่มปรารถนาจะสำรวจอีกฝ่ายมากกว่าแค่จูบจูบเดียว

เขาอยากจะทำเคล็ดสิ่งทรวงอกอิมเต็มที่ไหวระริกตรงหน้า ต้องการ
ลูบไล้สะโพกามองของเธอ มือข้างหนึ่งของอิงจึงกดกระชับกันกลมกลิ้งของ
เกี้ยวแกวเข้าหาร่างแกร่งของเขาพร้อมๆ กับมืออีกข้างเริ่มตะโม่โม่ไล่
ทรวงอกเต่งตึงอย่างลึมตัว

แล้วชายหนุ่มก็ได้ยินเสียงลูกบิดประตูดังขึ้นที่ข้างนอก

มันทำให้สติที่หลุดลอยไปเพราะตัณหาของเขาโยยบินกลับมา อิงจึงรีบ
ถอนริมฝีปากออก และคำรามเบาๆ อย่างหงุดหงิดแถมกระดากใจ

นี่เป็นครั้งแรกที่เขาทำอะไรอย่างขาดสติจริงๆ ที่ยังอยู่ในหน้าที่!

เป็นเพราะแม่มดน้อยๆ คนนี้

“จูบฉันอีกสิละอิง” เกี้ยวแกวพูดเหมือนละเมอกับอีกฝ่ายอย่างคนที่
ไม่รู้รู้สึกตัว

ข้อจริงที่อีกฝ่ายพรวดเรียกทำให้ชายหนุ่มกลับสู่โลกความจริงเร็วขึ้นกว่าเดิม เขาดันร่างของเธอพร้อมกับที่ประตูห้องเก็บไวน์เปิดออกในนาทีต่อมา ก็อุทานอย่างไม่คาดคิดเมื่อเห็นบอดี้การ์ดหนุ่มอยู่กับผู้ช่วยของเขา “มงดิเยอร์...” ฝ่ายนั้นร้องหาพระเจ้า “ผมไม่คิดว่าจะมีใครอยู่ที่นี้” “ไม่เป็นไร ผมกำลังจะไปแล้ว” อิงตอบเสียงขรึม ใบหน้าเขาเรียบเฉย ขณะพยักหน้าๆ ไปยังเกี้ยวแก้ว แล้วบอกก็ยกว่า “มาดามว์เซลเคย์ล่าขอให้ผมแนะนำไวน์แดงสำหรับอาหารพิวชันไทย-ฝรั่งเศสคืนนี้ คุณช่วยดูอีกคนเถอะ ว่าใช้ได้มั๊ย”

แล้วเขาก็จากไปอย่างหน้าตาเฉยเหมือนเป็นคนแปลกหน้า ทำให้เกี้ยวแก้วขบริมฝีปากแน่น เธอไม่เคยรู้เลยว่าเขาจะเล่นละครเก่งอย่างนี้

หรือว่าเป็นคุณสมบัติของสายลับทุกคน

ด้านก็ยังไม่แน่ใจกับสิ่งที่เห็นตรงหน้านัก

ปกติ เอเตียง ดูบัวส์ มักไม่ค่อยคลุกคลีกับใครเป็นพิเศษ เพราะถูกระเน่เรียกให้อยู่ข้างตัวเกือบตลอดเวลา ฝ่ายนั้นค่อนข้างเคร่งขรึม เย็นชา ขณะที่เกี้ยวแก้วเองก็ไม่ได้มีที่ทำเป็นสาวรักสนุกเหมือนโซฟีที่นอนกับผู้ชายเกือบหมดวิลลามมาแล้ว และถ้าเขาเข้าใจไม่ผิดโซฟีก็เคยใช้อุบายขอให้บอดี้การ์ดหนุ่มมาช่วยเธอเลือกไวน์เหมือนกัน แต่เขาไม่คิดว่าเกี้ยวแก้วจะลดตัวมาใช้อุบายตื้นๆ แบบนี้

ก็รู้มาว่าฝ่ายนั้นถูกบอดี้การ์ดและคนรับใช้หนุ่มๆ หลายคนเกี้ยวพาราสี ใครที่ใจกล้าหน่อยถึงกับชวนหญิงสาวชาวไทยออกเดทซึ่งหน้า แต่สิ่งที่ได้กลับคืนมาจากเธอคือรอยยิ้มอ่อนๆ เท่านั้น

เซฟเจอราร์ดเพื่อนสนิทของเขาก็ยืนยันว่าเกี้ยวแก้วไม่มีชื่อเสียงเสียหยาเรื่องผู้ชาย

นี่เป็นประเด็นสำคัญประการหนึ่งที่ทำให้เขาตัดสินใจเลือกเธอเข้ามาทำงานที่นี่

สัญญาตัญญาณบางอย่างก็บอกก็ยกว่าอย่าเพิกเฉยกับเรื่องนี้

เขาระแอมไล่ความสงสัยที่ก่อตัวขึ้นออกไปก่อนจะเอ่ยปากถามกับหญิงสาวออกไปว่า

“แล้วเมอซิเออร์ดูบัวส์เลือกไวน์ขวดไหนให้คุณ”

ขณะเดียวกันเมอซิเออร์ดูบัวส์หรืออิงก็ก้าวอย่างรีบร้อนไปยังที่พักของเขาพร้อมเสยผมอย่างหงุดหงิดไปด้วย

ชายหนุ่มโกรธตัวเองที่เผลอลืมตัวไปเมื่อครู

ก็ใครจะคิดว่าเด็กสาวจอมแสบคนนั้นจะเติบโตมาเป็นหญิงสาวแสนสวยและน่าทะนุถนอมเช่นนี้กันเล่า

เธอมีใบหน้าน่ารักหัวใจและดวงตากลมโตห่อประกายแจ่มจรัสกับดวงตวน้อยๆ แล้วยังรูปร่างบอบบางที่ซ่อนความเต็มตัวของวัยสาวเอาไว้จนทำให้เขาหัวใจแกร่งไม่เป็นท่า

ในตอนแรกอิงคิดว่าเกี้ยวเก๋วออกจะพอมแห่งไปสักหน่อย แต่เมื่อเขาได้ทอดเธอกระซิบก็พบว่าเข้าใจผิดไปถนัด

หญิงสาวมีเรือนร่างอวบอ้วนและส่วนโค้งส่วนเว้าที่ซ่อนเอาไว้อย่างที่เขาคาดไม่ถึง

ชายหนุ่มขมริมีปากแแรงราวกับเตือนตัวเองเมื่อนึกถึงตรงนี้

สายลับที่ดีจะต้องไม่ปล่อยให้อารมณ์อยู่เหนือเหตุผล และไม่ยอมให้ความต้องการส่วนตัวมีอำนาจมากกว่าหน้าที่เด็ดขาด

เกี้ยวเก๋วทำให้เขากลายเป็นสายลับเลวไปเสียแล้ว

เขาจะต้องหาทางให้อีกฝ่ายไปจากที่นี่เสียโดยเร็ว ก่อนที่จะทำผิดพลาดมากไปกว่านี้ ชายหนุ่มบอกตัวเอง แล้วสบถเบาๆ ออกมา เพราะแค่คิดว่าจะไม่ได้เห็นหน้าอีกฝ่ายนั้นก็โหดร้ายเหลือเกินแล้ว

“ฉันไปพบมามองมาแล้ว แต่มามองไม่ได้เรียกหาฉัน”

เสียงของฌาคส์ดังแหวกความเงียบผ่านมาเข้าโสตประสาทของอิง

ชายหนุ่มจึงหันไปเผชิญหน้ากับอีกฝ่ายพร้อมรอยยิ้มหยัน และปราศจาก

คำขอโทษ

“ถ้าอย่างนั้นผมคงเข้าใจอะไรผิด”

“แกเข้าใจผิดได้เหมาะกับเวลามาก” ฌาคส์ประชด และมองด้วยสายตารู้ทัน แต่อิงยกไหล่อย่างไม่รู้ไม่ชี้

“นั่นสิ ลูกเกะเลยหลุดจากกรงเล็บหมาป่าพอดี”

“ถ้าฉันเป็นหมาป่าจริงละก็คงตะปบจนเนื้อแกหลุดเป็นชิ้นๆ ไปแล้ว”
อีกฝ่ายบอกเสียงกระด้าง

“อันที่จริงคุณควรจะชอบคุณผมมากกว่านะ เพราะถ้าคนที่เข้าไปเห็นภาพเมื่อครู่นี้ที่ชายหรือเมอซีเออร์มิกาแอล พวกเขาคงไม่ยอมปล่อยให้คุณเดินจากไปอย่างที่ผมทำ”

เขาไม่ได้กล่าวเกินความจริงไปเลยเกี่ยวกับเรื่องนี้ เพราะแม้การปฏิวัติฝรั่งเศสจะเกิดขึ้นและจบลงไปในบร้อยปีแล้ว แต่ตระกูล เดอ ลียง ก็ยังคงยึดถือช่องว่างระหว่างชนชั้นอย่างเคร่งครัด

ต้องไม่มีความสัมพันธ์ที่เกินเลยระหว่างเจ้านายกับคนรับใช้

หรือถ้ามีก็ต้องซุกไว้ใต้พรมให้มิดชิด

สายเลือดจากเมืองศักดิ์สิทธิ์ของพวกเขาจะต้องผสมกับสายเลือดที่บริสุทธิ์ที่ทัดเทียมกันเท่านั้น หรือไม่ก็ต้องผสมกับสายเลือดที่จะสร้างผลประโยชน์ให้แก่พวกเขาอย่างสูงสุด

อย่างเช่นฌอง-หลุยส์ยอมนักข่าวข้ามกรอบของศาสนาและสายเลือดมาแต่งงานกับเรเนที่เป็นชาวฝรั่งเศสเชื้อสายเยอรมัน เพราะเธอเป็นถึงลูกสาวเศรษฐีใหญ่ของแคว้นอัลซาสผู้ควบคุมเส้นทางการค้าไวน์รายใหญ่ในภาคตะวันออกของฝรั่งเศส และยังเป็นนักสะสมภาพอันหาค่าไม่ได้ด้วยอีกด้วย

แล้วสายลับหนุ่มก็เริ่มคิดว่าบางทีการเจอกันระหว่างคนทั้งคู่ไม่ใช่เรื่องบังเอิญเสียแล้ว ยิ่งตั้งใจว่าจะลงมือสืบเรื่องนี้ในทันทีที่มีโอกาส

ขณะเดียวกันบุตรชายคนเล็กของตระกูล เดอ ลียง ก็มองกลับมาอย่างไม่เป็นมิตรแล้วตะโกนใส่หน้าเขาอย่างข่มขู่

“เกอย่ามาอวดดีสั่งสอนฉัน ไม่อย่างนั้นฉันจะบอกพี่ฉมวก-หลุยส์เรื่อง แกกับพี่เรเน่”

สายไปแล้วไอ้หนู

อิงคิดแต่กลับบอกไปว่า

“ผมว่าคุณไปหาหลักฐานให้ได้เสียก่อนเถอะ ไม่อย่างนั้นผมจะเล่นงานคุณให้จมดินฐานหมิ่นประมาท อ้อ...ที่จริงผมไม่ต้องบอกเรื่องนี้กับคุณก็ได้ นี่นะ เพราะนิติศาสตร์บัณฑิตอย่างคุณคงรู้เรื่องนี้ดีอยู่แล้ว...วันเสียแต่ว่าคุณจบจากมหาวิทยาลัยได้เพราะลอกข้อสอบเพื่อน”

เขายิ้มเยาะและปิดประตูกระท่อมอย่างท้าทายใส่หน้าผาคสที่โกรธจนตัวสั่น

“ออกมานะโว้ย ไอ้จัญไร ออกมาพูดกับฉันให้รู้เรื่อง”

ฝ่ายนั้นเอะอะ โวยวายและถีบเตะประตูสารพัด แต่อิงไม่สนใจแม้แต่จะชายตาหันไปมองทั้งๆ ที่เขารู้ดีว่าไม่ควรสร้างศัตรูเพิ่มขึ้นในตอนนั้น แต่ภาพที่อีกฝ่ายจุมพิตเกี่ยวแกว่งรบกวนความรู้สึกของสายลับหนุ่มเสียเหลือเกิน

อิงจึงพร้อมจะทำทุกทางเพื่อลงโทษคนที่บังอาจมาตะต้องชนมหานในกรอบแก้วของเขา...